

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรต่างๆในแคว้นกาลาเทีย

โดย

โอลิเวอร์ บี. กรีน

บทนำ

พระราชบัญญัติและข่าวประเสริฐอยู่ด้วยกันไม่ได้ สองสิ่งนี้ไปด้วยกันไม่ได้เพราะว่าพวกมันไม่เห็นพ้องตรงกัน สองสิ่งนี้โดยตัวมันเองแล้วก็อยู่ห่างกันพอๆกับทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตก – และผมไม่เชื่อว่าคุณเคยได้ยินว่ามี “ชั่วโลกตะวันออก” และ “ชั่วโลกตะวันตก” พระราชบัญญัติและข่าวประเสริฐโดยตัวมันเองแล้วก็อยู่ไกลจากกันพอๆกับชีวิตและความตาย อย่างหนึ่ง (พระราชบัญญัติ) คือ พันธกิจแห่งความตาย อีกอย่างหนึ่ง (ข่าวประเสริฐ) คือ พันธกิจแห่งชีวิต พระราชบัญญัติคือสี่เหลี่ยมแห่งการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าทรงลั่นวาจาไว้ว่า “ชีวิตใดที่ทำบาปก็จะตายเป็นแน่!” บาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า – ข่าวดีแห่งความรอด – คือระฆังเงินที่ส่งเสียงอันไพเราะแห่งความรักที่ไม่อาจพรรณนาได้ของพระเจ้า พระราชบัญญัติให้งานเราทำ... พระราชบัญญัติกล่าวว่า “จงทำสิ่งนี้” ข่าวประเสริฐนำเสนอพระวาจาให้เราเชื่อ... “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะ” “ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์”

พระราชบัญญัติคือ ภาพสะท้อนด้านหนึ่งของลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระราชบัญญัติคือ ภาพสะท้อนของความบริสุทธิ์อันน่ากลัวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และความยุติธรรมอันเด็ดขาดของพระองค์ พระราชบัญญัติเปิดเผยสิ่งที่มนุษย์ไม่ได้เป็น นั่นคือ *มนุษย์ไม่ได้บริสุทธิ์* - และพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็แสดงให้เห็นว่าตัวเขานั้นไม่บริสุทธิ์ขนาดไหน *มนุษย์ไม่ได้เป็นคนชอบธรรม* - และพระราชบัญญัติอันชอบธรรมของพระเจาก็แสดงให้เห็นว่าจริงแล้วตัวเขานั้นไม่ชอบธรรมขนาดไหน มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่พอพระทัยพระเจาก็หาไม่ได้ มนุษย์โดยธรรมชาติไม่ยอมรับสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณและเขาไม่สามารถรู้จักสิ่งเหล่านั้นได้ เขาไม่สามารถยอมรับสิ่งเหล่านั้นได้ พระราชบัญญัติเปิดเผยว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจริงๆแล้วเป็นอย่างไร เขาเป็นคนบาป เขาเป็นคนชั่วร้าย เขาเป็นคนอธรรม เขาไม่มีหวัง เขาเป็นผู้ลงท้ายอย่างสิ้นหวัง ปราศจากพระเจ้า

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าคือข่าวดีที่ว่า พระราชบัญญัติได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว การอ้างสิทธิ์ของพระราชบัญญัติได้ถูกกระทำจนครบถ้วนแล้ว พระเยซูได้ทรงทำให้ถูกจุดและถูกขีดของพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์สำเร็จครบถ้วนแล้ว และทรงทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัยแล้ว ข่าวดีก็คือว่า พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้วในทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตของพระองค์ ว่าพระองค์ได้ทรงรับโทษของพระราชบัญญัติแล้วในการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาของพระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มนุษย์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว - มนุษย์นามว่าพระเยซูคริสต์ - ทรงเป็นพยานถึงความพอพระทัยชั่วนิรันดร์ของพระเจ้าในเรื่องพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ผู้ทรงรับสภาพกายมนุษย์เพื่อที่ในเนื้อหนังนั้นพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยทำมาก่อน (และไม่อาจกระทำได้ในเนื้อหนัง) ข่าวประเสริฐนำข่าวดีนั้นมาที่ว่าบัดนี้มีการยกโทษกับพระเจ้าแล้ว เพราะว่าพระเยซูได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จแล้ว ข่าวประเสริฐนำข่าวดีมาที่ว่าชีวิตนิรันดร์สามารถเป็นของเราได้หากเราเพียงยอมรับของขวัญนั้นที่พระเจ้าได้ทรงซื้อแล้วในความตายของพระเยซู ผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกแห่งกางเขนของพระองค์ ข่าวประเสริฐนำชีวิตใหม่มาให้... ชีวิตใหม่ที่เราสามารถดำรงอยู่ได้โดยอยู่เหนือ

พระราชบัญญัติ - แต่โดยความเชื่อเท่านั้น โดยพึงวางใจในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ชาวประเสริฐนำชีวิตใหม่มาให้ โดยผูกพันเราเข้ากับพระทัยของพระเจ้าในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ ซึ่งเกิดขึ้นโดยทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า (พระวจนะ) หากเราต้อนรับพระบุตรของพระเจ้า และบังเกิดในครอบครัวของพระเจ้า เราก็จะไม่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อที่ถูกพิพากษา เราเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ผ่านทางทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่นี้

ชาวประเสริฐใส่ชีวิตใหม่ไว้ภายในใจของเรา โดยผูกพันเราเข้ากับพระทัยของพระเจ้าในสัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ เพื่อที่เราจะไม่ต้องอาศัยเสียงร้องแห่งการพิพากษามาทำให้เราประพุดิตัวดี และทำให้เราอยู่ในหนทางที่ตรงและแคบ แต่ชีวิตใหม่นี้เติมเต็มเราด้วยพระคริสต์จนหากเราดำเนินในความสว่างเหมือนอย่างที่เราอยู่ทรงอยู่ในความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมระหว่างกัน... สามัคคีธรรมกับพระบุตรและกับพระบิดาและกับพระวิญญาณ เรารักกันฉันท์พี่น้องและเพื่อนบ้านในองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับที่เรารักตัวเอง เรารักพระเจ้าและพระบิดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือ พระเยซูคริสต์ และเราชื่นชมยินดีในพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักเราจนพระองค์ทรงมอบพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อที่เราจะได้รับความรอดผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

วิธีแท้จริงที่สุดที่จะนำคนทั้งหลายที่วางใจในพระราชบัญญัติให้มาถึงพระเจ้าได้ (เพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์อย่างชอบธรรมในชีวิตของพวกเขา) คือ การประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ... ข่าวดีเรื่องความรักของพระเจ้า ข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ ข่าวดีที่ว่า “...สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” เพื่อที่เราจะได้กลายเป็นความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติในพระเยซู - แต่ในพระเยซูเท่านั้น เราต้องประกาศความรักของพระเจ้าแก่คนเหล่านี้ เราจะไม่สามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกขวนให้หลงโดยหลักคำสอนต่างๆโดยการโต้เถียงและทะเลาะกับพวกเขาเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา พระเยซูตรัสไว้ว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” พระองค์กำลังบอกเป็นนัยถึงการสิ้นพระชนม์ที่พระองค์จะทรงตาย แต่ถ้าเราจะยกพระองค์ขึ้นในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา ในคำพยานของเรา ในการดำเนินชีวิตของเราและในคำพูดของเรา เราก็จะพิสูจน์ให้คนบาปทั้งหลายและนักศาสนาที่ถูกหลอกลวงทั้งหลายเห็นว่ามันไม่ใช่บัญญัติต่างๆ พิธีกรรม หรือพระราชบัญญัติใดๆ - แต่เป็นของประทานของพระเจ้า - ที่ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นและห่างไกลจากนรก

“ไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรม... โดยการประพุดิตตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:20) “เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่คนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพุดิตตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:28) “เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้...พระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า' (1 โครินธ์ 1:29-31)

โอลิเวอร์ บี. กรีน

บทนำ

เหล่าอาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตเรียกจดหมายฝากฉบับนี้ว่า “จดหมายฝากการตรึงกางเขนของ เปาโล” และ “จดหมายฝากที่ระเบิดออกของเปาโล” อาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวว่า “ทุกประโยคในจดหมายนี้คือสายฟ้าฟาด” คนของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “ทุกคำในหนังสือกาลาเทียคือ แท่งระเบิด” มาร์ติน ลูเธอร์ให้การว่า “หนังสือกาลาเทียคือ จดหมายฝากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแต่งงานกับหนังสือกาลาเทีย”

แน่นอนว่าหนังสือกาลาเทียคือ ก้อนกรวดจากลำธาร ที่ลูเธอร์ (เหมือนดาวิด) นำออกไปสู้กับยักษ์ตนหนึ่ง... ไม่ใช่คนยักษ์เหมือนโกลิอัทในเรื่องดาวิด แต่เป็นยักษ์ที่อันตรายยิ่งกว่า – ยักษ์ *สันตะปาปา* เช่นเดียวกับดาวิด ลูเธอร์มีชัยในตอนท้าย ด้วยก้อนกรวดแห่งหนังสือกาลาเทีย เขาโจมตียักษ์สันตะปาปาเข้าที่หน้าผากเลย!

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า จดหมายฝากถึงชาวกาลาเทียได้ถูกพระเจ้าใช้การมากกว่าเนื้อหาส่วนใดๆของพระคัมภีร์ เพื่อก่อให้เกิดการปฏิรูปในสมัยของลูเธอร์และความเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

กาลาเทียคือ แคว้นหนึ่งของโรม มันรวมถึงเมืองอันทิโอก อีโคเนียม ลิสตรา และเดอร์บี ซึ่งทุกเมืองเหล่านี้ เปาโลเคยไปเยือนมาแล้วทั้งนั้น และในเมืองเหล่านี้เขามีพันธกิจในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเขา คุณจะพบบันทึกการเดินทางครั้งนี้ในกิจการ 13 และ 14 กรุณาตั้งใจอ่านสองบทนี้ ผมไม่มีเวลาและพื้นที่เพื่อยกข้อพระคัมภีร์ให้คุณตรงนี้

ในกิจการ 14:19 เราอ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนที่อัครสาวกเปาโลถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา (มีหลักฐานแน่นอนหนาว่าเปาโลได้เสียชีวิตจริงๆ... ถูกหินขว้างจนตาย... และมีการทำการอัศจรรย์ครั้งใหญ่... เขาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย) แต่ไม่ว่าเขาจะถูกฆ่าตายจริงๆหรือไม่ การอัศจรรย์ครั้งใหญ่ก็ถูกกระทำอยู่ดี หลังจากเปาโลถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว ขณะที่พวกสาวกยืนล้อมรอบเขาและคร่ำครวญการเสียชีวิตของเขาอยู่นั้น “ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส” (กิจการ 14:19-20)

หากไม่ใช่เพราะฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้ว มันคงเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะลุกขึ้นเดินได้ในเวลาไม่นานหลังจากถูกหินขว้างเหมือนที่เปาโลโดน หากไม่ใช่เพราะพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เปาโลก็คงไม่กลับเข้าไปในเมืองนั้นทันทีซึ่งเป็นที่ๆเขาถูกหินขว้าง และเป็นที่ๆเขาถูกลากตัวออกมาก่อนหน้านี้ – โดยถูกคิดว่าเขาเป็นคนที่ตายแล้ว!

ก่อนเปาโลถูกหินขว้างในเมืองลิสตรา เขาและบาร์นาบัสได้ถูกยกย่องให้เป็นเทพเจ้าจริงๆ และประชาชนก็มาราบไหว้พวกเขา แม้การเอาหินขว้างถูกกระทำโดย “พวกยิวบางคนที่มาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอีโคเนียม” ประชาชนในเมืองลิสตราเองก็ถูกชักจูงให้ร่วมวงกับคนชั่วเหล่านี้ด้วยในการเอาหินขว้างเปาโล อย่างไรก็ตาม บันทึกก็บอกเราว่าเปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อในเมืองลิสตราในคืนนั้นหลังจากถูกหินขว้าง โดยไม่ถูกทำร้ายหรือรบกวนเพิ่มอีก เป็นไปได้ว่าประชาชนเริ่มเชื่อว่ามีอะไรบางอย่างเหนือธรรมชาติ บางสิ่งที่ไม่ปกติ บางสิ่งที่ผิดธรรมดาเกี่ยวกับเปาโล ชายตัวเล็กแปลกประหลาดผู้นี้

เมืองกาลาเทียเป็นที่มาแห่งตำนานของบาวซิสและฟีเลโมน ตามที่ตำนานเล่าไว้ เทพเจ้าจูปีเตอร์และเมอร์คิวรี ซึ่งเดินทางแบบอำพรางตัว ได้มาหาบาวซิสและฟีเลโมน และประทานให้ตามความปรารถนาของเขาทั้งสอง เปาโลและบาร์นาบัสได้มายังเมืองลิสตรา และพระเจ้าทรงใช้พวกเขาในการรักษาชายพิการคนนั้นให้หาย ซึ่ง “พิการตั้งแต่ครรภ์มารดา

ยังไม่เคยเดินเลย” ประชาชนคิดว่าเหล่าเทพเจ้าได้มาเยือนเมืองลิสตราอีกครั้งแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเปล่งเสียงร้องว่า

“พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอรัมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด บุโรทิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดังว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก” (กิจการ 14:8-18)

ดังที่ผมได้ชี้ให้เห็นแล้ว มันใช้เวลาไม่นานเลย (และไม่ต้องใช้ความพยายามมากด้วย) ที่จะเปลี่ยนชาวแคว้นกาลาเทียที่ใจโลเล เอาแน่เอาอนไม่ได้เหล่านี้จากท่าทีที่แสดงความนับถือเป็นท่าทีที่เป็นศัตรูและก่อเหตุฆาตกรรมอันโหดเหี้ยม

ในกาลาเทีย 4:13 เราอ่านว่า “ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำด้วยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง” “ความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง” ที่ว่านี้อาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ของเปาโลที่เมืองลิสตรา ซึ่งอาจทำให้เขาได้รับบาดเจ็บมากเสียจนเขาไม่สามารถเดินทางต่อไปเพื่อรับใช้และประกาศตามแผนที่ยาวไว้ได้ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นกาลาเทียแทน อาจเป็นไปได้ว่าการที่เปาโลถูกหินขว้างคือพระพรที่แผ่ตัวมา อาจเป็นไปได้ว่าเป็นวิธีของพระเจ้าในการประทานหนังสือกาลาเทียอันมหัศจรรย์แก่คริสตจักร

เปาโลบอกเราใน 2 โครินธ์ 12:1-10 ว่าเขารู้จักชายคนหนึ่ง (ไม่ว่าชายคนนั้นอยู่ในร่างกายหรือนอกร่างกาย เขาไม่ทราบ) แต่ชายคนหนึ่งที่ว่านั้นถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม เข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม และเห็นและได้ยินสิ่งต่างๆซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้บอกใคร เนื่องจากบรรดาผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่า 2 โครินธ์ถูกเขียนขึ้นราวๆปี ค.ศ. 60 จึงอาจเป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังพูดถึงตัวเองและประสบการณ์ของเขาที่เมืองลิสตราตอนที่เขาถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะถูกคิดว่าตายแล้ว เขากล่าวว่า “สิบสี่ปีมาแล้ว” และนั่นก็ตรงกับเหตุการณ์ตอนที่เขาถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเปาโลเสียชีวิตในตอนนั้น ผมเชื่อว่าคนเหล่านั้นได้ฆ่าเขา และวิญญาณของเขาลอยขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษม ผมเชื่อว่าคำอธิษฐานของวิสุทธิชนเหล่านั้น ความเชื่อของวิสุทธิชนเหล่านั้น ได้นำวิญญาณของเปาโลกลับเข้าสู่ร่างกายเขาอีกครั้ง และเขาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายจริงๆ!

ในคำพยานแสนมหัศจรรย์นี้ใน 2 โครินธ์ 12:1-10 เปาโลพูดถึง “สวรรค์ชั้นที่สาม เมืองบรมสุขเกษม” และพูดถึงการสำแดงต่าง ๆอันมหัศจรรย์ที่เขาได้รับที่นั่น – การสำแดงต่างๆที่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้บอกผู้ใด เขากล่าวว่า “และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป ... ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า” เขาอธิษฐานสามครั้งให้หนามในเนื้อนี้หลุดออกไป แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา แต่พระองค์ทรงรับปากเปาโลว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น” เปาโลตอบสนองต่อการสำแดงแสนมหัศจรรย์นี้โดยกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ใน

ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่าง ๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:7-10)

ไม่ว่าเปาโลประกาศที่ไหน เขาก็พูดอยู่เรื่องเดียว: “พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึง ถูกฝังไว้ เป็นขึ้น และจะเสด็จมาอีกที!” เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นกาลาเทีย เขาเดินทางไปที่แคว้นกาลาเทีย โดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า... ความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก! คนมากมายเชื่อและได้รับความรอด ต่อมาเปาโลเรียกผู้เชื่อเหล่านี้ว่า “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” โดยหมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นเหล่านั้นซึ่งถูกจัดตั้งเป็นระเบียบโดยเหล่าผู้เชื่อในแคว้นกาลาเทีย อย่างไรก็ตาม พวกครูสอนเท็จได้ตามเปาโลมา และสั่งสอนสิ่งผิดๆและคำสอนนอกกรีต และเพราะเหตุนี้เองเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย

พวกครูสอนเท็จเหล่านี้สั่งสอนว่าหนทางแห่งความรอดสำหรับคนบาปเป็นมาโดยความเชื่อในพระคุณของพระเจ้าส่วนหนึ่ง และโดยการประพฤติและความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสสส่วนหนึ่ง ประการที่สอง พวกครูสอนเท็จเหล่านี้สอนว่าวิธีที่คนทีรอดแล้วจะถูกรักษาไว้ให้รอดต่อไปได้และถูกทำให้สมบูรณ์แบบในองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับสง่าราศีในที่สุด คือโดยฟังการประพฤติดีของเขาเอง การดำเนินชีวิตที่ดี และความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสส นั่นคือพวกเขาสอนว่าเราได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณ แต่ต้องรักษาความรอดของเราโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติของโมเสส นี่จึงเป็นความผิดสองชั้น

เปาโลตอบครูสอนเท็จเหล่านี้โดยพิสูจน์ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า – *ไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก* เขาแสดงให้เห็นว่าชาวแคว้นกาลาเทียเห็นว่าความรอดได้เกิดขึ้นมาตลอดนานหลายร้อยปีแล้วก่อนโมเสสเกิดเสียอีก ก่อนพระราชบัญญัติของโมเสสมิได้เริ่มต้นขึ้นมาด้วยซ้ำ เปาโลสอนว่าหนทางแห่งความรอดในตอนนั้นก็เหมือนในตอนนี - เหมือนที่เคยเป็นเสมอมาและจะเป็นเช่นนี้เสมอไป: ผ่านทางความเชื่อเท่านั้น ไม่ฟังการประพฤติหรือการถือพระราชบัญญัติ “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ...” (โรม 3:20)

ในหนังสือกาลาเทีย เปาโลแสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่มีส่วนใดๆในการรักษาผู้เชื่อให้รอดต่อไป และพระราชบัญญัติของโมเสสไม่มีส่วนใดๆในการทำให้สมบูรณ์แบบและการให้มีสง่าราศีในที่สุดของผู้เชื่อด้วย ผู้ที่รอดแล้วก็ถูกรักษาให้รอดต่อไปโดย “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเรา และไม่ใช้โดยสิ่งใดที่เขาหรือเธอจะกระทำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระภาคที่สามแห่งตรีเอกานุภาพทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงชักนำเรามาถึงพระคริสต์ พระองค์ทรง “ให้กำเนิด” เราเข้าในพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันแห่งการทรงไถ่ นั่น พระองค์ทรงนำพาเราในวิถีแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง – และในสวรรค์ พระองค์จะทรงชุบร่างกายที่ตายได้ของเราให้เป็นขึ้นและเราจะมิร่างกายอันเปี่ยมสง่าราศีเหมือนกับพระกายของพระเยซูเจ้าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ช่วยเราให้รอด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่พิทักษ์รักษาเราไว้ - และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถรักษาเราไว้ได้ “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กล่าวว่าจะล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12)

แม้ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์ต่อเรา (2 ทิโมธี 3:16) ผมก็ขอเน้นย้ำความสำคัญของจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย จดหมายฝากฉบับนี้น่าจะถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 60 ในช่วงการเดินทางไปเยือนเมืองโครีนธ์ครั้งที่สามของเปาโล เปาโลทราบมาว่าชาวแคว้นกาลาเทียซึ่งไม่ใช่พวกกรีก แต่เป็นพวกกอล - “คนป่าเถื่อนที่แห่กันมาอยู่ในประเทศกรีซในศตวรรษที่สามก่อนสมัยพระคริสต์” - ได้ตกเป็นเหยื่อของพวกยิวที่ถือบัญญัติแล้ว เหล่ามิชชันนารีแห่งศาสนายิวนี้จากแคว้นปาเลสไตน์เป็นพวกครูสอนเท็จที่สอนให้ป็นพระราชบัญญัติกับพระองค์เพื่อที่จะได้รับความรอด - และเพื่อที่จะรักษาความรอดเอาไว้ได้

ตามที่ ดร.สโกฟิลด์กล่าวไว้ ใจความหลักของหนังสือกาลาเทียคือ “การปกป้องข่าวประเสริฐแห่งพระองค์ของพระเจ้าจากการเจือปนใดๆด้วยการถือบัญญัติต่างๆ ซึ่งอาจทำลายลักษณะเฉพาะตัวแห่งพระองค์ล้นๆได้” (หากคุณไม่มีพระคัมภีร์ศึกษาฉบับสโกฟิลด์ จงรีบไปซื้อ Scofield Reference Bible ด่วน)

สารบัญ

คำนำ

บทนำ

- I. สิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะอัครสาวก
บทที่ 1:1-5
- II. สาเหตุที่เขียนและใจความหลักของหนังสือกาลาเทีย
บทที่ 1:6-9
- III. ข้อความของเปาโลเป็นมาจากพระเจ้า – ไม่ใช่มนุษย์
บทที่ 1:10-2:14
- IV. การนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อโดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ - การประพฤติ
บทที่ 2:15-21
- V. ของประทานแห่งพระวิญญาณเป็นมาโดยความเชื่อ -
ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติหรือโดยการประพฤติ
บทที่ 3:1-12
- VI. พระคริสต์ได้ทรงแบกรับการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติเพื่อเราแล้ว -
เพื่อที่เราจะได้รับพระพรแห่งความเชื่อ
บทที่ 3:13-14
- VII. พันธสัญญาที่มีต่ออับราฮัมและที่มีต่อโมเสส
บทที่ 3:15-4:10
- VIII. คำอวยพรก่อนอำลา
บทที่ 4:11-5:15
- IX. ชัยชนะเหนือบาปเป็นมาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์
บทที่ 5:16-6:18

จดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครสาวก

ถึงชาวแคว้นกาลาเทีย

บทที่หนึ่ง

- 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)
- 1:2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย
- 1:3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
- 1:4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามพระประสงค์พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา
- 1:5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
- 1:6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น
- 1:7 ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์
- 1:8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
- 1:9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง
- 1:10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มารดาของพระคริสต์
- 1:11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้คุณทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์
- 1:12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
- 1:13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ชมเหิงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย
- 1:14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
- 1:15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
- 1:16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่คนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้น

ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

1:17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นคริสตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

1:18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน

1:19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

1:20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย

1:21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย

1:22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย

1:23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย”

1:24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

สิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะอัครสาวก

เราเห็นคำทักทายแบบอัครสาวกของเปาโลในบทที่ 1 ข้อ 1-5 ว่า “เปาโล ผู้เป็นคริสต (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง”

มีบางสิ่งที่ผิดปกติในตอนต้นของคำทักทายของเปาโลที่มีถึงชาวแคว้นกาลาเทีย คุณจะสังเกตเห็นว่าคำเกริ่นนำของเขาไม่ได้ดำเนินตามธรรมเนียมของคำเกริ่นนำของเขาในจดหมายฝากฉบับอื่นๆ... นั่นคือ ธรรมเนียมของ “การขอบพระคุณ” จึงสังเกตในข้อแรกของจดหมายฝากฉบับอื่นๆของเปาโล และคุณก็จะเห็นว่าในเกือบทุกคำเกริ่นนำเหล่านั้น เขาจะเริ่มต้นโดยการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองนั้นหรือแคว้นนั้น แต่เขาจะขอบพระคุณสำหรับชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ได้อย่างไรที่กำลังหันไปเสียจากพระคุณของพระเจ้าและกลับไปสู่การถือบัญญัติที่ตายแล้ว? ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับข้อความที่มีเขียนไว้ในข้อ 1 ที่ว่า “ผู้เป็นคริสต (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) ผมไม่ได้ตัดสินใครเมื่อผมกล่าวคำพูดนี้: ผมเกรงว่าพวกเรา มีอัครสาวกเยอะแยะเกินไปในปัจจุบัน (พวกผู้รับใช้, พวกนักเทศน์, พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, พวกครูสอนพระคัมภีร์) ที่เป็นอัครสาวกของมนุษย์ ถูกเรียกมารับใช้โดยมนุษย์ ถูกส่งไปโดยมนุษย์ และข้อความของพวกเขาก็มีเพื่อเอาใจมนุษย์ ผมเกรงว่าพวกเรา มีเหล่านักเทศน์ “ส่งตรงจากโรงงาน” มากเกินไปในปัจจุบัน คุณกับผมต่างทราบว่ถ้าชายหนุ่มสักคนไม่ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ประจำนิกาย หรือวิทยาลัยพระคัมภีร์ประจำนิกาย เขาก็ไม่มีโอกาสรับใช้ในคริสตจักรใหญ่ๆประจำนิกายของเขา นิกายใหญ่ๆในสมัยของเรากำลังผลิตผู้รับใช้เหมือนกับผู้ผลิตรถยนต์ผลิตรถจากสายพานการผลิต ผมเกรงว่านี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเราถึงมี “ความมอดอยากในแผ่นดินนี้”... ไม่ใช่ความมอดอยากขนมปัง ไม่ใช่ความมอดอยากน้ำดื่ม ไม่ใช่ความมอดอยากฝูงชน คริสตจักรใหญ่โตและโปรแกรมใหญ่ๆพร้อมทั้งเงินถวายทรัพย์ก้อนโต – แต่เป็นความมอดอยากการเทศนาพระวจนะ ความมอดอยากการได้ยินพระวจนะ เพราะว่าผู้รับใช้และศิษยาภิบาลของเราจำนวนมากทุกวันนี้ถูกส่งไปโดยนิกายที่พวกเขาเป็นตัวแทน แทนที่จะถูกส่งไปโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เปาโลอยากให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนว่า เขาเป็นอัครสาวกของพระเจ้า ซึ่งถูกส่งมาโดยพระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้า และไม่ได้ถูกส่งมาโดยมนุษย์

เปาโลอยากให้ผู้เข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้รับตำแหน่งอัครสาวกจากคนเหล่านั้นที่เป็นอัครสาวกก่อนหน้าเขา ต่อมาเขาพิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้ เขาพิสูจน์ด้วยการมอบหมายงานของเขามาจากพระหัตถ์ที่ถูกตะปูแทงของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว และจากพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงใช้พระบุตรมาตายเพื่อรับบาปของโลกและได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นจากตายแล้วเพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเขาเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า และพันธกิจของเขาก็ไม่ได้มีไว้ขาย

ข้อความของเปาโลเป็นข้อความใหม่... ข้อลึกลับซึ่งไม่มีผู้ใดทราบมาก่อน ข้อความของเขาซึ่งได้รับโดยตรงจากสวรรค์ คือการสำแดงใหม่เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า หัวใจหลักของข้อความของเปาโลคือ “พระคุณของพระเจ้า” และคือว่าพระคุณของพระเจ้าได้ถูกหยิบยื่นให้แก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกหนทุกแห่งแล้วไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด – ยิวหรือต่างชาติ พวกกรีกหรือคนป่า – พระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง และทรงเชิญชวนคนทั้งปวง ... “ผู้ใดประสงค์” ก็เชิญเข้ามา

ข้อความที่มาก่อนพระคุณของพระเจ้าได้ถูกจำกัดเฉพาะชนชาติอิสราเอลเท่านั้น และคนต่างชาติในสมัยก่อนจะรอดได้ก็โดยการเป็นยิวเท่านั้น โดยการยอมจำนนต่อพิธีเข้าสู่หน้ตของยิว อันเป็นการทำให้ตัวพวกเขาเองอยู่ภายใต้บัญญัติและพิธีกรรมต่างๆของคนอิสราเอล คนเหล่านี้มีชื่อว่า “พวกเข้าจารีตยิว” เมื่อเปาโลมาพร้อมกับข้อความใหม่ที่กล่าวถึงความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก เขาก็เจอกับการต่อต้านอย่างหนักจากอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้นที่กำลังประกาศข้อความแห่งอาณาจักรแก่พวกยิวเท่านั้น เปาโลเป็นยิว... เขาเกิดในเมืองทาร์ซัส เขาเป็นบุตรของพลเมืองสัญชาติโรม เขาได้รับการศึกษาในเมืองทาร์ซัสและได้รับการฝึกอบรมด้านศาสนศาสตร์ในวิทยาลัยพระคัมภีร์ในกรุงเยรูซาเล็มภายใต้การสั่งสอนของกามาลีเอลผู้ยิ่งใหญ่ (กิจการ 22:3) เปาโลเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นคณะปกครองชั้นสูงสุดในอิสราเอล เขาเป็นสมาชิกผู้ทรงเกียรติมากที่สุดคนหนึ่งของคณะฟาริสีที่เคร่งครัดที่สุด (กิจการ 26:5) ผมหวังใจว่าคุณจะอ่านหนังสือกิจการบทที่ยี่สิบหกทั้งบท

เปาโลทุ่มเทให้แก่ศาสนายิวทั้งกายจิตและวิญญาณ เขาเป็นคนที่คลั่งศาสนาในการกล่าวปกป้องสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นศาสนาแท้จริงหนึ่งเดียวบนพิภพโลก เปาโลอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่สเทพนถูกฆ่าตายในฐานะผู้พลีชีพ เขากลายเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของคริสตศาสนาในสมัยของเขา ขณะนั้นเขากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกคริสเตียนและข่มเหงคริสตจักรตอนที่เขาถูกทำให้ล้มลงและตบอดโดยแสงจ้าจากสวรรค์ เขาร้องถามออกไปว่าใครกำลังพูดกับเขาอยู่ คำตอบที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 9:5 คือ “เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง” เพราะเหตุการณ์อันน่าสะพรึงนี้เอง เปาโลจึงกลายเป็นผู้เชื่อรับบัพติศมา และประกาศพระเยซูในธรรมศาลาต่างๆ

หลังจากที่เขาเปลี่ยนความเชื่อ เขาก็ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม แต่เหล่าผู้เชื่อที่นั่นก็กลัวเขาเพราะว่าพวกเขารู้จักเขาในฐานะศัตรูคนหนึ่งของคริสตจักร ในไม่ช้าเขาก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและกลับไปบ้านของเขาที่เมืองทาร์ซัส จากเมืองทาร์ซัสเขาเข้าไปในประเทศอาระเบียและอยู่ที่นั่นสามปี ในประเทศอาระเบียนี้เองที่เขาได้รับการสำแดงเกี่ยวกับข้อความใหม่นี้... ข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ยุคแห่งพระคุณ... ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

หลังจากใช้เวลาสามปีในประเทศอาระเบีย เปาโลก็กลับมายังเมืองทาร์ซัสซึ่งเป็นทีี่ๆบารนาบัสมาร่วมวงกับเขา ด้วย พวกเขาไปยังเมืองอันท็อกและทำงานรับใช้ที่นั่นนานสิบสองเดือน คนต่างชาติจำนวนมากได้กลับใจและกลายเป็นผู้เชื่อผ่านพันธกิจของเปาโลและบารนาบัส

หลังจากปีแห่งพันธกิจนั้นในเมืองอันท็อก เปาโลและบารนาบัสได้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำของถวายไปบรรเทาทุกข์เหล่าสาวกที่ยากจนและทนทุกข์ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขากลับมายังเมืองอันท็อก พวกเขาก็ถูกส่งออกไปในฐานะมิชชันนารีคริสเตียนพวกแรก ส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการของเหล่าอัครสาวก มีเนื้อหาแทบทั้งหมดเกี่ยวกับการเดินทางและพันธกิจของอัครสาวกเปาโล

หลังจากการเดินทางในฐานะมิชชันนารีรอบแรกของเปาโล เขาก็ถูกเรียกตัวให้รายงานเกี่ยวกับข่าวสารของเขาที่ประกาศแก่คนต่างชาติและการกลับใจรับเชื่อของคนเหล่านั้น จึงตั้งใจอ่านบทที่สิบห้าของหนังสือกิจการและคุณจะได้เรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณสำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” แน่ใจว่าพวกศัตรูของเปาโลกล่าวหาเขาว่าสอนคำสอนเท็จ พวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มและรายงานต่อพวกอัครสาวกที่นั่น ในระหว่างการประชุมนี้ มีมติว่าข่าวสารแห่งพระคุณที่เปาโลประกาศเป็นข่าวสารของพระคริสต์จากสวรรค์จริงๆ มีมติว่าพวกเขาเชื่อที่ว่าเป็นคนต่างชาติไม่อยู่ภายใต้บัญญัติของยิวหรือใต้พิธีกรรมต่างๆของยิว น่าสนใจที่ว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่เหล่าอัครสาวกในนครเยรูซาเล็มบริสุทธ์ถูกเอ่ยถึง เปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือซึ่งประกาศข่าวสารเรื่องอาณาจักรแก่คนอิสราเอลก็ยุติบทบาทเพราะว่าอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งถูกกันไว้ต่างหากชั่วคราวแล้ว อาณาจักรนั้นถูกเลื่อนออกไปชั่วคราวแล้วจนกว่าคนต่างชาติจะเข้ามาครบจำนวน พระคุณของพระเจ้าถูกประกาศ คริสตจักรครบถ้วนและถูกรับขึ้นไปเพื่อเจอกับพระเยซูในฟ้าอากาศ จากนั้นหลังจากที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ได้ครอบครองแล้ว ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นจะถูกประกาศอีกครั้งและอิสราเอลทั้งสิ้นจะได้รับความรอด (โรม บทที่ 11)

จงสังเกตความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างข่าวสารของอัครสาวกเปาโลและข่าวสารต่างๆของอัครสาวกคนอื่นๆ ข่าวสารของเปโตรมีมายังอิสราเอล... ข่าวสารของเปาโลมีมายังคนต่างชาติ เขาถูกเรียกและถูกมอบหมายพันธกิจในฐานะผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ (โรม 11:13) “... เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้า (เปาโล) ได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หน้ต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสู่หน้ต” (กาลาเทีย 2:7)

พวกอัครสาวก เช่นเดียวกับเจ็ดสิบคนนั้น ถูกบัญชาให้ไปหาพวกยิวเท่านั้น พวกเขาประกาศข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้น มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่อัครสาวกคนหนึ่งได้ประกาศแก่คนต่างชาติ เหตุการณ์นี้คือตอนที่เปโตรประกาศแก่ครัวเรือนของโคเรเนลิอัส (กิจการ 10) นี่เป็นตอนที่เปโตรใช้กุญแจแห่งอาณาจักรนั้นในการนำเสนอข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติเป็นครั้งแรก พวกอัครสาวกไม่ได้ตั้งคริสตจักรต่างๆนอกแคว้นยูเดีย พวกเขาจำกัดพันธกิจของตนที่เยรูซาเล็ม และเหล่าแกะหลงแห่งวงศวานอิสราเอลเท่านั้น หลังจากสเทเฟนโดนหินขว้างตายแล้ว คริสตจักรก็กระจัดกระจายไปทุกแห่ง พวกอัครสาวกอยู่ต่อไปในกรุงเยรูซาเล็ม โดยกระทำพันธกิจต่อคนอิสราเอลเท่านั้น หลังจากสเทเฟนเสียชีวิต เราอ่านว่า “และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย” (กิจการ 8:1) กรุณาหมายเหตุอีกครั้งว่า “ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว” (กิจการ 11:19)

พวกอัครสาวกไม่เคยก่อตั้งคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติเลย เปาโล (คนนำสารของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยแห่งข่าวสารเรื่องพระคุณ) คือชายผู้ก่อตั้งที่ประชุมต่างๆของคนต่างชาติ... คริสตจักรต่างๆในเมืองอันทิโอก เมืองโครินธ์ แคว้นกาลาเทีย เมืองเธสะโลนิกา เมืองเอเฟซัส เมืองฟิลิปปี เมืองโคโลสี และที่อื่นๆอีกมากมาย หากเราไม่จดจำไว้ว่าข่าวสารของเปาโลมีมาถึงคนทั้งปวง ไม่ว่าจะชนชั้นใดหรือสีผิวใด เราก็ไม่อาจแยกแยะพระวาระแห่งความจริงได้อย่างถูกต้องและเข้าใจความแตกต่างระหว่างข่าวสารของอัครสาวกเปาโลและข่าวสารของอัครสาวกคนอื่นๆ

ในสมัยที่เหล่าอัครสาวกและเจ็ดสิบคนนั้นประกาศ (ซึ่งถูกมอบหมายพันธกิจโดยพระเยซูเจ้า) คนต่างชาติเป็นที่รู้จักในฐานะสุนัขปรกซึ่งอยู่นอกพันธสัญญาแห่งพระคุณ เมื่อเปาโลเริ่มประกาศแก่คนต่างชาติถึงข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณเท่านั้นผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู การต่อต้านรุนแรงก็ปะทุขึ้นและเปาโลก็ทนทุกข์อย่างมากเพราะการประกาศความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก พวกอัครสาวกไม่ยอมรับเปาโลในฐานะอัครสาวกคนหนึ่งเพราะว่าเขาไม่ได้รับการมอบหมายพันธกิจจากพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาไม่ได้ประกาศข่าวสารของอัครสาวกแบบเดียวกับที่พวกเขาประกาศ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธเขาในฐานะอัครสาวกคนหนึ่ง

จงสังเกตข้อเท็จจริงถึงความแตกต่างระหว่างข่าวสารแห่งอาณาจักรและข่าวสารที่ประทานให้แก่อัครสาวกเปาโล: ในมัทธิว 10 เรามีข่าวสารแห่งอาณาจักรซึ่งถูกประกาศโดยเหล่าอัครสาวก: “เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้” (มัทธิว 10:1)

จงสังเกตข้อเท็จจริงที่จริงดังนี้: “สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มัทธิว 10:5-6)

ข่าวสารของพวกอัครสาวกไม่ใช่ข่าวสารสำหรับคริสตจักร แต่สำหรับอิสราเอลพวกเดียวเท่านั้น ข่าวสารนั้นประกาศว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” ข่าวสารนั้นเสนอการตั้งอาณาจักรของพระเมสสิยาห์โดยมีเงื่อนไขเรื่องการกลับใจใหม่ของคนชาติอิสราเอล ข่าวสารของเปาโลคือ “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้” (กิจการ 16:31)

หมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆคือหลักฐานของข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้นซึ่งประทานให้แก่พวกอัครสาวก: “จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ” (มธ. 10:8)

การที่ผู้รับใช้ทั้งหลายทุกวันนี้ใช้ข้อนี้เป็นสิทธิอำนาจสำหรับการรักษาคนป่วยให้หาย จากนั้นก็เพิกเฉยข้อพระคัมภีร์อื่นๆที่เหลือ ก็เป็นการแยกแยะพระวาระของพระเจ้าอย่างผิดๆอย่างแน่นอน โดยไม่ “แยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” พวกอัครสาวกไม่เพียงรักษา “โรคภัยไข้เจ็บทุกประการ” เท่านั้นแต่พวกเขายังทำให้คนตายเป็นขึ้นและรักษาคนโรคเรื้อนให้หายด้วย! ผมเชื่อในการรักษาโรคให้หายของพระเจ้า... ถ้าหากมีการรักษาให้หายจริงๆ มันก็เป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาร่างกายของเราให้หายยามที่เราเจ็บป่วย ขอพระคุณพระเจ้าสำหรับพวกหมอ ขอพระคุณพระเจ้าสำหรับพวกนางพยาบาลและโรงพยาบาลทั้งหลาย แต่เมื่อหมอทุกคนรักษาไม่สำเร็จ พระเจ้าก็ทรงสามารถเข้าแทรกแซงได้ ถึงกระนั้น เป็นการผิดที่จะใช้การมอบหมายพันธกิจแห่งอาณาจักรนั้นเพื่อประกาศว่าผู้รับใช้ทุก

คนทุกวันนี้ควรมีของประทานแห่งการรักษาโรค ควรสามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้และขับผีออกได้ เราไม่ควรแยกแยะพระวาทะของพระเจ้าอย่างผิดๆและใช้ข้อพระคัมภีร์อย่างผิดๆเพื่อพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาเด็ดขาด เราควรเผชิญหน้าข้อเท็จจริงของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความจริงเรื่องการแบ่งแยกยุคสมัย ข่าวสารของพวกอัครสาวกถูกรับรองโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ แต่ในยุคแห่งพระคุณอันแสนอัศจรรย์นี้ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (รม. 1:17)

มีอีกเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับพวกอัครสาวก: “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้ตะบอง เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” (มธ. 10:9-10)

แน่นอนว่านั่นฟังดูไม่เหมือนกับพวกผู้รับใช้และพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐสมัยปัจจุบันเลย ใช่ไหมครับ? พวกผู้รับใช้ในปัจจุบันปฏิเสธทองคำและเงินในกระเป๋าของตนและย่ามใช้ตามทางไหม? พวกผู้รับใช้ในปัจจุบันปฏิเสธเสื้อคลุมสองตัวไหม และพวกเขาปฏิเสธสิ่งของต่างๆมากมายที่เหล่าลูกวัดถวายให้พวกเขาไหม? พวกอัครสาวกคือกลุ่มคนพิเศษที่มีข่าวสารพิเศษมาประกาศแก่หมู่ชนพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ - *ชนชาติอิสราเอล*

คนมากมายทุกวันนี้ใช้ส่วนแรกของมัทธิว 10 เพื่อเข้าข้างตัวเอง... “จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย” แต่พวกเขาไม่สังเกตส่วนที่ว่า “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน” ผมเชื่อว่าเราควรคงเส้นคงวาในการเทศนาของเรา คงเส้นคงวาในการดำเนินชีวิตของเรา และคงเส้นคงวาในการปฏิบัติต่างๆทางศาสนาของเรา

สมมติว่าเราเปรียบเทียบข่าวสารของอัครสาวกเรื่องอาณาจักรนั้นกับข่าวสารเรื่องพระคุณที่ถูกประทานให้แก่อัครสาวกเปาโล:

การมอบหมายพันธกิจวันนี้คือ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน” แต่แก่อัครสาวกการมอบหมายพันธกิจคือ “อย่าไปตามทางของพวกคนต่างชาติ แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น”

จงสังเกตคำเหล่านี้ “เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของก็จจะรอด’” (รม. 10:12-13) ข่าวสารนี้จะเข้ากันกับข่าวสารที่ว่า “อย่าไปหาพวกคนต่างชาติ” ได้อย่างไร? วิธีเดียวที่จะเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าได้ก็คือ ศึกษาและแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงนั้นอย่างถูกต้อง ข่าวสารของเปาโลเกี่ยวข้องกับ “ยุคพระคุณ” เราต้องเผชิญหน้ากับความจริงเรื่องการแบ่งยุค มิฉะนั้นเราจะไม่อาจเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าได้

ใครบางคนอาจกำลังถามว่า “แต่อาจารย์กรีน พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยแล้วหรือ?” ไม่เลยครับ! “พระราชบัญญัติของพระเจ้าถูกทำลายเสียแล้วหรือ?” เปล่าเลยครับ! แต่ท่านที่รัก พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้เอาหินขว้างพวกคนเล่นซู้ทั้งชายและหญิงภายใต้บัญญัติของโมเสส แต่พระเยซูทรงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อหญิงคนนั้นที่ถูกจับได้คาหนังคาเขาว่าเล่นซู้! พระราชบัญญัติบัญชาให้เอาหินขว้างบุตรที่ถือผิด (พบญ. 21:18-21) แต่บิดาผู้หนึ่งได้ต้อนรับบุตรหลงหายของตนในอ้อมแขนและจูบเขา - ทั้งๆที่เนื้อตัวสกปรกเหม็นสาบหุม!! (ลก. 15:11-24) ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ซโมยถูกปรับโทษ (อพย. 21:16) แต่บนกางเขนนั่น ในช่วงวินาทีสุดท้ายของพระองค์ พระเยซูทรงช่วยโจรคนหนึ่งให้รอด (ลก.

23:43) พระราชบัญญัติร้องออกมาว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า” (อพย. 21:24) แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกประกาศโดยเปาโลเปล่งเสียงดังสนั่นว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม” (รม. 12:20) มันเป็นไปได้เลยที่จะให้อ้อพระคัมภีร์เหล่านี้เข้ากันได้ เว้นเสียแต่ว่าเราเข้าใจความจริงเรื่องการแบ่งยุคในพระวาระของพระเจ้า ในช่วงยุคพระบัญญัติ พระเจ้าทรงปฏิบัติกับชนชาติอิสราเอลในวิธีที่เฉพาะเจาะจง แต่ในยุคพระคุณนี้ ไม่มีสิ่งที่เรียกว่ายิวและต่างชาติ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาแก่คนทั้งปวงที่ร้องทูลต่อพระองค์ พระราชบัญญัติปรับโทษคนบาป... แต่พระคุณของพระเจ้ายกโทษคนบาปและทำให้คนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

อย่าคิดว่าพระเจ้าทรงทิ้งชนชาติอิสราเอลแล้ว... โอ้ ไม่เลย! อิสราเอลถูกกันไว้ต่างหากในฐานะประชาชาติหนึ่งที่ถูกเลือกสรร แต่วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงหันมาหาประชากรของพระองค์อีกครั้งและพวกเขาจะต้อนรับพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์ พวกเขาจะต้อนรับพระองค์ และอิสราเอลทั้งปวงจะได้รับความรอด (จงอ่านบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรม)

การถูกข่มเหงอย่างหนักของเปาโลเป็นผลมาจากการที่ประชาชนในสมัยของเขาไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ... ความแตกต่างระหว่างยุคพระราชบัญญัติกับยุคพระคุณ แน่แน่นอนว่าผู้คนไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยในปัจจุบัน การที่สมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่ไม่ศึกษาพระคัมภีร์ และเผชิญหน้าพระคัมภีร์ในฐานะเป็นหนังสือแห่งความจริงเรื่องการแบ่งยุค ก็ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจหลายอย่างท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อเหมือนเดิม และสร้างความแตกแยกในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย ผมแน่ใจว่าร้อยละเก้าสิบห้าของความยุ่งยากทั้งหมดในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายจะสิ้นสุดลงหากสมาชิกคริสตจักร (ผู้เชื่อทั้งหลาย) จะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ และหากพวกเขาจะตระหนักถึงแผนงานของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลและแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร (เจ้าสาวของพระคริสต์) การเอาพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลมาประยุกต์ใช้กับคริสตจักรก็มีแต่นำไปสู่ความสับสนและความเข้าใจผิดทางศาสนา จุดประสงค์ที่เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวแคว้นกาลาเทียก็คือ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดนี้ในคริสตจักร เราต้องการมันทุกวันนี้พอๆกับที่พวกเขาต้องการมันในสมัยนั้น คำอธิษฐานอันร้อนรนของผมขณะที่ผมส่งข้อความนี้ออกไปก็คือ ที่คุณผู้อ่านที่รักจะตระหนักว่า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก เราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพราะพระคุณของพระเจ้าในการทรงยอมให้พระเยซูเจ้ารับโทษแทนเราและถูกสาปแช่งเพื่อเรา โดยทางพระองค์เราจึงเป็น “ยิ่งกว่าผู้พิชิต” ... แต่โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น (รม. 8:35-39) “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อคุณและผมจะได้กลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซู พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปทรงถูกทำให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซู (2 คร. 5:21)

กาลาเทีย 1:2 กล่าวว่า “และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” เราไม่อาจบอกได้ว่าพี่น้องเหล่านี้คือใครกันแน่ เพราะเราไม่รู้ว่าจะจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัสหรือที่เมืองโครินธ์กัน

แน่ ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ามันถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัส ท่านอื่นๆก็เชื่อว่ามันถูกเขียนที่เมืองโครินธ์ แต่นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร สิ่งที่สำคัญก็คือว่าเปาโลพูดด้วยสิทธิอำนาจของอัครสาวกคนหนึ่ง และด้วยสิทธิอำนาจครบถ้วนของพระบิดาและของพระบุตร เขาจึงเขียนขณะที่เขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำสารของเขาถึงชาวแคว้นกาลาเทียเป็นมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ - ไม่ใช่จากมนุษย์

คำกล่าวของเปาโลที่ว่า “เรียน คริสตจักรทั้งหลาย” ย่อมหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ทั่วแคว้นกาลาเทีย พวกเขา น่าจะประชุมกันตามบ้านหรือในศาลาต่างๆ อีกครั้งที่ว่า พวกเขาจะประชุมกันที่ไหนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ หน้าต่างที่มีกระจกสีและพรมบนพื้นไม่ทำให้เกิดคริสตจักร อาคารที่มียอดหลังคาทรงสูงไม่ทำให้เกิดคริสตจักร มันจะเป็นวันแห่งความสุขในชีวิตของผู้เชื่อบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่า*อวการ*คือ สถานที่ประชุมของคริสตจักรและไม่ใช่ตัวคริสตจักรเอง คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่คือ กลุ่มผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ซึ่งมีสามัคคีธรรมและนมัสการด้วยกันในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงประทับตรารับรองที่ประชุมท้องถิ่น (ฮบ. 10:25)

กาลาเทีย 1:3 “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” สำหรับเราข้อความนี้ไม่ได้โดดเด่นอะไร เราได้ยินคำว่า “พระคุณ” ทุกครั้งที่เราไปร่วมประชุมกับคริสตจักร (หากคุณไม่ได้ยินคำนี้ คุณก็ควรเปลี่ยนสถานที่นมัสการ!) แต่ลองนึกภาพว่าคำนี้จะฟังเช่นไรต่อคนเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทียที่ได้กลายเป็นผู้เชื่อแล้ว ที่ได้ถูกช่วยให้พ้นจากการถือผีและการนับถือรูปเคารพแล้ว! เพราะพระคุณของพระเจ้า สันติสุขจึงเข้ามาสู่ชีวิตของพวกเขาแล้ว และสันติสุขที่พวกเขามีนั้นก็เกิดขึ้นได้เพราะพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลกล่าวชัดเจนแก่ชาวเมืองโคโลสีว่า พระเยซูทรง “ทำให้เกิดสันติสุขโดยทางโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือคุณและผมที่จะไม่มองข้ามการถวายบูชาแห่งกลโกธาเมื่อพระเจ้าทรงมอบพระบุตรของพระองค์เพื่อชำระหนี้บาปด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง! ท่านที่รัก อย่าลืมนึกคิดว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงซื้อคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ด้วยราคาสูงยิ่งนัก:

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ (พระเจ้า) ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28) จงซึ้งน้ำหนักคำกล่าวนี้อีกก่อนที่คุณจะวิจารณ์มัน มันคือข้อเท็จจริงทางพระคัมภีร์ คุณอาจไม่ยอมรับมัน แต่มันเป็นความจริง: ในเส้นเลือดของพระเยซูคริสต์เจ้ามีพระโลหิตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าไหลอยู่! พระเยซูได้มารับสภาพมนุษย์... พระองค์ทรงรับสภาพเนื้อหนังจากมารีย์พรหมจารี แต่โลหิตของพระองค์คือ พระโลหิตของพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าได้ทรงซื้อคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ เจ้าสาวของพระคริสต์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ช่างเป็นราคาที่สูงยิ่ง! ไม่แปลกเลยที่เปาโลหวางแหวนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ!

ข้อ 4 และ 5 “พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามพระประสงค์พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน”

ในยอห์น บทที่ 10 พระเยซูทรงเป็นพยานต่อพรรคพวกของพระองค์ว่า พระเจ้าพระบิดาทรงรักพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะนั้น พระองค์ทรงประกาศว่าไม่มีใครใดสามารถชิงชีวิตของพระองค์ไปได้ - พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะเอามันกลับคืนมาอีก (ยอห์น 10:18) และจากนั้น

พระองค์ก็ทรงประกาศว่า “พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจัดเตรียมการไถ่สำหรับเรา พระเจ้าพระบิดาทรงรักโลกเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเจ้าพระบุตรมาตายบนกางเขนนั้น พระเจ้าพระบุตรทรงยินยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อคนอธรรม และทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงสำแดงพระองค์อย่างเปิดเผยโดยมีข้อพิสูจน์มากมายที่ไม่มีทางผิดพลาด พี่น้องहार้อยคนได้เห็นพระองค์ในคราวเดียว (1 คร. 15:1-10) หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจของพระองค์บนโลกแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า “แต่อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16:7-11)

พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา และในวันเพ็นเทคอสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมา พระองค์ทรงอยู่ในโลกมานับตั้งแต่วันนั้น โดยพ้องใจมนุษย์เรื่องบาป ชักนำผู้คนให้มาหาพระเยซู “ให้กำเนิด” คนทั้งหลายเข้าในครอบครัวของพระเจ้าเมื่อพวกเขาวางใจเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) เพราะว่าบาปทั้งหลายของเราได้ถูกจัดการจนหมดสิ้นแล้ว ถูกชำระเต็มจำนวนแล้วและถูกกำจัดทิ้งไปอย่างชอบธรรมแล้ว พระคุณและสันติสุขจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเมื่อเราต้อนรับพระเยซูเจ้าด้วยความเชื่อ

เหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์ทนทุกข์ทรมานทั้งกายจิตและวิญญาณเช่นนั้น... เหตุผลที่พระเจ้าทรงยอมให้พระองค์กลายเป็นผู้ถูกแข่สาปเพื่อคุณและผม... เหตุผลที่พระเจ้าทรงยอมให้พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมก็คือว่า โดยทางความตายของพระเยซู เราจะได้รับ การช่วยให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้และเป็นผู้ที่เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าเราทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อสามารถรวมกล่าวคำอวยพระเกียรติตรงนี้ซึ่งเปาโลได้เขียนไว้ว่า: “ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน!”

หากผมมีมือหนึ่งข้าง ผมจะชูมือทุกมือเพื่อพระเยซู! หากผมมีเสียงเหมือนอย่างฟ้าร้อง ผมก็จะตะโกนออกมาว่า “ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเยซู!” หากผมสามารถพูดกับคนทั้งโลกได้ในคราวเดียว ผมก็ต้องใส่เข้าไปในคำพูดของผมว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานอันเหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์!”

ผมขอสรุปข่าวสารแห่งข้อพระคำเหล่านี้: ประการแรก *ช่องทางแห่งพระคุณของพระเจ้า* คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ประทานพระองค์เองอย่างเต็มใจบนกางเขนนั้นเพราะบาปของเราทั้งหลาย พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ประการที่สอง *จุดประสงค์แห่งพระคุณของพระเจ้า* คือ เพื่อช่วยเราทั้งหลายให้พ้น... เหล่าคนบาปผู้นำสมเพช หลงหายและสมควรตกนรก... จากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ “คนทั้งโลกทอดตัวนอนอยู่บนตักของผู้ชั่วร้ายนั้น” และหากไม่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราทุกคนก็คงพินาศชั่ววินาที

ประการที่สาม *แหล่งที่มาแห่งพระคุณของพระเจ้า* คือ พระประสงค์และจุดประสงค์อันเป็นสิทธิ์ขาดของพระเยโฮ

วาท์พระเจ้า: “ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบิดาของเราทั้งหลาย”

ตามที่ยี่ฮู 2:9 เขียนไว้ เพราะพระคุณของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงได้รับอนุญาตให้รับเอาร่างกายซึ่งพระองค์จะสิ้นพระชนม์ในกายนั้นได้ เราต้องเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังตอนนั้น (2 คร. 5:19) พระเยซูทรงห่อหุ้มพระเจ้าไว้ในเนื้อหนังและนำพระองค์ลงมาหามนุษย์ เพราะพระคุณของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงได้รับอนุญาตให้สิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้ แหล่งที่มาแห่งพระคุณคือ พระเจ้าผู้ทรงสิทธิ์ขาด

ประการที่สี่ **เหตุผลสำหรับพระคุณของพระเจ้า** คือ เพื่อนำสง่าราศีและเกียรติมาสู่พระเจ้าพระบิดา (และแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียว) สืบๆไปเป็นนิตย์ อย่าลืมเป็นอันขาดว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู (อฟ. 4:30-32)

มนุษย์ไม่สามารถที่จะให้คำจำกัดความพระคุณของพระเจ้าได้ มนุษย์ไม่สามารถที่จะเข้าใจพระคุณของพระเจ้าได้ แต่ขอคุณพระเจ้าที่มนุษย์สามารถที่จะ**รับเอา**พระคุณของพระเจ้าได้ พระคุณคือ ของขวัญของพระเจ้า- และแม้แต่เด็กเล็กๆสักคนก็รู้อิริรับของขวัญสักชิ้น: แคร็บมัน (พร้อมกับขอบพระคุณ) จากผู้ให้ ด้วยเหตุนี้ ชาวสารแห่งพระคุณคือ “ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิอำนาจให้เขาเป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13)

สาเหตุที่เขียนและใจความหลักของหนังสือกาลาเทีย:

ข้อ 6: “ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น”

เปาโลประหลาดใจ เขาอึ้ง เขาอัศจรรย์ใจที่ผู้ใดก็ตามที่ได้รับพระคุณของพระเจ้าแล้วจะสามารถคิดที่จะหันไปเสียจากพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า พร้อมกับเสรีภาพแห่งจิตและวิญญาณที่พระคุณนำมาให้ เปาโลอัศจรรย์ใจที่ผู้ใดก็ตามที่ได้รู้จักข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าจริงๆแล้วจะหันไปเสียจากมัน เปาโลเคยเป็นนักศาสนามาก่อน – ผู้นับถือศาสนายิวอย่างเคร่งครัด เขาเคยเป็นผู้คลั่งศาสนาในศาสนาของพวกยิว เปาโลเป็นผู้มีการศึกษา: เขาได้ศึกษาพระราชบัญญัติของโมเสสมาตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่ใช่คนที่ไม่ประสีประสาหรือโง่เขลาในเรื่องศาสนา สำหรับเปาโลแล้ว การค้นพบพระคุณของเจ้านั้นเป็นสิ่งมหัศจรรย์และน่าอัศจรรย์มากเสียจนเขาประหลาดใจเหลือขนาดที่ใครก็ตามได้รับสันติสุขและความชื่นชมยินดีที่พระคุณนำมาให้แล้ว จากนั้นก็หันกลับไปสู่พิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติ! และถึงกระนั้น ดูเหมือนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่กาลาเทียกำลังหันไปเสียจากพระคุณที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขา ซึ่งโดยพระคุณนั้นพวกเขาได้รับความรอดแล้วอย่างเปี่ยมสง่าราศีเหลือเกิน

เปาโลกล่าวถึง “ไปหาข่าวประเสริฐอื่น...ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก” นั่นคือ พวกเขากำลังหันไปเสียจากข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า ไปหาข่าวสารอื่น (ข่าวประเสริฐอื่น) ซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลย ข่าวประเสริฐคือ ข่าวดี และข่าวสารอื่นใดก็ตามนอกจากอันที่แท้จริงก็ไม่มีทางเป็นข่าวประเสริฐได้เลยสักนิด

ในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ที่โดดเด่นที่สุดเล่มหนึ่ง เราได้อ่านว่าในสมัยของเปาโล ชาวแคว้นกาลาเทียได้เขียนข่าวประเสริฐมากกว่าเจ็ดสิบเรื่อง! แน่แน่นอนว่าข่าวประเสริฐเหล่านั้นไม่ใช่ของแท้ - พวกมันไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่แท้จริง คน

เหล่านั้นได้เพิ่มเข้าหรือตัดออกจากข่าวสารของเปาโล และชาวแคว้นกาลาเทียก็กำลังหันไปหาข่าวประเสริฐเหล่านั้นเอง (ซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ข่าวดีเลย)

ข้อ 7: “... ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์” เรารู้ว่าซาตานกำลังทำงานอยู่ พระเยซูตรัสว่าเมื่อข่าวละมานถูกหว่านท่ามกลางข่าวสาส์น “เป็นฝีมือของศัตรู” ศัตรูรายเดียวกันนั้นก็กำลังหว่านข่าวละมานอยู่เหมือนเดิม ซาตานมีวิญญานชั่วและทูตมากมายในโลกทุกวันนี้ อากาศที่เราหายใจเข้าออกอยู่นั้นเต็มไปด้วยภูติผีปีศาจ อาณาจักรของซาตานอยู่เหนือเราขึ้นไปนี่เอง – และมันเกลียดข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ตอนที่เขียนหาคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

อย่าลืมเป็นอันขาดว่าเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีคริสตจักรและผู้รับใช้ทั้งหลาย พญามารก็มีคริสตจักรและผู้รับใช้ทั้งหลายเช่นกัน พระเจ้าทรงเรียกเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ – และพญามารก็เรียกผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกพวกครุสสอนรวี - และพญามารก็เรียกพวกครุสสอนรวี พญามารมีของเลียนแบบสำหรับผลิตภัณฑ์ของแท้ทุกอย่างในเรื่องฝ่ายวิญญานและคริสตจักรที่แท้จริง ในกาลาเทีย พวกทูตของพญามารกำลังเทศนาข่าวประเสริฐอื่น – ซึ่งไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลยสักนิดเดียว

ข้อ 8: “แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” นั้นฟังดูไม่เหมือนกับคำเทศนาน่าฟังที่เราได้ยินทุกวันนี้เลย ใช่ไหมครับ ท่านที่รัก? นั่นคือ ... คำเทศนาที่ว่า “เราทุกคนเป็นพี่น้องกันหมด”, “พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราทุกคน เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน”... เราควรรักและมีสามัคคีธรรมกับพวกเสรีนิยม พวกแนวคิดสมัยใหม่และพวกคนที่เกลียดชังพระเจ้า... คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการประสูติโดยหญิงพรหมจารีและคนเหล่านั้นที่จะทำลายพระคัมภีร์ของเราโดยการตัดคำต่างๆทิ้ง เช่น “พระเยซูฮาวาร์”, “พระโลหิต”, “หญิงพรหมจารี”, “การบังเกิดใหม่” ฯลฯ แน่แน่นอนว่าคำพูดของเปาโลฟังดูไม่เหมือนกับคำพูดของเหล่านักเทศน์ที่ได้รับการฝึกอบรมมาจากวิทยาลัยพระคัมภีร์ประจำนิกายในสมัยของเรา ดังนั้นเปาโลจึงประกาศก้องว่า “แต่แม้ว่าเราเอง (เปาโลและบาร์นาบัส) หรือทูตสวรรค์ ...ถ้าเราหรือทูตสวรรค์องค์ใดหรือใครหน้าไหนประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” นั้นหมายความว่า “ขอให้คนนั้น (หรือทูตสวรรค์องค์นั้น) ร่วงลงสู่ไฟนรก!” มันคงเป็นเรื่องยากที่จะหาคำพูดใดที่หนักไปกว่าคำกล่าวนี้หากเราดูตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ พญามารอาจปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่าง และเหล่าผู้รับใช้ของมันอาจปลอมตัวเป็นทูตแห่งความชอบธรรม แต่ไม่ว่าจะเป็นทูตสวรรค์จากฟ้าสวรรค์ หรือหนึ่งในทูตของพญามารที่ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ ... หรือแม้หากเป็นเปาโลเอง... หากบุคคลผู้นั้นประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดนอกเหนือจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งเปาโลได้ประกาศแก่คริสเตียนทั้งหลายชาวแคว้นกาลาเทียแล้ว ขอให้ผู้ประกาศคนนั้นถูกสาปแช่ง! อภัยยอมให้เขากล่าวข่าวสารอื่นนอกจากข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้า!

ในกาลาเทีย 5:12 เปาโลประกาศก้องว่า “ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย” คำกล่าว

นั่นคงฟังดูไม่ตลกในที่ประชุมสักแห่งของสภาคริสตจักรของพระคริสต์แห่งชาติในอเมริกา – หรือสภาคริสตจักรโลก อันเป็นที่ซึ่งบรรดานกมีขนมาเกาะกลุ่มกันและเรียกร้องให้ผู้รับใช้ทุกคนมาอยู่ใต้ปีกของพวกเขา ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาแก่มนุษย์เดินดินคนใดที่กล่าวอ้างว่าตนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ที่กล่าวอ้างว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า... แต่ก็ยังสนับสนุนแนวคิตอเทวนิยมและเสรีนิยมเช่นที่เป็นในสภาคริสตจักรเหล่านี้ซึ่งมีอยู่ทั่วโลก!

ไม่ ผมไม่เชื่อว่าอัครสาวกเปาโลจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมกับสมาคมผู้รับใช้ทั่วไป... และกล่าวตามตรงก็คือ ผมไม่เชื่อว่าเขาจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมกับ “สมาคม” ใดๆที่มีอยู่ทั่วประเทศ ชายผู้นี้ได้ประกาศเพราะเขาต้องประกาศ เขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ถูกส่งมาโดยพระเจ้า – และเขาต้องให้การต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแท้

ข้อ 9: “ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง” เปาโลอยากให้ชาวแคว้นกาลาเทียเข้าใจสิ่งที่เขากำลังกล่าวอย่างถ่องแท้ เขาเน้นย้ำสองหนเกี่ยวกับคำสาปแช่งของอัครสาวกซึ่งเขากล่าวแช่งทุกคนที่ประกาศข่าวประเสริฐที่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ขอพระเจ้าโปรดช่วยคุณและผมที่จะเตือนใจตัวเองว่าข่าวสารนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง – และคำสาปแช่งนั้นก็ไม่เคยถูกเพิกถอนเลยด้วย กระทั่งทุกวันนี้ ตามที่พระคัมภีร์กล่าว ใครๆก็ถูกสาปแช่งซึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นนอกจากข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ในแคว้นกาลาเทียพวกครูสอนเท็จกำลังสอนว่า ผู้เชื่อทั้งหลายไม่อาจรอดได้โดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว – แต่ต้องเพิ่มการประพฤติของตนเข้าไปด้วยในความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสส ยิ่งกว่านั้น พวกเขา กำลังสอนว่าผู้เชื่อไม่สามารถ*รักษาไว้*ให้รอดต่อไปได้นอกจากโดยการประพฤติและความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสสด้วย เราควรมองไปรอบๆตัวเราและฟังคำเทศนาบางอย่างในปัจจุบัน หากเราจะหยุดดูและฟัง เราก็จะตระหนักว่าคำสอนผิดแห่งกาลาเทียยังมีอยู่ในวันนี้ นักเทศน์จำนวนมากเทศนาความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ *เพิ่มการประพฤติเข้าไปด้วย* โอ้ พวกเขาแผดเสียงร้องว่า “พระคุณ พระคุณ... พระคุณพระเจ้า... พระคุณซึ่งอยู่เหนือบาปของเรา” แต่แล้วพวกเขาก็สั่งบรรดาสมาชิกให้ “ทำ” บางสิ่งและ “ห้ามทำ” บางสิ่ง และหากสมาชิกไม่ปฏิบัติตาม “ข้อปฏิบัติ” และ “ข้อห้าม” ทางศาสนาประจำนิกายเหล่านี้ พวกเขาก็จะตกรอกแน่นอน! แต่ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าว “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ขอพระเจ้าโปรดช่วยเราให้มองเห็นความแตกต่างระหว่าง*การไถ่และบำเหน็จ*... ความรอดและ*หน้าที่ผู้อารักขา* ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้าที่ให้แก่คนบาปที่สมควรตกรอก เหล่าผู้เชื่อได้รับ*บำเหน็จ*ตามการปฏิบัติหน้าที่ผู้อารักขาของตนอย่างสัตย์ซื่อ จงอ่าน 1 โครินธ์ 3:11-15 ในข้อพระคำเหล่านี้ เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อบางคนจะเสียบำเหน็จของตนไป ความรอดคือของขวัญที่มาจากพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น...โดยไม่ฟังการประพฤติเลยแม้แต่นิดเดียว คนบาปไม่สามารถทำอะไรได้เลยเพื่อช่วยตัวเองให้รอดหรือเพื่อช่วยเหลือพระเจ้าในการช่วยเขาให้รอด คนบาปต้อนรับพระเยซูโดยความเชื่อ และพระคุณของพระเจ้าก็ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอด

เมื่อคนบาปเชื่อและกลายเป็นคริสเตียน – *บำเหน็จ*ในตอนจบของชีวิตคริสเตียนก็จะถูกกำหนดโดยการประพฤติ อันสัตย์ซื่อ ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับการประพฤติ - แต่*ความรอดย่อมประพฤติ* ความรอดทำให้เราอยากประพฤติ เพราะว่า

เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดี - และความเชื่อที่ไร้การกระทำก็ตายเสียแล้ว การประพาดเป็นพยานว่าเราได้แสดงออกถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระคุณของพระเจ้า - และผู้ที่ไม่ยอมแสดงผลออกมาก็เป็นพยานว่าความเชื่อของเขาเป็นความเชื่อที่ตายเสียแล้ว ... และความเชื่อที่ตายแล้วก็ไม่สามารถช่วยคนบาปให้รอดได้

ขอพระเจ้าโปรดเมตตาคนเทศน์เหล่านั้นในปัจจุบัน เมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพื่อรับบำเหน็จของตน ขอพระเจ้าโปรดเมตตาคนเทศน์ที่เสริมเติมแต่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณด้วยข่าวประเสริฐแห่งการประพาด! ขอพระเจ้าโปรดเมตตาคนเทศน์ที่ให้นิยามมาก่อนพระคุณของพระเจ้า... แผนการของคริสตจักรท้องถิ่นมาก่อนพระคุณของพระเจ้า ในฐานะผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ เราทั้งหลายได้รับบัญชาให้ยกชูพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ประกาศพระคุณของพระเจ้า ให้ประกาศพระดำริทั้งปวงของพระเจ้า และให้ศึกษาค้นคว้าแยกแยะพระวาระแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง ขอพระเจ้าโปรดเมตตาผู้รับใช้ที่ใช้ความจริงของพระเจ้าอย่างผิดๆ!

ข่าวสารของเปาโลคือข่าวสารที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า - ไม่ใช่ข่าวสารที่ได้รับมาจากอัครสาวกคนอื่นๆ

ข้อ 10: “บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มารยาทของพระคริสต์”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในข้อนี้จริงๆ แล้วก็คือ: “ข้าพเจ้ากำลังหาโอกาสที่จะเอาใจมนุษย์หรือพระเจ้า ข้าพเจ้ากำลังเสาะหาความโปรดปรานจากมนุษย์ หรือความโปรดปรานจากพระเจ้า หากข้าพเจ้ากำลังเอาใจมนุษย์ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ - และด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงไม่อาจเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ได้” (คำกรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “ผู้รับใช้” จริงๆ แล้วคือ “บ่าว” หรือ “ทาสในเรือน”) เปาโลทราบว่าเป็นเพราะพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นจอมเจ้านายและผู้นำของเขา เขาจึงได้กลายเป็นทาสคนหนึ่งต่อพระคริสต์แล้ว... และเขาโอ้อวดในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นบ่าวของพระเยซูคริสต์ เขาใช้ชื่อเรียกนี้อย่างภาคภูมิใจ “... ทาสของพระเยซูคริสต์” (โรม 1:1) ทาสมีเพียงคนเดียวที่จะต้องเอาใจ และคนๆ นั้นคือนายเหนือหัวและเจ้านายของเขา ทาสมีหน้าที่เพียงอย่างเดียวที่จะต้องทำ - และนั่นคือความประสงค์ของนายของเขา พวกศัตรูของเปาโลกล่าวว่าเขาเสาะหาความโปรดปรานจากมนุษย์ ว่าเขาจ้องที่จะเอาใจมนุษย์ เปาโลตอบกลับไปว่า “ข้าพเจ้าเสาะหาแต่ความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเท่านั้น และหากข้าพเจ้ากำลังพากเพียรที่จะเอาใจมนุษย์ - แม้หากว่าข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในการเอาใจคนเหล่านั้นก็ตาม - ขณะที่ยังพากเพียรที่จะได้รับความโปรดปรานจากพวกเขา ข้าพเจ้าก็ไม่อาจเป็นทาสของพระคริสต์ได้”

สิ่งที่จริงเกี่ยวกับเปาโลก็เป็นจริงเกี่ยวกับพวกเราเช่นกัน เราควรตอบคำถามนี้ให้ได้ว่า “นายเหนือหัวของเราคือใคร” เราเป็นทาสของใคร ในฐานะผู้เชื่อเรากำลังพยายามเอาใจใคร เรากำลังเสาะหาความโปรดปรานของใคร เรากำลังเสาะหาความโปรดปรานของมนุษย์ - หรือความโปรดปรานของพระเจ้า หากเราเอาใจพระเจ้า เราก็เอาใจมนุษย์ไม่ได้ พระเยซูคริสต์คริสต์ไม่เคยทำให้ทุกคนพอใจ - บางคนสรรเสริญพระองค์ ขณะที่คนอื่นๆ หมิ่นประมาท บางคนให้เกียรติพระองค์ขณะที่คนอื่นๆ หลู่เกียรติพระองค์ด้วยคำพูดกล่าวร้าย สิ่งเดียวกันนี้เป็นจริงในปัจจุบัน...ผู้รับใช้ที่ประกาศข่าวประเสริฐแท้จะมีบางคนให้ความชื่นชม และมีคนมากมายเกลียดชัง! คุณเป็นบ่าวของใคร ฉันเป็นบ่าวของใคร... ผู้รับใช้ของใคร

ข้อ 11 และ 12: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับชาวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับชาวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า”

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วในข้อ 1 อีกครั้ง โดยประกาศว่าชาวประเสริฐไม่ได้มาจากมนุษย์หรือแหล่งที่มาของมนุษย์คนใด แต่โดยการสำแดงของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลไม่ได้ไปเยี่ยมอัครสาวกเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และถามพวกเขาว่าควรเทศนาเรื่องอะไรดี ควรประกาศข่าวสารอะไรดี... ควรปฏิบัติตามประเพณีใดดี และเขาไม่ได้ขอร้องคนเหล่านั้นให้มอบหมายพันธกิจ (หรือสิทธิอำนาจ) แห่งอัครสาวกแก่เขาด้วย เขาไม่ได้ไปเรียนที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ประจำนิกายเพื่อหาความรู้จากคณะที่น่านับถือแห่งสถาบันเช่นนั้นด้วย เปาโลไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยมนุษย์หรือโดยการวางมือของมนุษย์ เขาได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า มีช่วงเวลาสามปีคาบเกี่ยวระหว่างตอนที่เขากลับใจเชื่อขณะเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสและการเริ่มต้นพันธกิจของเขาที่ประชาชนในฐานะอัครสาวกมายังคนต่างชาติ ในช่วงสามปีนี้เองเขาได้รับคำสั่งต่างๆจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว

มีหนังสือยี่สิบเจ็ดเล่มในพันธสัญญาใหม่ - โดยมีสิบสามเล่มขึ้นต้นด้วยคำเดียวกัน: “เปาโล” หากเรายอมรับเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรู ก็มีสิบสี่เล่มจากยี่สิบเจ็ดเล่มซึ่งถูกเขียนโดยอัครสาวกมายังคนต่างชาติผู้นี้ มัทธีวเขียนหนึ่งเล่ม มาระโกเขียนหนึ่งเล่ม ลูกาเขียนสองเล่ม ยอห์นเขียนห้าเล่ม และเปโตรเขียนสองเล่ม ยูดาสและยากอบต่างเขียนคนละเล่ม อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้เขียนจดหมายฝากใดๆเลย มาระโกและลูกาไม่ได้อยู่ในกลุ่มอัครสาวกสิบสองคนนั้น และได้รับข้อมูลส่วนใหญ่ของตนจากอัครสาวกเปาโล ลูกาเขียนหนังสือกิจการ และกว่าครึ่งหนึ่งของหนังสือเล่มนั้นก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อ ประสบการณ์ต่างๆ และการเดินทางแบบมิชชันนารีของเปาโล หลังจากบทที่สิบห้าของหนังสือกิจการ อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือก็ไม่ได้ถูกพูดถึงอีกเลย งานรับใช้ของพวกเขาที่มีต่อคนอิสราเอลหายไปหลังจากการปรากฏขึ้นของงานรับใช้ของเปาโลผู้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้ไปยังคนต่างชาติ

เพราะข่าวสารของเปาโลเป็นสิ่งที่ใหม่และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในทุกด้าน - เป็นข่าวสารที่แตกต่างไปจากที่ถูกประกาศโดยอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือ - มันจึงไม่เป็นที่ยอมรับในทันทีโดยคนเหล่านั้น ข่าวสารของเขาเป็นการสำแดงโดยตรงจากสวรรค์ เขาถูกต่อต้านอย่างรุนแรงโดยพวกถือบัญญัติและโดยพวกครูสอนที่ถือบัญญัติในสมัยนั้น คนเหล่านั้นติดตามเขาไปตามแต่ละเมือง โดยพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของสิทธิอำนาจแห่งข่าวสารของเขาเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อซึ่งไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

ด้วยเหตุนี้เองเปาโลจึงจำเป็นต้องแก้ต่างให้ตัวเองต่อหน้าพวกคนที่กล่าวหาเขา และพิสูจน์สิทธิอำนาจของเขาที่มาจากพระเจ้าในการกล่าวในฐานะอัครสาวก เมื่อคุณอ่านจดหมายฝากเหล่านั้นที่พระวิญญูณบริสุทธ์ทรงดลใจเปาโลให้เขียน คุณจะสังเกตเห็นสิ่งต่อไปนี้:

จดหมายฝากถึงชาวโรมขึ้นต้นว่า “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก”

จดหมายฝากฉบับแรกถึงชาวเมืองโครินธ์ขึ้นต้นด้วย “เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

จดหมายฝากฉบับที่สองถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ขึ้นต้นด้วย “เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระ

ประสงค์ของพระเจ้า”

ข่าวสารของเขาที่มาถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสขึ้นต้นด้วยถ้อยคำแทบจะเหมือนกัน โดยเป็นพยานถึงการแต่งตั้งและการมอบหมายพันธกิจในฐานะอัครสาวกแก่เขาซึ่งเป็นมาจากพระเจ้า

เมื่อเขียนถึงชาวเมืองโคโลสี บทที่ 1 ข้อ 1 เขาก็ใช้ถ้อยคำกล่าวอ้างแบบเดียวกัน

ใน 1 ทิโมธี เขาขึ้นต้นด้วย “เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้า”

2 ทิโมธี ขึ้นต้นโดยประกาศถึงสิทธิอำนาจแห่งความเป็นอัครสาวกของเปาโล

ขณะเขียนถึงทิตัส เขาก็ใช้ถ้อยคำกล่าวอ้างความเป็นอัครสาวกผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเหมือนเดิม

หนังสือกาลาเทียขึ้นต้นด้วย “เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)”

บางคนอาจกำลังถามว่าทำไมต้องพูดถึงตัวเองเช่นนี้ ทำไมต้องเน้นย้ำแบบแปลกๆเช่นนี้ ทำไมเปาโลถึงต้องปกป้องสิทธิอำนาจของตนในฐานะอัครสาวกคนหนึ่งในทุกเมืองที่เขาประกาศ มีเหตุผลหลายประการ... เราจะยกสักสองสามเหตุผล:

เปาโลไม่ได้ถูกเลือกโดยพวกอัครสาวกในเยรูซาเล็ม – และคุณต้องไม่ลืมว่าพวกเขาเป็นมนุษย์เหมือนกับเราๆ มันเป็นเรื่องจริงในสมัยนั้นและเป็นจริงในสมัยนี้ด้วยว่า โนโลกของศาสนาผู้คนให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ตนแต่งตั้ง ทุกวันนี้ถ้าผู้รับใช้คนใดหวังว่าตนจะมีอนาคตไกลในนิกรที่ตนสังกัดอยู่ เขาก็ต้องคอยประจบประแจงเหล่าผู้นำทางศาสนาโดยยอมให้คนเหล่านั้นกำหนดตารางนัดหมายของเขาและกำหนดตารางการเดินทางของเขา เปาโลได้รับการแต่งตั้งจากสวรรค์โดยตรง และด้วยเหตุนี้เองพวกอัครสาวกจึงกังขาอยู่บ้าง พวกเขาไม่ยอมรับเขาอย่างสิ้นสุดหัวใจ

อีกครั้งที่ข่าวสารของเปาโลไม่ใช่ข่าวสารของอัครสาวกแบบเดียวกับที่พวกอัครสาวกคนอื่นๆกำลังประกาศ เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรอดที่ถูกจัดทำให้แก่มนุษย์ทุกคน ขณะที่อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือมีพันธกิจต่อพวกแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล

งานรับใช้ของเปาโลไม่ได้มีต่อพวกยิวแต่พวกเดียวเท่านั้น และดังนั้นอัครสาวกคนอื่นๆจึงไม่เป็นมิตรอยู่บ้างเพราะเหตุนี้เอง เปาโลประกาศแก่พวกยิวแน่นอน – แต่เขาเป็นผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ และข่าวสารของเขาก็มีไว้สำหรับคนกลุ่มนี้เป็นหลัก

มีเหตุผลอื่นๆอีกซึ่งเราไม่มีเวลาและพื้นที่พอที่จะกล่าวถึงตรงนี้ - แต่เหล่านี้คือเหตุผลหลักๆที่ว่าทำไมเปาโลถึงเจอกับการต่อต้าน เขาถูกต่อต้านอย่างหนักจากพวกนบถือศาสนายิวและพวกถือบัญญัติ และเหล่าอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็มก็สงสัยสิทธิอำนาจของเขาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่ยอมรับเขาเป็นอัครสาวกคนหนึ่ง พวกเขาได้หาคนมารับตำแหน่งที่ว่างอยู่แล้วเมื่อยูดาสะยุติบทาบทและฆ่าตัวตาย ... พวกเขาได้จับสลากและแต่งตั้งมัทธิอัสให้แทนที่ยูดาแล้ว กรูณาอ่านกิจการ 1:15-26 แน่แน่นอนว่าเมื่อพวกเขาทำเช่นนี้ พวกเขาไม่ได้รับคำสั่งจากพระเยซูคริสต์ให้จัดประชุมเช่นนั้นและให้จัดการเลือกตั้งเช่นนั้นด้วย ตรงกันข้าม พวกเขาฝ่าฝืนคำสั่งที่พระเยซูได้มอบไว้แก่พวกเขา... “เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือ พระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ” (กิจการ 1:4) พวกอัครสาวกได้รับคำสั่งอันเคร่งครัดจากพระ

เยซูให้ยับยังอยู่ ให้รอคอยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกเขาจะเดินหน้าต่อไปในพันธกิจที่ทรงมอบไว้แก่พวกเขา พวกเขาได้รับบัญญัติให้กระทำการสิ่งใดจนกว่าพระวิญญาณเสด็จมา คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้จะทรงนำพวกเขาไปสู่ความจริงทั้งหมด ยังเหลืออีกสิบวันนับตั้งแต่เวลานั้นจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์ แต่ทั้งๆที่ได้รับพระบัญชาว่า “อย่าทำการสิ่งใดจนกว่าพระวิญญาณเสด็จมาเพื่อชี้แนะและนำพาพวกท่าน” สาวกเหล่านั้นก็ไม่รอคอยพระวิญญาณ พวกเขาเรียกประชุมทันที และด้วยการชี้แนะของเนื้อหนังพวกเขาจึงเลือกอัครสาวกคนที่สิบสอง พวกเขาถูกบอกแล้วว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยาน...” (กิจการ 1:8) แต่พวกเขาก็เดินหน้าต่อไปพร้อมกับการเลือกตั้งของตน

เปโตรเป็นคนที่ทนรออะไรไม่ไหว ผมแน่ใจว่าสิบวันสำหรับเขาดูเหมือนเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกินกับการไม่มีอัครสาวกคนที่สิบสอง เขาเสนอแนะให้พวกเขาเลือกตั้งใครสักคนมาแทนที่ยูดาส แทนที่จะรอคอยตามที่พวกเขาได้รับสั่งไว้ พวกเขากลับเดินหน้าทำกิจธุระขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากพระพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กรุณาอ่านกิจการ 1:15-26 อย่างตั้งใจ คุณจะพบถ้อยคำเหล่านี้:

“ครานั้น (ก่อนพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา... ก่อนวันเพ็นเทคอสต์) เปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก... และกล่าวว่า... ท่านพี่น้องทั้งหลาย... ในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกันกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา... ในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:15, 16, 21, 22)

เมื่ออ่าน 1 โครินธ์ โดยเฉพาะบทที่ 15 คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเจ้าได้ประทานภาพที่ชัดเจนมากๆเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์แก่เปาโล เปาโลคือผู้ที่กล่าวว่า “หากไม่มีการคืนพระชนม์ ความเชื่อของเราทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ การประกาศของเราก็สูญเปล่า เราก็เป็นพยานเท็จ คนที่เรารักซึ่งได้ตายไปแล้วก็พินาศ และไม่มี ความหวัง” ข่าวสารนี้ได้ถูกมอบให้แก่เปาโลเพื่อประกาศแก่คริสตจักร แน่นนอนว่าประมุข (ศิระษะ) ของคริสตจักรคือ พระเยซูเจ้า... ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ และทรงเป็นขึ้นแล้ว ไม่มีทางที่คนๆหนึ่งจะรอดได้หากเขาไม่ยอมเชื่อในการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลคือผู้ที่กล่าวไว้ว่า “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

เปโตรได้รับสิทธิอำนาจของตนมาจากไหนในการจัดประชุมและเลือกตั้งอัครสาวกคนที่สิบสอง เขาได้รับสิทธิอำนาจของตนมาจากไหนในการแต่งตั้งอัครสาวกคนหนึ่ง จงยอมรับความจริงเถิดท่านที่รัก: เปโตร (เช่นเดียวกับพวกเราหลายคน แม้แต่พวกผู้รับใช้ก็ตาม) ได้กระทำการที่เขาระงับไปด้วยแรงขับของเนื้อหนัง เปโตรไม่เต็มใจรอคอยพระวิญญาณเพื่อจะทรงนำ เขานำหน้าพระวิญญาณ:

“เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซอบบาส มีนามสกุลว่ายูลุส และมัทธิอัส” (กิจการ 1:23)

คุณนึกภาพออกไหมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งคนสองคนเพื่อให้คนอื่น ๆ ออกเสียงเลือก หากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเรียกคนๆหนึ่ง พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งคนๆหนึ่ง – ไม่ใช่สองคนเพื่อให้คนอื่น ๆ ออกเสียงเลือก มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพวกเขาอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้พวกเขาเห็นว่าต้องเลือกคนไหน – แต่คำอธิษฐานของพวกเขา นั้นเสียเปล่าและว่างเปล่า เพราะว่าพวกเขาขอร้องพระเจ้าให้เลือกคนๆหนึ่งจากผู้สมัครสองคนที่พวกเขาได้เลือกมา

แล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขา น่าจะอธิษฐานขอพระเจ้าให้แสดงให้พวกเขาเห็นว่าคนไหนจากหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้น ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่ถูกทิ้งไว้โดยยูดาส ทำไมพวกเขาเลือกแค่สองคน ในเมื่อมีตั้งหนึ่งร้อยยี่สิบคนรออยู่ในห้องชั้นบนคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาอธิษฐานว่า “ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้...” พวกเขาไม่ได้รับคำตอบ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องจับสลาก – หรือออกเสียง – เพื่อเลือกคนที่ จะมารับตำแหน่งที่ว่างอยู่เพราะยูดาสเสียชีวิต “เขาทั้งหลายจึงจับฉลากกัน และฉลากนั้นได้แก่ มัทธีอัส จึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น” (กิจการ 1:26)

คุณนึกภาพออกไหมว่าคนเหล่านี้ ออกเสียงเลือกตั้ง แทนที่จะรอคอยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แต่งตั้งอัครสาวก คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่งต่างได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูคริสต์เจ้า แต่พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะรอคอยพระองค์ให้เรียกคนๆหนึ่ง มาแทนที่ยูดาส ผมอยากจะทำให้เห็นตรงนี้ว่าต่อมาไม่นาน คริสตจักรก็ถูกเรียกให้แต่งตั้งมิชชันนารีไปประกาศต่างแดนพวกแรก จึงสังเกตบันทึกตรงนี้:

“คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่า นิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า **“จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น”** เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเซีย และได้เล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส” (กิจการ 13:1-4)

กรุณาสังเกตว่า: เมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการอดอาหารและอธิษฐาน คริสตจักรได้รับคำสั่งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แต่งตั้งบารนาบัสและเซาโลเป็นมิชชันนารี คุณต้องเห็นพ้องว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างจากการจับสลากเพื่อดูว่าจะเลือกใครดี จงจดจำสิ่งนี้ไว้ที่ท่านที่รัก: ในยุคแห่งพระคุณนี้ (ยุคแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์) พระเจ้าทรงพอพระทัยโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเรียกและแต่งตั้งพวกผู้รับใช้ นักเทศน์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและผู้นำในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เมื่อคริสตจักรใด “ออกเสียงเลือก” ศิษยาภิบาล จงตราหน้าไว้เลยว่า พระพรของพระเจ้าจะไม่อยู่บนคริสตจักรนั้น! องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสามารถแต่งตั้งพวกผู้รับใช้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐในที่ประชุมท้องถิ่นต่างๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีอำนาจตัดสินใจหลัก และแทนที่จะใช้ “การเมือง” เพื่อออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้รับใช้ทั้งหลาย พวกเขาควรถูกเลือกหลังจากการอธิษฐานและอดอาหารแล้ว หากคริสตจักรโดยยอมอดอาหาร อธิษฐาน และแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับศิษยาภิบาลสักคน พระเจ้าก็จะทรงช่วยพวกเขาเลือกคนที่ใช่อย่างแน่นอน

เห็นได้ชัดมากว่าพระเจ้าไม่ได้ยอมรับการตัดสินใจเลือกมัทธีอัส เพราะว่าชายผู้นี้ไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือ พระเจ้าทรงเพิกเฉยการแต่งตั้งของมนุษย์ - และหลังจากวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้ว พระเจ้าก็ทรงเลือกคนของพระองค์เพื่อรับตำแหน่งที่ว่างอยู่เพราะยูดาส อิสคาริโอทผู้ทรยศนั้น พระเจ้าทรงเลือกเปาโลให้เป็นอัครสาวก มันไม่ใช่การตัดสินใจเลือกของมนุษย์ แต่มันเป็นการทรงเรียก การมอบหมายพันธกิจ และการแต่งตั้งโดยพระคริสต์อย่างชัดเจน เปาโลถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าสำหรับตำแหน่งอัครสาวก

ใน 1 ทิโมธี 2:7 เปาโลกล่าวว่าเขา “ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก ... และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ” นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับคำกล่าวนี้ในกาลาเทีย 1:1 “มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์

เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง”

หากเปาโลได้มาที่ประเทศของเราทุกวันนี้ เขาก็คงถูกปฏิเสธโดยพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์ เขาก็คงถูกปฏิเสธโดยกลุ่มที่เสนอให้จับมือกัน เขาก็คงถูกประกาศว่า “ไม่ให้ความร่วมมือ” เขาก็คงถูกตราหน้าว่าเป็น “คนไร้สังกัด” คงมีคนพูดถึงเขาว่า “เขาไม่ใช่อัครสาวก พวกเราไม่ได้แต่งตั้งเขา...เขาไม่ได้รับการฝึกอบรมที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมของเรา เขาเป็นของปลอม เขาไม่ได้ถูกเลือกอย่างเป็นทางการจากเรา เราไม่ได้ให้ใบอนุญาตแก่เขาเพื่อเทศนาในนิกรายของเรา เราไม่ได้ตั้งคำถามเขาเกี่ยวกับหลักคำสอนของเรา เขาไม่มีปริญญาจาก วิทยาลัยพระคริสตธรรมของเรา” นั่นคือสิ่งที่คนเหล่านั้นจะกล่าวหากอัครสาวกเปาโลเข้าเมืองมา ตั้งคริสตจักรและประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ

เนื้อหาเกือบทั้งหมดในสองบทแรกของหนังสือกาลาเทียกล่าวถึงการกล่าวป้องกัน (1) พันธกิจของเปาโล (2) วิธีการของเปาโล และ (3) ข่าวสารของเขาเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

หนังสือกาลาเทียคือ จดหมายฝากฉบับหนึ่งที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรกลุ่มหนึ่ง – นั่นคือ ที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่ง จดหมายฝากฉบับอื่นๆทุกฉบับของเขาถูกส่งถึงบุคคลต่างๆ ... เช่น ทิโมธี ทิตัส พิเลโมน ... หรือถึงคริสตจักรเป็นแห่งๆไป นั่นคือ ที่ประชุมเจาะจงเช่น คริสตจักรที่กรุงโรม หรือถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ เมืองเอเฟซัส เมืองโคโลสี เมืองฟิลิปปี และเมืองเธสะโลนิกา จดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียถูกส่งไปตามคริสตจักรแต่ละแห่ง และคริสตจักรหลายแห่งในแคว้นกาลาเทียและเอเชียร้อยละได้รับข่าวสารนี้จากอัครสาวกผู้ถูกใช้มายังคนต่างชาติ

เมื่อเปาโลออกเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรก เขาก็ประกาศในเมืองต่างๆเช่น อันท็อก อโคเนียม เดอร์บีและลิสตรา และประสบความสำเร็จอย่างมากในการนำคนทั้งหลายมาถึงความรู้เกี่ยวกับพระคุณอัศจรรย์ที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ผู้เชื่อเหล่านี้ได้รวมตัวกันในที่ประชุมท้องถิ่นต่างๆ แต่งตั้งผู้อาวุโส และมีความสุขกับเสรีภาพแห่งความรอดที่มาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ... รอดโดยพระคุณและถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า นั่นคือ พวกเขามีความสุขกับเสรีภาพนั้นจนกระทั่งครูสอนเท็จเหล่านั้นมาและบอกเป็นนัยแก่พวกเขาว่าเปาโลไม่ได้เป็นอัครสาวกที่คริสตจักรในเยรูซาเล็มส่งมาอย่างเป็นทางการ พวกถือบัญญัติเหล่านี้เริ่มเทศนาว่าชาวแคว้นกาลาเทียต้องเข้าสู่หนตของโมเสสเพื่อที่จะรอดได้และคงอยู่ในความรอดต่อไปได้ ด้วยเหตุนี้เองเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากฉบับนี้มายังคริสตจักรต่างๆในแคว้นกาลาเทีย

ในจดหมายฉบับนี้เขาตอบคำถามหลักคำสอนเท็จของพวกถือบัญญัติ และประกาศว่าความรอดไม่ต้องพึ่งพระราชบัญญัติของโมเสสเลยสักนิดเดียว ไม่ต้องพึ่งการประพฤติ หรือความพยายามใดๆของมนุษย์ ข่าวสารใหม่นี้ที่เปาโลประกาศ (ซึ่งได้รับจากพระเจ้ามาจากสวรรค์แต่ถูกปฏิเสธโดยพวกถือบัญญัติและพวกนับถือศาสนายิวในเยรูซาเล็ม) มีเนื้อหาดังนี้คือ: มนุษย์ทุกคน – ยิวและต่างชาติ - ได้รับความรอดโดยพระคุณ มนุษย์ทุกคน – ยิวและต่างชาติ - ได้รับความรอดและถูกรักษาไว้โดยไม่พึ่งการประพฤติตามพระราชบัญญัติ คำสำคัญในข่าวสารนี้ที่เปาโลประกาศคือ “พระคุณ” ข้อพระคัมภีร์หลักในจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียคือ กาลาเทีย 2:21 “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

ตามข่าวสารนี้ที่อัครสาวกเปาโลประกาศ ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ความรอดจริงๆแล้วคือ การเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับพระเยซู - การประสูติของ

พระองค์ ชีวิตของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ความรอดไม่ใช่ “ศาสนา” มันไม่ใช่การทำดี มันไม่ใช่การกลับเนื้อกลับตัว ความรอดไม่ใช่การให้การศึกษา มันไม่ใช่วัฒนธรรมและไม่ใช่กฎข้อปฏิบัติต่างๆ ความรอดไม่ใช่พิธีกรรมหรือพิธีการ มันไม่ใช่คำอธิษฐานหรือการทำบุญกุศลหรือคุณงามความดีใดๆ ความรอดคือการที่คนบาปผู้ชั่วช้า น่าสังเวช ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และสมควรตกนรกมาหาพระเยซูด้วยความเชื่อ และเชื่อว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราแล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

คุณและผมจะไม่มีทางรอดเกี่ยวกับความรอดของเราได้เลย ทำไมนะหรือ ก็เพราะว่า “ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดและทั้งสิ้นและจากพระองค์แต่เพียงผู้เดียว พระเยซูทรงเป็นความรอด: “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

เราทั้งหลายผู้รับใช้วันนี้เผชิญกับปัญหาเดียวกับที่เปาโลเผชิญในแคว้นกาลาเทีย เรายังเจอกับพวกนักเทศน์และคริสตจักรต่างๆที่สอนว่า “ความรอดเป็นมาโดยพระคุณ – บวกรับประพฤติ” “โดยพระคุณ – บวกรับพระราชบัญญัติ” “โดยพระคุณ – บวกรับศีลต่างๆ” “โดยพระคุณ – บวกรับข้อปฏิบัติและข้อห้ามต่างๆ” แต่สำหรับผมในพันธกิจของผมแล้ว ผมจะยืนหยัดตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า... “ส่วนคนที่มีได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4:5)

เปาโลแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของตนในกาลาเทีย 1:13 จนถึงกาลาเทีย 2:5

ข้อ 13 และ 14: “เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า”

คำกรีกที่แปลว่า “ชีวิตในหนหลัง” ตรงนี้ควรแปลว่า “แนวทางการประพฤติ” หรือ “ลักษณะการใช้ชีวิต” วลีที่เปาโลใช้ “ลัทธิยิว” ปรากฏสองครั้งตรงนี้ และหมายถึงศาสนายิว การแบ่งยุคอันใหม่ (ยุคพระคุณ) ซึ่งได้มาแล้วได้ทำให้ระบบของโมเสส (หรือการปฏิบัติต่างๆตามพระราชบัญญัติของโมเสส) กลายเป็นเพียง “ลัทธิยิว” เท่านั้น เนื่องจากพระเมษโปดกของพระเจ้าได้ถูกฆ่าตายแล้ว จึงไม่มีเครื่องสัตวบูชาใดบาปหลงเหลืออยู่อีกต่อไป พระเยซูได้ทรงถวายพระองค์เองครั้งเดียวพอซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ และแน่นอนว่าเครื่องสัตวบูชาและพิธีกรรมต่างๆของยิวได้กลายเป็นเพียงกิจกรรมทางศาสนาเท่านั้น – หรือตามที่เปาโลกล่าวไว้ - “ลัทธิยิว”

กรุณาหมายเหตุว่าเปาโลกล่าวว่าเขา “ก้าวหน้าเกินกว่า” บางคนที่เป็นชนชาติเดียวกับเขาในความสามารถและกิจกรรมทางศาสนา ผมเชื่อว่าไม่มีใครมีการศึกษามากกว่าเปาโลแล้วในสมัยของเขาและไม่มีใครที่ร้อนรนกว่าเขาด้วย เมื่อเขาเห็นดีเห็นงามกับการฆ่าสเทเฟนและอนุญาตให้พวกคนหนุ่มวางสี่อสุภะของพวกเขาที่เท้าของเขาขณะที่พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน เขาโลกก็คิดว่าตนกำลังช่วยเหลือพระเจ้า เขาคิดว่าศาสนาคริสต์คือศัตรูต่อศาสนาของบรรพบุรุษของเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีใจร้อนรอนยิ่งนักในการปกป้องศาสนาของพวกเขา

ข้อ 15, 16 และ 17: “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศ

พระบุตรแก่คนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย”

คำว่า “คนต่างชาติ” (heathen) ตามที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึง “คนต่างชาติ” (Gentiles) เปาโลเรียนรู้อย่างช้าๆว่า ตั้งแต่เกิดแล้วพระเจ้าได้ทรงเลือกและแยกตั้งเขาไว้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าแก่คนต่างชาติ

เปาโลเป็นภาชนะที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้... กระทั่งตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา พระเจ้าทรงเรียกเปาโลโดยพระคุณของพระองค์เพื่อเปิดเผยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์และเพื่อประกาศแก่คนต่างชาติถึงข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการคืนพระชนม์ของพระเยซู

ผมชอบที่เปาโลกล่าวในข้อ 16 และ 17 เมื่อเขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้เป็นอัครสาวกคนหนึ่งไปยังคนต่างชาติ เขาก็กล่าวว่า “ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป่าโลกล่าวว่าเป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก” เปาโลไม่ได้แสวงหาความชอบใจจากพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์หรือกลุ่มคนที่ดำรงตำแหน่งสูงๆในคริสตจักรในสมัยนั้น เขาไม่ได้ถามคนเหล่านั้นว่าจะต้องเทศนาเรื่องอะไร ที่ไหนหรือเมื่อไร มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเปาโลใช้เวลาช่วงระหว่างการกลับใจเชื่อของตนกับการเริ่มต้นพันธกิจของเขากับผู้คนในประเทศอาระเบีย แต่เขาก็ใช้เวลาเล็กน้อยในเมืองดามัสกัสด้วย (ประเทศอาระเบียมีอาณาเขตขึ้นไปเกือบถึงพรมแดนของดามัสกัส แต่มันไม่ได้รวมเมืองนั้นเข้าไว้ด้วย)

คุณจำได้ว่าในเมืองดามัสกัสนี่เองที่เปาโล (ซึ่งตอนนั้นยังเป็นซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส) ได้ถูกอานาเนียนำไปสู่ความสว่างแห่งข่าวประเสริฐแห่งความรอดอันเปี่ยมสง่าราศี พระเจ้าตรัสกับอานาเนียและกล่าวชัดเจนว่าเขาจะต้องไปบอกทางแห่งชีวิตแก่ซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ในทันทีหลังจากกลับใจรับเชื่อ เปาโลก็เริ่มประกาศในธรรมศาลาต่างๆในเมืองดามัสกัส โดยยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาประกาศที่นั่นต่อไปจนกระทั่งชีวิตเขาดกอยู่ในอันตราย และสหายบางคนของเขาได้หย่อนเขาลงในตะกร้าตอนกลางคืนข้ามกำแพงไปสู่ความปลอดภัย จงอ่านบทที่เก้าทั้งบทของหนังสือกิจการ – โดยเฉพาะข้อ 25

ข้อ 18: “แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเบโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน”

สามปีที่ว่าในข้อนี้อาจระบุชัดเจนยาก อย่างไรก็ตาม นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ บางคนเชื่อว่านี่เป็นช่วงเวลาเดียวกับ “หลายวัน” ที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 9:23 สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามบอกเราก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐก่อนเขาเจอหน้าอัครสาวกคนใดที่เยรูซาเล็ม และเมื่อเขาได้เจอคนเหล่านั้นจริงๆ เขาก็ไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากพวกเขาและพวกเขาไม่ได้แต่งตั้งเขาด้วย สิทธิอำนาจและการแต่งตั้งของเขาได้มาจากพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดแจ้งว่าไม่มีใครให้ข่าวสารหรือตำแหน่งอัครสาวกของเขาแก่เขา... เขาเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรไว้แล้ว ถูกแยกตั้งไว้เพื่อประกาศข่าวดีแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

ข้อ 19: “แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

นี่เป็นการไปเยือนช่วงเวลาสั้นมากๆ พวกอัครสาวกไม่ได้ถูกเรียกให้มาประชุมกันด้วยซ้ำ เปาโลเจอหน้าสาวกแค่สองคน ... เบโตรกับยากอบ เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดแจ้งว่าเขาไม่ได้ขอคำแนะนำหรือคำสั่งจากกลุ่มอัครสาวก

ข้อ 20: “แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดุเถิด ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มูสาเลย”

เปาโลตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบใหญ่หลวงที่ตกอยู่บนเขา และตระหนักว่าเขากำลังพูดถึงสิ่งต่างๆที่เป็นนิรันดร์... เรื่องจริงจังมาก... เกี่ยวกับลัทธิชั่วนิรันดร์ของมนุษย์ เขาอยากให้เป็นที่ยอมรับที่เข้าใจชัดเจนว่าเขากำลังพูดอย่างจริงจังและเปี่ยมด้วยความจริงขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียน เขาอยากให้เป็นที่ยอมรับที่เข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ใช่ นักศาสนา – แต่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเลือกสรรและแต่งตั้ง เปาโลหวังตัวเสมอที่ตนจะพูดความจริงและเป็นความจริงทั้งหมด โดยปกป้องความจริงที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้กับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อทุกคนแล้ว

ในโรม 9:1 เขาเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” เขาอยากให้คนเหล่านั้นที่เขาประกาศทราบข่าวสารของเขา คือความจริง – ถูกส่งโดยตรงจากแท่นบูชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่ใช่ถูกส่งออกมาโดยกลุ่มผู้นำทางศาสนาหรือพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์

ข้อ 21-24: “หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” **พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้ายิ่งเพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ”**

และตอนนี้เราก็มาถึงตอนจบของบทที่หนึ่งแล้ว คงจะดีหากเราได้ทราบเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่เห็นสมควรที่จะเปิดเผยเรื่องนี้แก่เรา ณ ตอนนี้ เปาโลกำลังเล่าย้อนสั้นๆเกี่ยวกับพันธกิจของตนในฐานะอัครสาวกคนหนึ่ง เขากำลังทำเช่นนี้เพื่อแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจในโลกฝ่ายวิญญาณมีที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และไม่ใช่มนุษย์ นำซึ่งใจที่ได้หมายเหตุนั้นว่าในสิ่งที่เปาโลกระทำ เขาไม่แสวงหาเกียรติหรือคำสรรเสริญจากมนุษย์สำหรับตัวเอง แต่เขาตั้งใจเสมอที่ได้บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนสรรเสริญพระเจ้าในตัวเขา... นั่นคือ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เปาโลสำหรับพวกเขา

หมายเหตุข้อ 23: ผู้คนในเขตแดนซีเรียและซีลีเซียไม่เคยเจอหน้าเปาโล แต่เคยได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย!”

กาลาเทีย – บทที่สอง

- 2:1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย
- 2:2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์
- 2:3 แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต
- 2:4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมคุณเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส
- 2:5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
- 2:6 แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย
- 2:7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือการเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)
- 2:9 เมื่อยากอบ เคphasและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ
- 2:11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันโทโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่
- 2:12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:13 และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย
- 2:14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”
- 2:15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกคนต่างชาติ
- 2:16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ มิใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’
- 2:17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์

จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

2:18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้านั่งรอสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รู้ทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

2:19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

2:20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า

2:21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ข้อ 1: “แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย”

ข้อนี้กล่าวถึงการไปเยือนของเปาโล บาร์นาบัส และทิตัสยังกรุงเยรูซาเล็ม... การไปเยือนที่ถูกบรรยายไว้อย่างชัดเจนเหลือเกินเพื่อเราในบทที่สิบสี่ของหนังสือกิจการของเหล่าอัครสาวก ประเด็นเรื่องการเข้าสู่หนัดได้ถูกยกขึ้นมาโดยพวกถือบัญญัติ (พวกนับถือศาสนายิวและพวกครูสอนเท็จที่น่าจะอ้างตัวว่าเป็นตัวแทนของคริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็ม) พวกเขาได้ประกาศว่าพวกสาวกที่เมืองอันติโอกและซีเรียไม่ได้รอดจริงๆเลยเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ยอมจำนนต่อพระราชบัญญัติของโมเสสและพิธีกรรมต่างๆของศาสนายิว ผมหวังว่าคุณจะอ่านบทที่สิบห้าทั้งหมดของหนังสือกิจการ จงอ่านอย่างตั้งใจ ใคร่ครวญและทำความเข้าใจกับเรื่องสำคัญๆที่ถูกกล่าวถึงที่การประชุมสถานนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์”

โปรดสังเกตส่วนแรกของข้อ 2: “ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” เปาโลแค่หมายความว่า เขาขึ้นไปตามพระประสงค์ที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้า นั่นคือแผนงานของอัครสาวกเปาโล – และนั่นคือแผนงานของคริสเตียนปกติทุกคน ไม่ว่าเราจะกินหรือดื่ม – หรือไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราควรทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราไม่ควรทำอะไรตามความประสงค์ของเราหรือแผนงานของเรา เราควรแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าและพระหัตถ์นำพาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ เปาโลประกาศว่าเขาสื่อสารแก่คนเหล่านั้นเกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเขาไปถึงที่การประชุมสถานครั้งใหญ่นั้น เขาไม่ได้ลดทอนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ประกาศข่าวสารใหม่เรื่อง “ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก” เขาไม่อ้อมค้อม เขาไม่กลัวผลที่ตามมา เขาตีแผ่ความจริงอย่างตรงไปตรงมา ทีละบรรทัด และบอกผู้นำคริสตจักรเหล่านั้นว่าเขาได้ประกาศสิ่งใดแก่คนต่างชาติมาโดยตลอด เปาโลทราบว่าคุณลักษณะนั้นตึงเครียด และยากมากที่จะแก้ไข ... ว่ามันจะแก้ไขได้โดยอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น มีภัยอันตรายครั้งใหญ่ที่ว่าความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐอาจถูกขัดขวางด้วยความขัดแย้งอันน่ากลัวนี้ระหว่างความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อกับศาสนายิว เปาโลขอความร่วมมือจากพวกอัครสาวกแทนที่จะให้พวกเขาต่อต้าน เขาอยากได้รับความกรุณาจากพวกเขา ไม่ใช่การเยาะเย้ยจากพวกเขา – แต่เขาไม่ได้ประนีประนอมข่าวสารแห่งพระคุณเพื่อที่จะได้รับความกรุณาของพวกเขา เขายืนหยัดมั่นคงบนรากฐานเดียวกัน: พระเยซูคริสต์ - ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นแล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” และ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตใน

ท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” - ความหวังเดียนั้นสำหรับคนบาปผู้ใดก็ตาม ไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ ความเชื่อหรือสีผิวใด คือพระคุณของพระเจ้า - พระคริสต์ผู้สถิตในใจของคุณโดยความเชื่อ

ข้อ 3-5: “แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัด เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือ: “แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัด” ในคราวอื่น ภายใต้สถานการณ์แวดล้อมที่แตกต่างออกไป และภายใต้เงื่อนไขอื่นๆ เปาโลได้ให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด เขาทำเช่นนั้นบนหลักการที่ว่า “ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (กิจการ 16:3; 1 คร. 9:22) จงอ่านทั้งสองข้อนี้อย่างตั้งใจ

แต่เมื่อพวกอัครสาวกในเยรูซาเล็มยื่นกรานให้ที่ตัสเข้าสู่หนัดเพื่อเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการมีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณ เปาโลก็ไม่ยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องของพวกเขา เขายืนกรานหนักแน่นเพื่อที่ความจริงแห่งข่าวประเสริฐเรื่อง “ความรอดโดยพระคุณ” ผ่านทางความเชื่อโดยไม่พึ่งการประพฤติจะถูกประกาศและปฏิบัติต่อไป แน่แน่นอนว่าเราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับการกระทำของเปาโลในช่วงเวลาที่วิกฤติเช่นนั้น

เปาโลไม่ใช่พวกมุทะลุหรือคนคลั่งศาสนา ในคราวอื่น ดังที่ผมได้บอกไปแล้ว เขายอมให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด เขารักเพื่อนร่วมชาติของเขามากเหลือเกิน (โรม 9:1-3) จนเขาเต็มใจที่จะทำอะไรได้ทั้งนั้นและทุกสิ่งทำได้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่ชนชาติของเขาเอง แต่เมื่อเขาตระหนักถึงอันตรายที่เกิดขึ้นเพราะการปฏิบัติเหล่านั้น (อันตรายของการทำให้พระคุณของพระเจ้าเกิดความยุ่งยากสับสน หรือการเพิ่มเข้ากับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ) เขาก็ไม่ยอมให้ที่ตัสเข้าสู่หนัด เขาประกาศว่าพวกพี่น้องที่เยี่ยมเยินที่ได้ถูกนำเข้ามาโดยที่เขาไม่รู้เรื่อง (“...ถูกนำเข้ามาอย่างลับๆ เพื่อสอดแนมดูเสรีภาพของเรา” แห่งพระคุณ) เขากล่าวว่า “เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป” เขาไม่ยอมอมชอมกับคนเหล่านั้นแม้สักนิดเดียว เขายืนหยัดหนักแน่นและไม่ยอมให้ที่ตัสเข้าสู่หนัด แม้ว่าเขา (ที่ตัส) เป็นชาวกรีกก็ตาม

ข้อ 6-10: “แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัด เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสู่หนัด (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ”

ท่านที่รัก การยืนหยัดเพื่อพระเยซูนี้มีอะไรที่ต้องเสียเสมอ การอมชอมไม่มีอะไรที่ต้องเสีย สิทธิอำนาจของเปาโลเป็นที่ยอมรับโดยพวกอัครสาวกที่การประชุมสถานนั้นในเยรูซาเล็ม จงอ่านกิจการบทที่ 15 ... ศึกษาบทนี้อย่างตั้งใจ และ

คุณเห็นว่าเปาโลยืนหยัดเพื่อชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เขาประกาศว่าคริสเตียนไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ช่วยคริสเตียนให้รอด และว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ช่วยรักษาผู้ใดให้รอดต่อไปได้ เขายืนหยัดเพื่อความจริงที่ว่าชาวประเสริฐแห่งพระราชบัญญัติไม่ช่วยเราให้รอดและไม่ช่วยในการช่วยเราให้รอดและไม่รักษาเราให้รอดต่อไปและไม่ช่วยในการรักษาเราให้รอดต่อไปด้วย เปาโลประกาศแก่สภาที่นั่นว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ใช่วิธีการดำเนินชีวิตของเขา และไม่ใช่กฎการดำเนินชีวิตของเขาด้วย แต่มีการเน้นย้ำในการประชุมสภานั้นที่เยรูซาเล็มว่าผู้เชื่อควรระมัดระวังในการใช้เสรีภาพที่ถูกให้ไว้ในพระคุณของพระเจ้า คริสเตียนควรระวังมากๆที่จะหลีกเลี่ยง (หากทำได้) สิ่งใดก็ตามที่จะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอสะดุด กรุณาอ่านโรม 14:1 จนถึงโรม 15:3 และอ่าน 1 โครินธ์ 8 ข้อ 1 ถึง 13 ด้วย

หลังจากการโต้เถียงมากมายที่สภานั้นในเยรูซาเล็ม ข้อสรุปก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเรียกเปโตรให้มีพันธกิจต่อชนชาติอิสราเอล แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงบัญชาเปาโลให้มีพันธกิจต่อคนต่างชาติ (โรม 11:13) พวกเขาตัดสินใจว่าเปาโลควรไปหาพวกต่างชาติ (คนต่างชาติ) และว่าพวกเขา (พวกอัครสาวก) จะไปหาพวกที่เข้าสู่หนัด เปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆได้ยื่นมือขวาที่แสดงถึงการสามัคคีธรรมให้แก่เปาโล อันเป็นการยอมรับสิทธิอำนาจของชาวประเสริฐแห่งพระคุณ... ว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างยิวและคนต่างชาติ แต่ว่าในยุคแห่งพระคุณของพระเจ้านี้ ทุกคนล้วนต้องรับการช่วยให้รอดในแบบเดียวกัน: โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู โดยไม่พึ่งการประพฤติของพระราชบัญญัติ โดยไม่พึ่งหลักปฏิบัติต่างๆของศาสนายิว

ข้อ 11: “แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่”

เปโตรได้กล่าวคำปราศรัยอันจับใจที่การประชุมสภานั้นในเยรูซาเล็ม เขายอมรับจุดยืนของเปาโลในเรื่องที่เกี่ยวกับพระคุณ... ว่าผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส จงอ่านกิจการ 15:7-11 แต่เมื่อเปโตรมาเยี่ยมเปาโลในเมืองอันติโอก เขาก็เปลี่ยนท่าทีเสียแล้ว! เขามีท่าทีที่แตกต่างไปจากเดิม เพราะว่าเปโตร “ทำผิดแน่”

หลังจากการประชุมที่เยรูซาเล็ม ดูเหมือนว่าเรื่องจบแล้ว เปโตรซึ่งมีความสุขมากๆเพราะเสรีภาพใหม่ที่เขาได้ค้นพบในพระคุณของพระเจ้า ได้ตัดสินใจว่าตนจะไปเยี่ยมผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองอันติโอก และที่นั่นเขาจะแสดงความเห็นดีด้วยกับอัครสาวกเปาโลเกี่ยวกับเสรีภาพแห่งพระคุณของพระเจ้า แต่เมื่อเขาไปยังอันติโอก บางสิ่งก็เกิดขึ้นซึ่งทำให้เปาโลตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า เปาโลอุทานต่อหน้าเปโตรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวของเขาเองที่มีต่อพระราชบัญญัติของโมเสส “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว” (กท. 2:19) ช่างเป็นคำพูดที่ยอดเยี่ยม! ช่างเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่! เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “พระราชบัญญัติได้ตายเสียแล้ว”... แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดเช่นนั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว!” แน่นอนว่าเปาโลกำลังพูดถึงพระราชบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติเหล่านั้นที่ถูกเขียนบนแผ่นศิลาเหล่านั้นด้วย เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายเสียแล้ว” นั่นคือ “ในสายตาของพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้า (เปาโล) ไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไปแล้ว พระราชบัญญัติไม่ยอมรับการมีตัวตนของข้าพเจ้าแล้ว” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “พระราชบัญญัติได้ตายเสียแล้ว” ไม่เลย มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระราชบัญญัติยังมีชีวิตอยู่ พระราชบัญญัตียังคงสาปแช่งอยู่ มันยังคงปรับโทษอยู่ มันยังเป็นการปรนนิบัติแห่งความตายอยู่เหมือนเดิม พระราชบัญญัติเรียกร้องโทษประหารชีวิตสำหรับการทำบาป แต่เปาโลประกาศว่า “เท่าที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า พระ

ราชบัญญัติไม่อาจแตะต้องข้าพเจ้าได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าอยู่เกินเอื้อมของพระราชบัญญัติของโมเสสตลอดไป! โดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีทางทำได้ในเนื้อหนัง พระเยซูได้ทรงกระทำแล้วเพื่อข้าพเจ้า” (โรม 8:1-4)

ในโรม 7:4 เปาโลประกาศว่า “ เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย” คุณเห็นไหมว่า สิ่งที่เปาโลชื่นชมยินดี *เราก็อชื่นชมยินดีเช่นกันในพระคริสต์... นั่นคือ หากเราเป็นผู้เชื่อแท้*

อีกครั้งในโรม 6:14 “...เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนอยู่ใต้พระคุณ... ไม่ใช่ใต้พระราชบัญญัติ

ในกาลาเทีย 2:20 เปาโลกล่าวเช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ใช่แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว – แต่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า” เขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้เพื่อตอบกลับคนใจโลเลบางคน – โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัครสาวกเปโตรที่เมืองอันติโอก เปาโลได้เทศนามาตลอดว่า “พระคุณ พระคุณ พระคุณ... ความรอดโดยพระคุณ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติเลย... ความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้าโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก” เขาได้สอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส แต่พวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณ*โดยไม่พึ่ง*พระราชบัญญัติของโมเสส ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระคุณและถูกรักษาไว้โดยพระคุณ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติของโมเสส เปโตรเอง เมื่อเขาขึ้นมาเยี่ยมผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองอันติโอก ก็รับรองข่าวสารของเปาโลและร่วมมีสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนเต็มทีกับผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้น บนเกณฑ์ที่ว่าพวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณเท่านั้น จากนั้นไม่นาน พวกนักเทศน์ที่เข้าจารีตศาสนายิวที่ถือบัญญัติได้ขึ้นมาจากคริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะสอดแนมดูเปาโลและเสรีภาพของเขาในพระคุณของพระเจ้า เปโตรซึ่งกลัวเพราะนักเทศน์ที่ถือบัญญัติเหล่านี้ก็เริ่มตักใจแล้วขึ้นมาทันทีจนเขาปลีกตัวไปจากผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้น และกลับไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสอีก เปาโลเริ่มเดือดดาลอย่างชอบธรรมมากเหลือเกินจนเขาตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า และเหมือนสำนวนที่เราใช้ในปัจจุบัน เปาโล “จัดการเขาซะหมอบ”

เปโตรทำให้ผมนึกถึงใครบางคนในปัจจุบัน ความผิดของเขามีสองประการ คือ เมื่อเขาอยู่กับพวกยิว เขาก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมของยิว เมื่อเขาอยู่กับคนต่างชาติ เขาก็ทำตัวเหมือนคนต่างชาติที่อยู่ใต้พระคุณ เขาอยู่ใต้พระราชบัญญัติวันหนึ่งและอยู่ใต้พระคุณวันต่อมา แน่แน่นอนว่าเขากำลังดำเนินชีวิตที่เอาแน่เอานอนไม่ได้จริงๆ และเปาโลก็ทราบดี เปาโลตำหนิเขาอย่างรุนแรง... และเขาทำอย่างนั้นต่อหน้าคนอื่นด้วย สมมติว่าเรายอมให้เปาโลพูดกับเราอย่างนั้นสิ

ข้อ 12-14 “ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึงท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่าง

ชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

แน่นอนว่าการกระทำนี้ของเปโตรเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก และอธิบายยาก แต่เราต้องจำไว้ว่าถึงอย่างไรแล้ว เปโตรก็เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนเราๆ แม้ว่าพวกโรมันคาทอลิกอ้างว่าเปโตรเป็นพระสันตะปาปาองค์แรกของพวกเขา (พวกเขา กล่าวว่าเปโตรเป็นตัวแทนของพระคริสต์และเป็นประมุขของคริสตจักร... พวกเขาอ้างว่าเหล่าสันตะปาปาของพวกเขาไม่มีวันทำผิด) เปโตรก็ทำผิดอย่างแน่นอนในเหตุการณ์ตอนนี้!

เราต้องสังเกตข้อ 13 ตีๆ: พวกยิวคนอื่นๆก็เดินหนีออกไปเหมือนกัน – แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงแสรังทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย ดังนั้นอัครสาวกเปาโลจึงถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพัง เขามักยืนหยัดเพียงลำพังบ่อยๆ โดยประกาศเสรีภาพนั้นที่ “พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท” (กท. 5:1) คราวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งก่อนๆ เขายืนอยู่และเขาไม่ยอมอมมอมมอมขอบคุณพระเจ้าสำหรับอัครสาวกเปาโล...ชายคนหนึ่งผู้ไม่กลัวเกรงใครนอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเรียกและแต่งตั้งเขา! แม้ว่าคนเหล่านั้นเดินหนีออกไปทุกคน ซึ่งรวมถึงบาร์นาบัสเพื่อนรักและสหายร่วมทางของเขาด้วย เปาโลก็ยังยืนหยัดมั่นคง

ในข้อ 14 เราทราบว่าเปาโลไม่ได้ยอมมือเลยในการตำหนิเปโตร เขากล่าวแก่เปโตร (ต่อหน้าพวกยิวเหล่านั้นทุกคน) ว่า “เปโตร ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า” ผมคิดว่าถ้อยคำของเปาโลเข้าใจง่าย และผมคิดว่าเราไม่ต้องเรียกตอกเตอร์หรือนักศาสนศาสตร์ท่านไหนมาเพื่อขอร้องพวกเขาให้ตีความถ้อยคำเหล่านี้แก่เรา เปาโลกล่าวแก่เปโตรว่า “ทำไมท่านใช้ชีวิตแบบหนึ่ง และสั่งคนอื่นให้ใช้ชีวิตอีกแบบเล่า” สิ่งนี้ก็เป็นจริงในปัจจุบัน พวกผู้รับใช้ผู้ภรรยาหนักไว้บนเหล่าสมาชิกของตนซึ่งตัวผู้รับใช้เองก็แบกไม่ไหว... กฎและข้อบังคับต่างๆถูกกำหนดไว้ซึ่งนักเทศน์ทั้งหลายรักษาไม่ได้หากพวกเขาพยายาม – กระนั้นพวกเขาก็สั่งเหล่าสมาชิกของตนให้ถือปฏิบัติกฎและข้อบังคับต่างๆของพวกเขา เปาโลตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า ต่อหน้าคนเหล่านั้นทั้งหมด

สรุปก็คือ เราเห็นและเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้รู้ว่าเปาโลไม่ได้กำลังแสวงหาความเป็นที่นิยมชมชอบอย่างแน่นอน เขาไม่ได้กำลังแสวงหาเกียรติสำหรับตัวเอง เปาโลเอาอุปนิสัยและความสามารถของตนเองไว้ข้างหลัง และประกาศด้วยใจกล้าว่าชาวประเสริฐแห่งพระคุณของเขาได้ถูกสำแดงโดยตรงจากพระเจ้า... มันไม่ได้มาทางมนุษย์ ส่วนพวกที่นับถือศาสนายิว เปาโลเคยเป็นผู้นับถือศาสนายิวที่โดดเด่นมากคนหนึ่ง เขาเป็นยิว แต่เขาได้ละทิ้งศาสนา ยิวมานับถือความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว – ซึ่งสำหรับเขาแล้วเป็นอะไรที่ดีกว่าเยอะ เปาโลประกาศพระคุณของพระเจ้ามานานหลายปีก่อนที่เขาได้เจอหน้าอัครสาวกคนใดเสียอีก เมื่อเขาได้เจอหน้าอัครสาวกคนอื่นๆจริงๆ พวกเขาก็ไม่มีอะไรที่จะเพิ่มเข้ากับชาวประเสริฐแห่งพระคุณของเขาเลย เพราะว่าชาวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าคือถ้อยคำสุดท้ายจากสวรรค์ ซึ่งถูกเปิดเผยแก่อัครสาวกเปาโล... ผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งให้ไปประกาศแก่คนต่างชาติ

ประการสุดท้าย หลังจากการประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็ม พวกสาวกคนอื่นๆก็ยอมรับความเป็นอัครสาวกของเปาโลซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า ตามที่กาลาเทีย 2:11-14 ได้ว่าไว้ เปโตรไม่มีอะไรจะกล่าวเมื่อเขาถูกตำหนิอย่างรุนแรงโดยเปาโลแน่นอนว่าเขาได้ทำผิดจริงๆในการกระทำของเขาที่เมืองอันติโอก แต่เขาก็ไม่ได้พูดแก้ต่างเพื่อปกป้องสิทธิอำนาจของตนสำหรับการกระทำดังกล่าว

เปาโลประกาศการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ - การประพฤติ

เปาโลประกาศว่าทั้งพวกยิวและคนต่างชาติล้วนเท่าเทียมกัน เท่าที่เกี่ยวข้องกับบาปและความรอด

ข้อ 15 และ 16: “เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่นักบวชในพวกคนต่างชาติ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้ โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’

เปาโลชี้ให้เห็นตรงนั้นว่า มันไม่ใช่เรื่องของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมสำหรับคนต่างชาติมากเท่ากับเป็นเรื่องของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมสำหรับพวกยิวด้วย เพราะว่าพวกยิวและคนต่างชาติในยุคพระคุณนี้ก็ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยวิธีเดียวกัน... โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มันจะเป็นวันน่ายินดีในชีวิตของสมาชิกคริสตจักรบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า” (โรม 4:2) ซึ่งเป็นมาโดยความเชื่อเท่านั้น ซึ่งช่วยคนบาปให้รอดโดยทำให้เขากลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง และการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “ต่อหน้ามนุษย์” (ยากอบ 2:14-26) ซึ่งเป็นมาโดยการประพฤติและให้ผู้เชื่อมีคำพยานต่อหน้าคนอื่น ๆ โดยการประพฤติดีเขาก็พิสูจน์ให้คนอื่น ๆ เห็นว่าความเชื่อที่มีชีวิตดำรงอยู่ในใจของเขา เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้าโดยความเชื่อล้วนๆ เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์โดยทางการประพฤติดีอย่างสัตย์ซื่อ... ความเป็นผู้อารักขา พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” การประพฤติไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อโดยไม่พึ่งการประพฤติตามพระราชบัญญัติ: “เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:28) “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ ด้วยเกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:9) “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ยิวหรือต่างชาติ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนิงใดถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนอีกครั้งในโรม 3:20 ในข้อนี้เขากำลังกล่าวแก่พวกยิวว่าถ้าพวกเขาหวังว่าจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในสันติสุข พวกเขาก็ต้องมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเช่นกัน และไม่ใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ - หรือโดยการปฏิบัติตามศาสนายิว

ข้อ 17: “แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนขวยจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

คุณจะสังเกตเห็นในงานเขียนต่างๆของเปาโลว่าหลายครั้งเขาถามคำถาม จากนั้นก็ตอบคำถามของตัวเองในทันที ในสมัยของเปาโลมันเป็นธรรมเนียมที่พวกยิวจะพูดถึงคนต่างชาติว่าเป็น “คนบาป” แน่แน่นอนว่าหลายครั้งคนเหล่านี้ก็ถูก

เรียกว่าเป็น “สุนัข” เปาโลรู้ว่ายิวบางคน – บางทีเปโตรด้วยซ้ำ – กำลังถามว่า “หากพวกเราที่เป็นยิวหันไปเสียจากศาสนาของเราและมุ่งที่จะเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว หากเราหันหลังให้กับการประพฤติต่างๆของพระราชบัญญัติ แล้วเราจะไม่ถูกจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกับพวกคนบาปที่เป็นคนต่างชาติหรือ และหากเราทำแบบนั้น มันจะไม่ทำให้พระคริสต์เป็นผู้รับใช้ความบาปหรือ แล้วมันจะไม่ใช่พระคริสต์หรือที่ทำให้เราเป็นคนบาป” เปาโลตอบว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

ข้อ 18: “เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำอะไรซึ่งข้าพเจ้าได้รู้หรือทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ถือว่าตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด”

คำตอบกลับของเปาโลที่มีต่อคำถามเช่นในข้อที่แล้วคือ: “พระคริสต์ไม่ได้เป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนบาป – คือตัวเราเองต่างหาก... เพราะว่าถ้าหลังจากการแสวงหาการเป็นผู้ชอบธรรมโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ เรากลับไปหาพระราชบัญญัติของโมเสสอีกราวกับว่าเรายังเป็นคนบาปที่ยังไม่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมซึ่งแสวงหาที่จะเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เราก็คือผู้ละเมิดพระราชบัญญัติและด้วยเหตุนี้เราจึงทำให้ตัวเองเป็นคนบาป... เพราะว่าบาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า” อ่าน 1 ยอห์น 3:4

อย่าเผลอคิดเป็นอันขาดว่าเปาโลกำลังต่อต้านพระราชบัญญัติของพระเจ้า เขาเป็นพยานในหนังสือโรมว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม พระเยซูได้เสด็จมามิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ – และสิ่งที่เปาโลกำลังเทศนาคือ: “ในพระเยซูเราคือ ผู้รักษาพระราชบัญญัติ ในพระเยซูเราทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จ – แต่เฉพาะในพระเยซูเท่านั้น เพราะว่าสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่สามารถทำได้ สิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยได้กระทำ พระเยซูได้ทรงกระทำแล้วในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของท่านและของข้าพเจ้า” ไม่เลย เปาโลไม่ได้กำลังลดทอนความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชของพระราชบัญญัติ เขาแค่กำลังพยายามแก้ไขความคิดผิดๆของคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้สับสนโดยพวกถือบัญญัติที่ได้สั่งผู้เชื่อทั้งหลายให้ประพฤติสิ่งต่างๆตามพระราชบัญญัติเพื่อทำความรอดของตนสมบูรณ์และเพื่อที่จะรักษาความรอดของตนไว้ได้ เปาโลต่อต้านการผสมกันของพระราชบัญญัติและพระคุณแบบร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เปาโลเทศนาพระคุณล้วนๆ และพระคุณล้วนๆเท่านั้นสำหรับความรอด

ข้อ 19: “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า”

ผู้เชื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติใหม่ คริสเตียนอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสใหม่ ในสมัยของเปาโล คำถามนั้นก็เป็นที่ประเด็นที่เผ็ดร้อนอยู่แล้ว พระคัมภีร์ให้คำตอบที่ชัดเจนสำหรับคำถามที่ว่า “ผู้เชื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติใหม่” เปาโลตอบว่า “เราทั้งหลายไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (โรม 6:14) ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยแล้วและได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 7:2) ผู้เชื่อได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 7:6) พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ (โรม 10:4) คริสเตียนเป็นอิสระแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 8:2) และในข้อพระคำขณะนี้ของเรา (กท. 2:19) ผู้เชื่อ “ได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว”

อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวบางคนถามเปาโลว่า “ท่านได้ตายแล้วเมื่อไรและที่ไหน” คำตอบถูกพบในข้อถัดไปของเรา:

ข้อ 20: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตร

ของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เปาโลตอบโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายแล้วเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น” เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขน ผู้คนที่ผ่านไปมาก็เห็นแค่คนๆเดียวที่ตายอยู่บนกางเขนอันหนึ่ง แต่พระเจ้าพระบิดาทรงเห็นมากกว่าคนๆเดียว พระเจ้าทรงเห็นมากกว่าร่างกายๆเดียว พระเจ้าทรงเห็นกายวิญญาณ กายที่ลึกลับ – และกายนั้นคือพระคริสต์ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่คือ พระกายของพระคริสต์ พระเจ้าทอดพระเนตรดูคริสตจักรเหมือนเป็นร่างกายหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นศีรษะ เราผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นอวัยวะ ใน 1 โครินธ์ 12:13 เปาโลประกาศว่า “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ... เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน”

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์”

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งที่บังปวง”

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร เราทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งร่างกายของพระองค์ โครินธ์ 3:3 “ท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมองลงมายังภูเขากัลโกธาและเห็นพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์อยู่บนกางเขนนั้น พระองค์ก็มีได้เห็นเพียงศีรษะของกายนั้นเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเห็นทั้งร่างกาย - ไม่มีจุดต่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใด ๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ (อฟ. 5:27) พระองค์ทรงเห็นคริสตจักรที่เปี่ยมสง่าราศีที่พระองค์ได้ทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ในปัจจุบันกาลนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้น และพระองค์ทรงเห็นคริสตจักรในพระคริสต์...สมบูรณ์พร้อม ไม่มีจุดต่างพร้อย คริสตจักรบริสุทธิ์ที่จะถูกตั้งแสดงในสวรรค์ตลอดชั่ววันนิรันดร์กาล (อฟ. 2:7)

“สาธุการแต่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุก ๆ ประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์” (อฟ. 1:3-5)

นั่นคือความหมายของคำพูดของเปาโลที่ว่า “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว” เขาตายไปแล้วเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น โดยพระคุณเปาโลอยู่ในพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนนั้น และสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูบนกางเขนนั้นก็เกิดขึ้นกับเปาโลเพราะว่าเขาอยู่ในพระคริสต์ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเปาโลได้เกิดขึ้นแล้วกับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนตั้งแต่ตอนนั้นมาจนบัดนี้ และเกิดขึ้นกับผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่บัดนี้ไปจนคริสตจักรครบจำนวนและถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

“เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย” (โรม 7:4)

พระราชบัญญัติทำอะไรไม่ได้มากกว่านั้นแล้ว – มันไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเปาโลอีกต่อไป แน่แน่นอนว่าพระราชบัญญัติไม่มีอำนาจอะไรเหนือคนที่ตายไปแล้ว - (“ข้าพเจ้าได้ตายต่อพระราชบัญญัติแล้ว ... ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์

แล้ว”) หากคนหนึ่งคนใดก่อเหตุฆาตกรรม รัฐก็ฟ้องร้องเขาในฐานะอาชญากรคนหนึ่ง ผู้พิพากษาก็ตัดสินเขาให้รับโทษประหารชีวิตโดยการรมคว้นแก๊ส และการตัดสินโทษได้ถูกดำเนินการไปแล้ว เมื่อศพของฆาตกรคนนั้นถูกนำออกไปจากห้องรมคว้น ... เมื่อศพนั้นถูกนำไปฝัง... ศาลก็ไม่ปรับโทษชายที่ตายแล้วผู้นั้นอีก เขาได้รับโทษสูงสุดคือประหารชีวิตแล้ว พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ได้ทรงชำระโทษแล้ว (“ค่าจ้างของความบาปคือความตาย”) พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปแล้ว พระองค์ทรงไม่มีบาป (2 คร. 5:21) พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ไร้บาปและไร้จุดด่างพร้อย พระองค์ทรงเต็มพระทัยสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อที่เราทั้งหลายจะได้รับความรอด และผู้เชื่อทุกคนก็ตายแล้วพร้อมกับพระองค์เพราะว่าในความเป็นจริงผู้เชื่อทุกคนล้วนอยู่ในพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์บนกางเขนนั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่ทั้งหมด

เมื่อพระเยซูทรงถูกประกาศว่าสิ้นพระชนม์แล้ว โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียก็เข้าไปหาปีลาตพร้อมกับนิโคเดมัสเพื่อขอพระศพของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะนำพระองค์ไปฝัง เรื่องนี้มีบันทึกไว้ในมัทธิว 27:58-60

“เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป”

ท่านที่รัก จงสังเกตคำว่า “พระศพ” (BODY นั่นคือ “พระกาย”) กรุณาสังเกตว่าคำนั้นถูกใช้สามครั้งในเรื่องนี้ที่เราเพิ่งอ่านไป “พระกาย” ของพระเยซูถูกขอเพื่อนำไปฝัง ปีลาตยอมมอบ “พระกาย” นั้น พวกเขาห่อ “พระกาย” นั้นในผ้าสะอาด พวกเขาฝังมันไว้ในอุโมงค์ใหม่ของโยเซฟ เราผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกตรึงที่กางเขน ถูกฝังไว้ และเป็นขึ้นใหม่พร้อมกับพระเยซูแล้ว สิ่งที่พระองค์ได้ประสบ เราก็ประสบพร้อมกับพระองค์แล้ว:

“ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” (โรม 6:3-4) ใช่แล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบัพติศมาแห่งความตายของพระองค์ (แน่นอนว่า เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงน้ำในแม่น้ำจอร์แดนหรือน้ำในอ่างรับบัพติศมา บัพติศมาที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคัมภีร์คือ บัพติศมาที่พระเยซูตรัสถึงเมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า “เรามีบัพติศมาหนึ่งที่จะต้องรับ”)

เมื่อพระเยซูเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น สมาชิกทุกคนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ก็ออกมาพร้อมกับพระองค์ด้วย... นั่นคือ เราทั้งหลายได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วพร้อมกับพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระของคริสตจักร:

“แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาคอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:8-11)

จงฟังถ้อยคำประเสริฐเหล่านี้ “ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่

เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก **เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า**” (คส. 3:1-3)

แต่นั่นไม่ใช่แค่นั้น จงฟังสิ่งนี้

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรา **มีชีวิตอยู่กับพระคริสต์** (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) **และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นขึ้นมาอยู่กับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์**” (อฟ. 2:4-6)

ในทางตำแหน่ง เราผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็นั่งกับพระเยซูในสวรรคสถานแล้ว --- *ตอนนี้* ศีรษะของเรา ทรงอยู่ในสวรรค พระกายนั้นที่เราเป็นสมาชิกก็อยู่ในสวรรค นั่นคือ รากฐานแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่อยู่ในสวรรค ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค เรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ ช่างเป็นตำแหน่งที่แสนวิเศษ! มันน่าเศร้าที่คริสเตียนแต่ปากจำนวนมากไม่เข้าใจความมหัศจรรย์และการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเขาถูกชักจูงให้หลงโดยพวกถือบัญญัติสมัยใหม่ที่ทำให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้บัญญัติต่างๆ พวกเขากังวล พวกเขากระเสือกกระสน พวกเขาประพลติ พวกเขาตราครดร้า พวกเขาเพียรพยายาม พวกเขาสู้น... ในความพยายามที่จะรักษาตัวให้รอดต่อไปได้! พวกเขา กำลังพยายามอย่างสิ้นหวังเพื่อที่จะ “เข้าไปข้างในให้ได้” ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายก็อยู่ “ข้างใน” เรียบร้อยแล้ว... เรานั่งกับพระเยซูในสวรรคสถานแล้ว เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์

“เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา...” (โรม 8:3-4)

“เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

คนเหล่านั้นที่เป็นผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า กาลาเทีย 2:20 ควรอ่านว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ... และไม่ใช่ข้าพเจ้าอีกต่อไปที่มีชีวิต แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตนั้นซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ในความเชื่อ คือความเชื่อซึ่งอยู่ในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

พระราชบัญญัติของโมเสสเรียกร้องโทษประหารชีวิตในฐานะเป็นโทษอันชอบธรรมสำหรับบาปทั้งปวง พระราชบัญญัติได้บังคับใช้โทษนี้และเรียกร้องโทษนี้เอาจากเปาโลแล้วผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าที่รับโทษแทนคนบาป... พระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นบนเนินเขากลโกธา พระเจ้าทรงคิดบัญญัติกับเปาโลในพระคริสต์แล้ว – และทรงประหารเปาโลในพระคริสต์แล้วเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อเปาโล พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของเปาโลบนกางเขนนั่น พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของคุณด้วย หากคุณคือผู้เชื่อ – และพระองค์

ทรงอยากเป็นตัวแทนของคนบาปทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้ หากคุณคือผู้หลงหาย พระเยซูก็กำลังแสวงหาคุณผ่านข้อความนี้ หากคุณยอมเชื่อพระเยซู พระองค์ก็จะทรงทำให้คุณเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเยซูทรงเป็น “ผู้ปล้ำล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

เปาโลประกาศว่า “เราคิดเห็น (ถือเอา) อย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” (2 คร. 5:14-15)

ด้วยเหตุนี้ ตามการถือเอาของพระเจ้าที่กลโกธา เราได้ตายไปแล้วในพระเยซูเจ้า แต่เราไม่ได้ตายอยู่อย่างนั้นต่อไป เราได้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วเมื่อพระเจ้าทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากตาย และเรา (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ที่ตายแล้วในพระคริสต์ ก็ถูกชุบให้มีชีวิตขึ้นอีกเช่นกันในพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิต: “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) เราผู้เชื่อถูกทำให้มีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (อฟ. 2:5) ดังนั้นเราจึงถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ เราถูกชุบให้ เป็นขึ้นมากับพระคริสต์ บัดนี้เรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา

เนื่องจาก “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวาจาของพระเจ้า” และ

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาจาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาจาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาจาทรงเป็นพระเจ้า” และ

“และพระวาจาได้รับสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” และ

เนื่องจากพระวาจา นั่นคือ พระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และ

เนื่องจากพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้ว และ

หากเราเชื่อในพระองค์ เราก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ เราก็กล่าวได้ว่าเรามีชีวิตอยู่ “ในความจริง คือ ความเชื่อ นั้นซึ่งอยู่ในพระบุตรของพระเจ้า”

สิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้วสรุปก็คือ: พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี (คส. 1:27) คือท่านทั้งหลายผู้อยู่ในพระคริสต์ ความหวังแห่งสวรรค์ (คส. 3:3) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” ดังนั้นตำแหน่งเดียวที่ทำให้คุณมีคุณสมบัติที่จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ก็คือ ตำแหน่งของการอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ เมื่อเรายอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็ได้รับทุกสิ่งที่ถูกซื้อแล้วโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เพราะว่าพระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย – และพระคริสต์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง คุณไม่รับพระเยซู “เพียงบางส่วน” หรือ “เป็นงวดๆ” พระองค์ทรงเป็นบุคคล และเมื่อคุณต้อนรับพระเยซู คุณก็ต้อนรับทั้งหมดของพระองค์ เมื่อคุณบังเกิดใหม่ คุณก็บังเกิดใหม่โดยสมบูรณ์ เราไม่ได้รับความรอดบางส่วน ทีละเล็กละน้อย เราได้รับความรอดเมื่อพระเยซูทรงเข้ามาสถิตในใจโดยความเชื่อ

เมื่อเปาโลได้ตายแล้วในพระคริสต์ เปาโลก็บรรลุข้อกำหนดและคำบัญชาอันชอบธรรมทุกประการของพระราชบัญญัติแล้ว นับตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา เขาก็ได้รับการช่วยให้พ้นชั่ววินัยแล้วจากโทษแห่งพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติได้ประหารเปาโลให้ตายแล้ว – แต่พระราชบัญญัติไม่ใช่สิ่งที่ได้ทำให้เขากลับมามีชีวิตอีก พระราชบัญญัติไม่ใช่ทั้งวิธี

การที่ทำให้เขามีชีวิต และไม่ไขกฏแห่งชีวิตของเขาด้วย พระราชบัญญัติได้ “สิ้นสุดไปแล้ว” ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 3:11) นั่นคือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

ข้อ 21: “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระองค์ของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในข้อนี้คือ: “หากผู้ใดจะรอดได้โดยการเชื่อฟังพระราชบัญญัติ... หากผู้ใดบรรลุถึงความชอบธรรมได้โดยพึ่งคุณความดีของตัวเอง โดยการรักษาพระราชบัญญัติ นั้นพระเยซูก็ไม่จำเป็นต้องมาสิ้นพระชนม์บนกางเขนเลย!” พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะการไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยตัวเองให้รอดได้นั่นเอง การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อมนุษย์ มนุษย์โดยธรรมชาติไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ ไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้ และไม่สามารถต้อนรับพระเจ้าได้ ไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าได้เว้นแต่พระวิญญาณทรงชักนำเข้ามา (ยอห์น 6:44) และเครื่องมือที่พระวิญญาณทรงใช้เพื่อฟ่องใจ ชักจูงและชักนำคือ พระวาจาของพระเจ้า พระวาจาของพระเจ้าคือ พระคริสต์ เพราะว่าพระวาจาได้ทรงรับสภาพเนื้อหนังและตั้งเต็นท์อาศัยอยู่ท่ามกลางเรา มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (โรม 8:8-9) ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่พระเยซูต้องรับร่างกายหนึ่ง และในร่างกายนั้นพระองค์ต้องกระทำการที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำเพื่อตัวเองได้เลย

ท่านทั้งหลายที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน ที่ป่าวประกาศและเทศนาเสียงดังว่าเราต้องรักษาพระราชบัญญัติและดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติต่างๆ จงฟังถ้อยคำที่จริงจังเหล่านี้:

“ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจแห่งเนื้อหนัง และเรามีความไวใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ **ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต** แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่าน**ซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป** ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด

3:13 และไม่เห็นเหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนชาติอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อย ๆ จางไปนั้น แต่จิตใจของเขาก็มีดับอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์” (ท่านที่รัก คุณไม่เห็นความจริงอันชัดเจนที่ถูกนำเสนอตรงนี้หรือ) “แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน **เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น** แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป **เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** (2 คร. 3:3-18)

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวแก่เราว่าผู้เชื่อไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายาของพระคริสต์โดยการประพฤติ (หรือธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ) ของพระราชบัญญัติ แต่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของเขา พระวิญญาณทรงเป็นผู้ที่ประทานชีวิต ไม่ใช่ตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติ เพราะว่าตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัตินั้นประหารให้ตาย... มันคือการรับใช้แห่งความตาย... การรับใช้สำหรับปรับโทษ แต่พระวิญญาณทรงทำให้เรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์ ... และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์! (โรม 8:9)

“เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรับปรำทอนในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโต สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16-17)

กาลาเทีย – บทที่สาม

- 3:1 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง พระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ทั้งถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน
- 3:2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญูณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ
- 3:3 ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญูณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ
- 3:4 ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้ว
- 3:5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญูณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ
- 3:6 ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’
- 3:7 เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม
- 3:8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’
- 3:9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ
- 3:10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’
- 3:11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’
- 3:12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น’
- 3:13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’
- 3:14 เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญูณโดยความเชื่อ
- 3:15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้
- 3:16 แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์
- 3:17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้
- 3:18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้น

ให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

3:19 ถ้าเช่นนั้นพระราชาบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชาบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชาบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง

3:20 เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า

3:21 ถ้าเช่นนั้นพระราชาบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชาบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชาบัญญัตินั้นจริง

3:22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก

3:23 แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชาบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง

3:24 เพราะฉะนั้น พระราชาบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

3:25 แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมีได้อยู่ได้บังคับครุ์นั้นอีกต่อไปแล้ว

3:26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

3:27 เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์

3:28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์

3:29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

ของประทานแห่งพระวิญญาณมาโดยความเชื่อ – และไม่ใช่โดยพระราชาบัญญัติหรือโดยการประพฤติ

ข้อ 1 “โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง พระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ทั้งถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน”

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวถึงการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณซึ่งตัวเขาเองได้ประกาศแล้วในแคว้นกาลาเทีย เขาได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน ... อันที่จริงข่าวสารของเขามีเพียงเรื่องเดียว:

“พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ... เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้อะไร ๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (กท. 6:14; 1 คร. 2:2)

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชาบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ”

ผู้เชื่อได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเขาได้รับความรอด เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาสถิตในใจเขาทันที (โรม 8:8-9; 1 คร. 6:19; อฟ. 4:30; ยน. 3:3,5) ผู้เชื่อเหล่านั้นที่กาลาเทียรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของพวกเขาแล้ว พวกเขา รู้จักประสบการณ์นั้นที่พวกเขาได้รับ และเปาโลก็กำลังถามพวกเขาว่า มันเกิดขึ้น

ได้อย่างไร พระพรที่พวกเขาได้รับนั้นมาโดยทางการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือโดยการฟังและเชื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า?

ชาวแคว้นกาลาเทียทราบคำตอบ ไม่ว่าจะพวกเขายอมรับมันหรือไม่ก็ตาม พวกเขารู้ว่าไม่มีใครรอดได้โดยการกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี โดยการทำความดีที่สุดที่เขาจะทำได้ โดยการฝึกทำความดี หรือโดยการเข้าร่วมกับคริสตจักร “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) เปาโลถามคนเหล่านี้ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับประสบการณ์นั้นที่ท่านเปรมปรีดิ์ (จนกระทั่งพวกถือบัญญัติเข้ามา) โดยการประพฤติ - หรือโดยการได้ยิน? โดยการกระทำ - หรือโดยการยอมรับ? ผ่านทางพิธีกรรม - หรือผ่านทางความเชื่อ?” ดูเหมือนเขากำลังบอกเป็นนัยว่า “ท่านทั้งหลายชาวแคว้นกาลาเทียก็ทราบคำตอบอยู่แล้ว!”

ข้อ 3 และ 4: “ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้ว”

มีสมาชิกคริสตจักรนับหมื่นๆคนในอเมริกา (และทั่วโลก) วันนี้ที่ได้รับความรอดโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า (การฝากความเชื่อของตนไว้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า) ที่กำลังพากเพียรวันแล้ววันเล่าที่จะทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบในเนื้อหนังผ่านการปฏิบัติตนตามคำสอนทางศาสนา ประเพณีของมนุษย์ บัญญัติต่างๆของมนุษย์ กฎและข้อบังคับต่างๆที่กำหนดโดยคริสตจักรและนิกายต่างๆ พวกเขา กำลังพากเพียรที่จะทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบผ่านทางกำลังแห่งเนื้อหนัง แต่ไม่ช้าก็เร็วพวกเขาก็เรียนรู้ด้วยความเสียใจว่าเนื้อหนังไม่มีดีอะไร ... พระเจ้าทรงให้มันหมดค่าแล้วในสวนเอเดน พระองค์ได้ทรงจัดการไถ่สำหรับจิตวิญญาณแล้ว แต่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” ต่อมาอิสยาห์ประกาศก้องว่า “การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก” (อสย. 64:6)

ไม่ว่าคุณจะทำดีมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำชั่วมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำบาปมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำผิดมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำดีมากขนาดไหน ในสายตาของตัวเอง...ทุกสิ่งที่คุณกระทำ ทุกสิ่งที่คุณเป็น รวมกันแล้วก็ไม่ได้ดีไปกว่าผ้าซีวีร์สกปรกในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ คุณสามารถกลายเป็นผู้บริสุทธิ์เหมือนกับพระโลหิตของพระเมษโปดกได้ในทันที

นี่เป็นเหตุว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงตรัสเช่นนี้: “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ก็ดี และไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่” (1 คร. 13:1-3)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่ว่าผมจะเป็นอะไร ทำอะไร ใช้ชีวิตแบบไหน หรือให้สิ่งใด หากผมไม่มีพระเยซูคริสต์เจ้าในใจของผม การดำเนินชีวิตและการให้ทั้งหมดของผมก็มีค่าเท่ากับศูนย์...เท่ากับผ้าซีวีร์สกปรกกองเบ้อเริ่ม แต่ในพระคริสต์ โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ บัดนี้ผมเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า บัดนี้ผมอยู่ในพระคริสต์ ตอนนี้

ผมนั่งอยู่ในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์แล้ว ผมตายแล้ว – และชีวิตของผมก็ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ผมถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ - และการถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้านี้ก็คือ การเป็นคนชอบธรรมราวกับว่าผมไม่เคยทำบาปมาก่อนเลย เมื่อพระเยซูฮาว์พระเจ้าทรงทอดพระเนตรมองดูผม พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตของพระเยซูที่ปกคลุมผม... พระองค์มองไม่เห็นโอลิเวอร์ กรีนผู้นำสังเวชและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงเห็นพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมสโปดกของพระเจ้า “ฮาเลลูยา! พระผู้ช่วยให้รอดประเสริฐ! ผู้ทรงรับคนบาปที่หลงหายนำสังเวช – และฉุดเขาขึ้นมาจากเลนตมสกปรกและปลดปล่อยเขาเป็นอิสระ!”

“พระเยซูฮาว์ตรัสว่า “มาเถิด ให้เรารู้สึกความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18)

สมาชิกคริสตจักรผู้เหน็ดเหนื่อย นักศาสนาผู้เหนื่อยใจ จงหยุดการพยายาม การสู้ทน การประพฤติดของคุณเสีย บัดนี้จึงเริ่มต้นเชื่อ วางใจ หยุดพัก... จงฝากความกระวนกระวายทุกอย่างของคุณไว้กับพระเยซูเถิด พระองค์ทรงสามารถแบกรับมันไหว... คุณแบกรับมันไม่ไหว!

ข้อ 5: “เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ”

เปาโลไม่ได้เอ่ยชื่อคนๆนั้น และไม่ได้บอกเป็นนัยด้วยว่าคนๆนั้นคือใครที่พระวิญญาณกำลังทำการอัศจรรย์ต่างๆผ่านทางเขาในแคว้นกาลาเทีย เราไม่จำเป็นต้องรู้ชื่อคนๆนั้น (เหตุผลหนึ่งที่ผมรู้ว่าพระคัมภีร์ถูกเขียนโดยพระเจ้าและไม่ใช่มนุษย์ก็คือว่า หลายครั้งที่มนุษย์จะเอ่ยชื่อคนและให้เกียรติ พระวิญญาณแต่ทรงกล่าวประโยคหนึ่งโดยไม่เอ่ยชื่อผู้ใด) จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้อีกครั้ง: “พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ” ประเด็นตรงนี้ก็คือนั้นว่า พระวิญญาณทรงเป็นผู้ที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆและเป็นผู้ที่มีฤทธิ์เดชที่จะกระทำการที่เป็นไปไม่ได้... ไม่ใช่การประพฤติดตามพระราชบัญญัติหรือความสามารถของมนุษย์ผ่านทางพยายามที่จะรักษาพระราชบัญญัติ การอัศจรรย์ต่างๆถูกกระทำโดยความเชื่อ – ไม่ใช่โดยการประพฤติด

อเมริกาไม่ได้ต้องการสถาบันสอนศาสนาเพื่อสอนเหล่านักเทศน์ให้รู้วิธียืนบนธรรมาสัน ชูและลดแขนของพวกเขา และเตรียมคำเทศนาเยี่ยมๆให้อ่านในเช้าวันอาทิตย์ อเมริกาต้องการผู้รับใช้ ศิษยาภิบาล และผู้ประกาศข่าวประเสริฐเพิ่มมากขึ้นซึ่งเป็นผู้ที่ยอมเสียสละตัวเองนานพอกับพระเยซูเพื่อที่จะมีความเชื่อแบบที่พระองค์ทรงมีตอนที่พระองค์ทรงขับผีออกจากเด็กชายคนนั้นที่ตกไปในไฟและในน้ำ พ่อของเด็กชายคนนั้นได้พาเขามาหาพวกสาวก แต่พวกเขาก็รักษาเขาให้หายไม่ได้ เมื่อพระเยซูทรงสำทับผืนนั้น มันก็ออกมาทันทีและเด็กหนุ่มคนนั้นก็หายเป็นปกติ พวกสาวกอัศจรรย์ใจและถามว่าทำไมพวกเขาถึงทำการอัศจรรย์ไม่ได้ พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า “ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร” (มธ. 17:14-21) การอดอาหารคือศิลปะที่สูญหายไปเสียแล้วในคริสตจักรสมัยใหม่ แทนที่จะอดอาหาร คริสตจักรโดยเฉลี่ยมีคนนั่งในห้องรับประทานอาหารมากกว่าในที่ประชุมนมัสการ พวกเขามีการรับประทานอาหารเย็นด้วยกันมากกว่ามีการประชุมเพื่ออธิษฐาน การอดอาหารและอธิษฐานไม่ได้ถูกปฏิบัติในคริสตจักรสมัย

ใหม่ส่วนใหญ่ การอัศจรรย์ต่างๆแห่งพระคุณเกิดขึ้นกับเหล่าสมาชิกเมื่อความเชื่อยิ่งใหญ่ถูกแสดงออกโดยเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณ ความเชื่อยิ่งใหญ่สามารถเกิดขึ้นได้โดยการฟังพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น เหตุผลที่นักเทศน์ส่วนใหญ่มีความเชื่ออ่อนแอหรือเกินก็คือเพราะว่าพวกเขาใช้เวลากับทีวีและสนามกอล์ฟเยอะกว่าที่พวกเขาใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าในการศึกษาพระวจนะของพระองค์

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17)

“พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มก. 11:22)

เปาโลประกาศว่าอับรามได้รับความรอดเหมือนกับที่เราได้รับ

ข้อ 6-9: “ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ เหตุฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ”

พวกเขายิวให้เกียรติอับราฮัมอย่างสูงยิ่ง – และแน่นอนว่าพวกเขารู้ว่าอับราฮัมมีชีวิตอยู่นานแล้วก่อนพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกำลังชี้ให้พวกเขาเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยความเชื่อ พระเจ้าตรัส อับราฮัมได้ยิน เขาเชื่อ – และพระเจ้าทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่เขา

ผมคิดว่าเราน่าจะใช้เวลาสักครู่เพื่อดูประสบการณ์ที่อับราฮัมมีกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า:

“พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า ทั้งทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเจ้า” (ปฐมก. 12:1-3) กรุณาหมายเหตุว่า พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัม ข่าวสารของพระองค์ก็คือ “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น” อับราฮัมไม่ได้เห็นพระเจ้า – เขาได้ยินพระเจ้า – และเขาเชื่อพระเจ้า

“...เราจะชี้ให้เจ้าเห็น”

“... เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง”

“... เราจะอวยพรเจ้า ทั้งทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร”

“... เราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเจ้า”

หมายเหตุ: มี “เราจะ” อยู่สี่อัน

1. “เราจะชี้ให้เจ้าเห็น”

2. “เราจะทำให้เจ้าเป็น”

3. “เราจะอวยพรเจ้า”

4. “เราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า”

มันจะเป็นวันแห่งความสุขในชีวิตของคุณและในชีวิตของผมเมื่อเราหยุดยิงและตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุดมาโดยทางพระเจ้าเท่านั้น และว่าเราสามารถได้รับพระพรต่างๆของพระเจ้าได้โดยความเชื่อเท่านั้น พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และความเชื่อเท่านั้น

ข้อ 4 บอกเราว่าอับราฮัมทำอะไรหลังจากเขาได้ยินข้อความของพระเจ้า: “ดังนั้น อับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่าน”

อับราฮัมทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเขาให้กระทำ แบบที่พระองค์ทรงบอกเขาให้กระทำ เขาไม่ได้เพิ่มเข้ากับข้อความขององค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ได้ตัดออกไปจากข้อความนั้นด้วย: “ดังนั้น อับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่าน” แต่ทุกวันนี้เหล่าผู้นำทางศาสนาของเรากลายเป็นคนที่ฉลาดเหลือเกินและเรียนรู้มาเยอะเหลือเกินจนพวกเขาทนนึกไม่ได้ที่จะต้องตีความพระคัมภีร์ตามตัวอักษร พวกเขาต้องแก้ไขพระคัมภีร์ และแก้ไขข้อบกพร่องที่ เพื่อทำให้มันเข้ากับความคิดต่างๆของพวกเขาและถูกหุเหล่าสมาชิกที่พวกเขาเทศนาให้ฟังในเช้าวันอาทิตย์ แต่ท่านที่รัก พระเจ้าไม่ได้ทรงตายไปแล้วหรือหลับอยู่ พระเจ้าทรงบันทึกเรื่องราวทุกอย่างไว้หมด สักวันหนึ่งหนังสือเหล่านั้นจะถูกเปิดออก – และขอพระเจ้าโปรดเมตตาคนสมัยใหม่ที่กำลังบิดเบือนข่าวประเสริฐเหมือนกับที่พวกนักถือศาสนายิวและพวกถือบัญญัติบิดเบือนข่าวสารที่เปาโลประกาศ – ข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

เมื่อพูดกับพวกยิวซึ่งเป็นพี่น้องฝ่ายเนื้อหนังของเขา เปาโลก็ถามว่า “อับราฮัมได้รับความรอดอย่างไร อับราฮัมถูกรักษาไว้อย่างไร เขาถูกรักษาไว้โดยพระราชบัญญัติใหม่ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่... เพราะว่าอับราฮัมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ อับราฮัมมีชีวิตอยู่ก่อนพระราชบัญญัติถูกประทานให้ตั้งสี่ร้อยปี!” (กท. 3:17) ผมแทบจะมองเห็นเปาโลได้เลยขณะที่เขามองหน้าพี่น้องชาวยิวของเขาตรงๆและถามเป็นครั้งที่สองว่า “อับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้รับความรอดและถูกรักษาไว้อย่างไร” จากนั้นเขาก็ตอบคำถามของตัวเองว่า: “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า – และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’” (กท. 3:6)

เปาโลกล่าวในหนังสือโรมว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” กรุณาหมายเหตุว่าในข้อพระคำทั้งสองตอน (กท. 3:6 และโรม 4:3) เปาโลกล่าวว่าอับราฮัม “ได้เชื่อพระเจ้า” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “อับราฮัมได้เชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า” หรือว่าเขา “ได้เชื่อในพระเจ้า” เปาโลกล่าวว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า” มีความแตกต่างมหาศาลในการเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าและการเชื่อพระเจ้า ยากอบ 2:19 บอกเราว่า “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น” มีแต่คนโง่ที่จะกล่าวว่าไม่มีพระเจ้า (เพลงสดุดี 14:1) คนๆหนึ่งอาจเชื่อสิ่งมหัศจรรย์เยอะแยะเกี่ยวกับพระเจ้า และเขาอาจเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่จริง – แต่ถ้าเขาไม่เชื่อพระเจ้า เขาก็หลงหายพอกๆกับพวกคนนอกศาสนาที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเจ้าเลย

การเชื่อพระเจ้าหมายถึงอะไร คำตอบถูกพบในการสาริตีให้เห็นของอับราฮัม: พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมและแค้บัญชาเขาให้ลุกขึ้นและออกไปจากประเทศของเขาและบ้านของบิดาเขา พระเจ้าไม่ได้ประทานแผนที่ให้แก่เขา พระเจ้าไม่ได้บอกเขาว่าเขาควรเดินทางไปที่กี่กิโลเมตร พระองค์ไม่ได้บอกเขาว่าจะต้องไปที่ไหน พระองค์แค่บอกอับราฮัมว่า “จงลุกขึ้นและออกไป... และเราจะแสดงให้เห็น!” พระเจ้าทรงให้คำสัญญาแก่อับราฮัม: พระองค์ตรัสว่า “เราจะอวยพรเจ้า

เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่โต เราจะอวยพรทุกคนที่อวยพรเจ้าและเราจะสาปแช่งทุกคนที่สาปแช่งเจ้า” อับราฮัมแค่ ออกเดินทางตามพระวณะของพระเจ้า... เขาได้ยืมพระเจ้า เขาเชื่อพระองค์ และเขาเชื่อฟังพระองค์ เขาไม่มีแผนที่บอก ทางหรือพิมพ์เขียวใดๆ เครื่องรับประกันเดียวที่เขามีคือพระสัญญาของพระเจ้า เขาได้เชื่อพระเจ้า การเชื่อพระเจ้าคือ การ ยอมรับพระวณะของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข คือการไว้วางใจพระสัญญาของพระองค์ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง นั้นไม่พอ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงดีนั้นไม่พอ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์นั้นไม่พอ

“เราบอกความจริงอันเที่ยงแท้แก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มี ชีวิตนิรันดร์ “ (ยอห์น 5:24)

อับราฮัมเชื่ออะไรในตอนนั้น? เขาเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัส ... พระเจ้าตรัส อับราฮัมฟัง และเขาเชื่อ พระเจ้าได้ตรัสแก่ คุณและแก่ผมแล้ว... เรามีพระวณะที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระองค์ คือพระวณะที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำของ พระเจ้า และโดยพระวณะนั้นพระเจ้าทรงบอกเราว่าพระองค์ทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มา สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (ยอห์น 3:16) พระองค์ทรงบอกเราว่าพระองค์ไม่ได้ส่งพระเยซูเข้ามาในโลกเพื่อปรับโทษโลก แต่ ว่าโดยทางพระองค์โลกจะได้รับความรอด (ยอห์น 3:17) พระเจ้าทรงสั่งเราเพิ่มเติมว่าหากเราเชื่อในพระเยซูเราก็จะไม่ถูก ปรับโทษ แต่ถ้าเราไม่เชื่อ เราก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว (ยอห์น 3:18) พระองค์ทรงบอกเราว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ และไม่ใช่โดยตัวเราเอง มันคือของขวัญของพระเจ้า (อฟ. 2:8) พระองค์ทรงบอกเราไม่ให้รอดเกี่ยวกับการ ประพฤติ (อฟ. 2:9) พระองค์ทรงบอกเราให้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และเราจะได้รับความรอด (กิจการ 16:31) พระเจ้าทรงบัญชาเราให้ยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของเรา เชื่อในใจของเราว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นจาก ตายแล้ว และเราจะได้รับความรอดอย่างแน่นอน (โรม 10:9) พระเจ้าทรงบอกเราว่าผู้ใดก็ตามที่จะร้องทูลออกพระนาม ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด (โรม 10:13) พระองค์ทรงบอกเราว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาโดยการได้ยืม และ การได้ยืมมาโดยพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น (โรม 10:17) ดังนั้นหากเราจะอ่านพระวณะของพระเจ้า ได้ยืมพระวณะ ของพระเจ้า และเชื่อพระวณะของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงยอมรับเรา “ในพระองค์ผู้เป็นที่รัก” – ชอบธรรม บริสุทธิ์ ไร้ บาป ไม่มีมลทิน ปราศจากจุดต่างพร้อยหรือริ้วรอย และเราจะกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งเจ้าสาวของพระคริสต์ พระ กายของพระคริสต์ ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะของกายนั้น (อฟ. 5:25-30)

พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมว่าโดยทางเขาครอบครัวทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพร อับราฮัมมีอายุชรา มากแล้วและนางซาราก็เช่นกัน – แต่พระเจ้าทรงขอให้อับราฮัมเชื่อพระสัญญาที่ว่าแม้ว่าเขาและภรรยาของเขาเหมือน คนที่ตายแล้วทั้งคู่ (จากมุมมองของการสืบพันธุ์ด้านร่างกาย) พระองค์ก็ทรงสามารถประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่พวกเขา ได้อย่างน่าอัศจรรย์และเหนือธรรมชาติ

“คราวนี้อับราฮัมและซาราก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และซาร่าห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว” (ปฐมก. 18:11) ใน จดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรู เปาโลบอกเราว่า “โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตร เมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮบ. 11:11) สิ่งที่เป็นจริง เกี่ยวกับนางซาร่าห์ก็เป็นจริงเกี่ยวกับอับราฮัมเช่นกัน เขาได้ผ่านพันวิญเจริญพันธุ์มาแล้วและเหมือนคนที่ตายแล้ว (จากมู มองของการสามารถให้กำเนิดลูกได้ผ่านทางช่องทางปกติของการสืบพันธุ์) แต่เราอ่านว่า “ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่ง

เป็นที่น่าไว้วางใจยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และได้คิดว่ากรรมนางซาร่าห์เป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า **พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้** ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (โรม 4:18-22)

นี่คือสิ่งที่ถูกบันทึกไว้: ร่างกายของอับราฮัมนั้นตายไปแล้ว ร่างกายของนางซาร่าห์ก็ตายไปแล้ว และพระเจ้าจำเป็นต้องกระทำการอัศจรรย์ มิฉะนั้นจะไม่มีบุตรที่ทุกครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพร แต่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว และอับราฮัมก็เชื่อพระเจ้า เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว แม้หากว่ามันจะต้องอาศัยการอัศจรรย์ก็ตาม การกำเนิดของอิสอัคคืออัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่พอๆกับการประสูติของพระเยซูเจ้า อิสอัคคือภาพเล็งถึงพระเยซูเจ้า – และผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม เมื่อครบเวลาที่กำหนด พระเยซูได้ทรงประสูติ .... เกิดจากหญิงคนหนึ่ง เกิดภายใต้พระราชบัญญัติ เพื่อไถ่คนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4)

สิ่งที่เป็นความจริงในสมัยของอับราฮัมก็เป็นความจริงในสมัยของเรา ความรอด การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การไถ่... พรใดๆที่เราได้รับจากพระเจ้านั้นจำเป็นต้องกลายเป็นของเราโดยการเชื่อพระเจ้า (หรือโดยความเชื่อ) หากเราเชื่อพระเจ้า เราก็มีความเชื่อ**ในพระเจ้า**

“ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้านั้นก็ยิ่งใหญ่มากกว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ไม่ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:9-10)

แน่นอนว่าพระคำสองข้อนี้กล่าวชัดเจนมากๆ และเข้าใจง่าย ผู้ใดก็ตามที่ยอมเชื่อพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็จะมีคำพยานของพระเจ้าในใจของเขา แต่ผู้ใดที่ได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และไม่ยอมเชื่อมั่น ก็ทำให้พระเจ้าเป็นผู้มูสา การได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐและไม่ยอมเชื่อมั่นคือการตราหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา – ไม่มี “ถ้า” และ/หรือ “บางที” เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มันถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งถูกยกมา พระเจ้าทรงไม่มีแผนการอื่น ไม่มีหนทางอื่น พระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมหนทางอื่นเพราะว่าไม่มีหนทางอื่นที่**สามารถถูกจัดเตรียมได้** มันต้องเป็นพระเยซู พระองค์จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ หากพระองค์ไม่สิ้นพระชนม์ เราทุกคนก็จะต้องตายและถูกเผาในนรก! พระเยซูทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต พระองค์ทรงเป็นประตูตรง พระองค์ทรงเป็นประตูเดียว พระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้กระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ พระเยซูทรงเป็นความรอดของเรา

“แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของพระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม”

(โรม 4:23-25) ด้วยเหตุนี้ “... คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้

ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10:9-10)

ข้อ 10: “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’”

คำสำคัญในข้อนี้คือ “ทุกข้อความ” หากคนบาปจะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติก็ให้คนบาปผู้นั้นรู้ว่าเขาต้องเชื่อฟังพระราชบัญญัติ (ทั้งหมด) อย่างสมบูรณ์แบบ... ในทุกรายละเอียด ห้ามมิให้ละเมิดบัญญัติข้อใดเลย... เขาต้องเชื่อฟัง “ทุกข้อความ” ที่ถูกเขียนไว้ในพระราชบัญญัติ และเขาต้องเชื่อฟังพวกมันตลอดชีวิตของเขา ... “เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) แน่แน่นอนว่าผู้ใดที่มีเหตุผลก็จะเห็นพ้องอย่างเต็มใจว่าความรอดผ่านทางวิธีการนี้คงเป็นไปได้สุดๆ มนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์แบบจะรักษาพระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบของพระเจ้าโดยไม่ละเมิดสักจุดหรือสักขีดเดียวได้อย่างไร? ด้วยเหตุนี้หากเราไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (พระเมตตาของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับ) ผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มันจึงยอมรับความจริงเถิด – ไม่มี ความรอดสำหรับเราเลย! ความรอดต้องเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดและทั้งสิ้น โดยไม่รวมมนุษย์ด้วยเลย ทุกสิ่งที่มนุษย์เคยจะต้อง เขาก็ทำให้มันเสื่อมทรามไปเสียแล้วพระเจ้าไม่ใช่ผู้ริเริ่มความเสื่อมทราม – พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ก็บริสุทธิ์ พระองค์ไม่ทรงยอมรับสิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์เลย: “ปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีผู้ใดจะเห็นพระเจ้าเลย”

ในข้อ 11 เปาโลประกาศก้องว่า “แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’”

ส่วนท้ายของข้อนี้ถูกบันทึกในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่น้อยกว่าสี่ครั้ง:

1. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮีบรู 2:4)
2. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17)
3. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:11)
4. “บัดนี้คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮีบรู 10:38)

ฮีบรู 2:4 ก่อให้เกิดความจริงที่ว่าคนที่ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า คนที่ไว้วางใจในพระเจ้า คนที่หมายพึ่งพระเจ้า คนที่พึ่งพาพระเจ้า คือผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพร อาจมีวิถีหลายอย่างอยู่รอบตัว การพิพากษาต่างๆอยู่ภายนอก ความทุกข์และความปวดร้าวใจอยู่ภายใน ความกลัวอยู่รอบข้าง ความอดอยากอยู่เบื้องหน้า หายนะอยู่เบื้องหลัง – แต่ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่กับพระเจื่อก็ดำรงชีวิตผ่านมันทั้งหมดในสันติสุข! กรุณาตั้งใจอ่านฮีบรู 3:17-19

ในจดหมายที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรม เปาโลเน้นซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าชาวประเสริฐสำแดงความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ... ความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงยกให้เกิดจากความเชื่อเท่านั้น พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าทรงถูกใส่ไว้ในบัญญัติแห่งความเชื่อ กรุณาตั้งใจอ่านโรม 4:3, 5, 6, 9, 11, 13 และ 22 และอ่านโรม 10:6-10 และกาลาเทีย 3:6 ด้วย ความชอบธรรมคือสภาพที่มนุษย์ถูกใส่ไว้ข้างในนั้นโดยการกระทำของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าว ความชอบธรรมของพระเจ้าให้พระคุณสองประการ ผู้รับพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า

ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าราวกับว่าเขาไม่เคยทำความชั่วใดๆเลย ราวกับว่าเขาทำแต่สิ่งดีเสมอมาซึ่งพระเจ้าคาดหวังจากเขาได้ จงยอมรับความจริงเถิด: พระคุณของพระเจ้าจัดหาความบริสุทธิ์และนำมันมาให้แก่คนบาป – เพราะว่าพระโลหิตของพระเจ้าคือสิ่งที่ไหลออกจากเส้นโลหิตของพระเยซู พระเจ้าได้ทรงซื้อคริสตจักรแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เปาโลกล่าวแก่พวกโรมว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘**คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ**’” (โรม 1:16-17)

ความหมายของวลี “โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ” (from faith to faith) ไม่ใช่จากความเชื่อระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง แต่สิ่งที่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้เชื่อบนหลักการแห่งความเชื่อ พระเจ้าทรงหยิบยื่นการเป็นผู้ชอบธรรมแก่ผู้ไม่เชื่อโดยอาศัยความเชื่อเป็นหลัก ไม่ใช่โดยอาศัยการประพฤติเป็นหลัก เราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และ “ผู้ที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว” ก็จะดำรงชีวิตบนหลักการแห่งความเชื่อ – หรือโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า

ตอนเขียนถึงเหล่าวิสุทธิชนในแคว้นกาลาเทีย เปาโลก็เปรียบเทียบความเชื่อและพระคริสต์ว่าแตกต่างจากพระราชบัญญัติและการประพฤติ คำเหล่านั้นที่ไข้แทน “ความเชื่อ” ในภาษากรีกปรากฏยี่สิบเจ็ดครั้งในหนังสือกาลาเทีย ความเชื่อสำแดงตัวมันออกมาในความมั่นใจที่มีต่อพระเจ้า ความเชื่อละลายจากตัวเองไปยังพระเจ้า ความเชื่อคือการฝากฝังไว้กับพระเจ้า ความเชื่อคือการตัดขาดจากตัวเองไปยังพระองค์เอง ความเชื่อคือการสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า โดยพึงพอใจที่จะวางใจในพระสัญญาเหล่านั้นที่มีบอกไว้ในพระวจนะอันประเสริฐของพระองค์

ไม่มีทางอ้อม ไม่มี ความจำเป็นต้องโต้เถียง ตามคำสอนเหล่านั้นของพระวจนะของพระเจ้าและการประกาศของ ผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและที่ถูกรับใช้ให้แก่คนต่างชาติ เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เราถูกรักษาไว้โดยความเชื่อ เราได้รับบำเหน็จตามความเชื่อของเรา – และพรทุกอย่างที่ได้รับจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ต้องถูกรับเอาโดยความเชื่อ การกระทำทุกอย่างที่จะนำบำเหน็จมาให้เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิตต้องเป็นการกระทำแห่งความเชื่อ เราอ่านว่า “การกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ข้อ 12: “แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่ โดยพระราชบัญญัตินั้น’” สิ่งที่เปาโลกำลังนำเสนอตรงนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นเรื่องของ *การทำหรือการเชื่อ* เขายก ข้อความจากเลวีนิติ 18:5 สิ่งที่เขากำลังกล่าวจริงๆแล้วก็คือว่า: หากเราแสวงหาความเชื่อโดยพระราชบัญญัติ นั่นก็จำเป็นที่ เราต้องทำทุกสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้อง เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับเฉพาะความสมบูรณ์แบบในความบริสุทธิ์เท่านั้น และแน่นอนว่ามันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์ที่มีข้อจำกัดจะรักษาพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงไร้ขีดจำกัดได้ พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยใครให้รอดได้ พระราชบัญญัติคือครูสอน ความรู้เกี่ยวกับบาปเป็นมาโดยพระราชบัญญัติ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนังใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้ คนบาปจะเชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบใดอย่างไร? ข่าวประเสริฐ (ข่าวดี) ไม่ได้กล่าวว่า – “**จงประพฤติและมีชีวิต**” – แต่ “**จงเชื่อ และมีชีวิต**”! หลังจากที่เราบังเกิดใหม่แล้ว เราจึงประพฤติ เรากระทำ เราดำเนินชีวิต เราเสียสละ... แต่เราทำสิ่งเหล่านี้

เพราะว่าเรารักพระเยซู – ไม่ใช่เพื่อที่จะคู่ควรกับความรักของพระองค์หรือความเมตตาของพระองค์ เราประพฤติเพื่อพระเยซูเพราะว่าเรารักพระองค์ เรารับใช้พระองค์เพราะความสำนึกบุญคุณอันสุดซึ้งในใจของเราเพราะเหตุความรอดที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้อย่างเปี่ยมกรุณาและประทานให้อย่างไม่คิดมูลค่าเมื่อเราเชื่อในพระนามอันประเสริฐของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราไม่ให้เป็นคนโง่เขลาเกินจนคิดว่าเราสามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ในเนื้อหนัง มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เคยได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”! ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวโดยพระเจ้าพระบิดาโดยตรัสถึงพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา และอีกครั้งบนภูเขาที่ทรงจำแลงพระกายบนทางเดียวที่คุณและผมจะสามารถทำให้พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยได้คือ เชื่อในพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า และเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเราก็ “เป็นที่ยอมรับในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รัก” ชื่อของเราถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก เราถูกใส่ไว้ในพระกายของพระคริสต์ผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญานบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12-13) เราถูกประทับตราโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ประเสริฐจนถึงวันแห่งการไถ่นั้น (อฟ. 4:30) เราถูกนำพาโดยพระวิญญานบริสุทธิ์เข้าไปในมรรคาเหล่านั้นของการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง (โรม 8:14; เพลงสดุดี 23) ด้วยเหตุนี้ เพื่อนที่รัก หากคุณอยากอยู่ในคนกลุ่มนั้นเมื่อเหล่าวิสุทธิชนเรียงหน้าเดินเข้าในสวรรค์ ก็จำเป็นที่คุณต้องปฏิเสธตัวเอง ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่า คุณเป็นคนที่บาปหนา หลงหายอย่างสิ้นหวัง ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้เท่าที่เกี่ยวข้อกับความพยายามและคุณความดีของคุณเอง คุณต้องตระหนักว่าคุณตายแล้วในการละเมิดต่างๆและในความบาป และโดยความเชื่อคุณต้องทิ้งตัวเองที่พระบาทของพระเยซู จงเงยหน้ามองพระพักตร์ของพระองค์ด้วยสายตาแห่งความเชื่อ ยื่นออกไปด้วยมือแห่งความเชื่อ และรับเอาของขวัญของพระเจ้า... พระเยซูคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์: “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิอำนาจให้เขาเป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือจากความประสงคฺของเนื้อหนัง หรือจากความประสงคฺของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13)

พระคริสต์ได้ทรงแบกรับการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

เพื่อที่เราจะได้รับการแห่งความเชื่อในพระองค์

ข้อ 13: “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’”

เปาโลกำลังยกข้อความจากหนังสือพระราชบัญญัติ: “ถ้าชายคนใดได้กระทำความผิดบาปสมควรมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และท่านแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ อย่าให้ศพของเขาค้างอยู่ที่ต้นไม้ตลอดทั้งคืน แต่ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งจากพระเจ้า) เพื่อแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นไม่เป็นมลทิน” (พบญ. 21:22-23)

ในพระราชบัญญัติ 13:8-11 เราเรียนรู้ว่าวิธีการแบบยิวของการประหารชีวิตพวกอาชญากรไม่ใช่โดยการแขวนคอ พวกเขาเอาหินขว้างผู้ที่ถูกปรับโทษให้ตาย อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาอยากนำความอับอายมากยิ่งขึ้นมาสู่อาชญากรผู้นั้น พวกเขาก็แขวนศพของเขาบนต้นไม้ต้นหนึ่ง และอาชญากรเหล่านั้นที่ถูกแขวนบนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งโดยพระราชบัญญัติ (อ่านกิจการ 5:30 และกิจการ 10:39) พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำให้การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเกิดขึ้นบนต้นไม้ต้นหนึ่ง

จริงๆ (ไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงต้นไม้ต้นหนึ่ง) พระเจ้าทรงยอมให้เกิดขึ้นเช่นนี้เพื่อทำให้คำพยากรณ์เรื่องที่ยะชูทรงกลายเป็นคำสาปแช่งเพื่อเราสำเร็จ พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำให้พระราชบัญญัติและหนังสือศาสดาพยากรณ์สำเร็จ (มธ. 5:17) และพระองค์ทรงทำทุกสิ่งครบหมด พระองค์ทรง “เชื่อฟังจนถึงความมรณา” แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด: “กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟป. 2:8) พระเยซูทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความสมัครใจ พระองค์ไม่ได้ถูกบังคับให้สิ้นพระชนม์และไม่มีการขโมยใจพระองค์ให้อับอายและทนทุกข์บนต้นไม้ด้วย... พระองค์ทรงเลือกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดด้วยพระองค์เอง เพราะว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้ข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์สำเร็จ

ในสมัยของพระเยซู พวกโรมถือว่าการถูกตรึงกางเขนเป็นเรื่องที่น่าอับอายและอัปยศอดสูสำหรับพลเมืองสัญชาติโรม พวกเขาไม่ยอมให้พลเมืองสัญชาติโรมถูกตรึงกางเขน พวกเขายิวเองก็มองการตรึงกางเขนว่าเป็นเรื่องน่าอับอายมากๆ เช่นกัน – แต่พวกเขาอยากให้พระเยซูเผชิญความอับอายและความอัปยศอดสูมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “ผู้ที่ถูกแขวนไว้” ในสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขายิวเรียกพวกคริสเตียนว่า “ผู้ล้มสการผู้ที่ถูกแขวนไว้” กางเขนพร้อมกับความอับอายของมันคือหินสะดุดต่อเนื้อหนัง เนื้อหนังที่ย่อยหยิ่งยอมขยี้แหยงต่อความคิดเรื่องความรอดอันนองเลือด ซึ่งถูกซื้อโดยความตายของชายผู้หนึ่งบนกางเขนอันน่าอับอาย แต่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความตายอันน่าอับอาย – กระทั่งความมรณาแห่งกางเขน – เพื่อที่คุณและผมจะได้รับการช่วยให้พ้นจากความอับอาย ความอัปยศอดสู และความพินาศ มนุษย์ธรรมดาไม่ยอมรับกางเขนพร้อมกับความอับอายและความทุกข์ทรมานทั้งสิ้นของมัน เพียงเพราะว่ามันคือความโง่เขลาในสายตาของมนุษย์ธรรมดา กรูณาอ่าน 1 โครินธ์ 1:18

ผมขอถามว่า พระคริสต์ทรงไถ่ผู้ใดจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ และพระเยซูเจ้าทรงกลายเป็นคำสาปแช่งขนาดนั้นเพื่อผู้ใด?

ส่วนแรกของข้อ 13 อ่านว่า “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ” กรุณาหมายเหตุคำว่า “เรา” บรรดาผู้รู้พระคัมภีร์ต่างเห็นพ้องตรงกันว่า “เรา” ในที่นี้หมายถึงพวกยิวเท่านั้น พวกยิวอยู่ใต้ความสาปแช่งแห่งกาลาเทีย 3:10 พวกยิวคือประชาชนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ...” (กท. 4:5) พวกคนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติเลย เราทั้งหลายไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติทุกวันนี้ และเราจะไม่มีวันอยู่ใต้มันด้วย พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอล ซึ่งเผ่ายูดาห์เป็นส่วนหนึ่งของชนชาตินั้น (และพวกยิวก็มาจากเผ่ายูดาห์) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกทำให้เป็นความสาปแช่งเพื่อพี่น้องของพระองค์ในเนื้อหนัง เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยการแสดงความเชื่อออกมา พวกเขาสามารถได้รับพรของอับราฮัม (การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ) หากพวกเขาแค่เพียงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น แต่แน่นอนว่าพวกยิวส่วนใหญ่ไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป พวกเขากลับมองพระองค์ว่าเป็นชวานาซาเรธผู้ถูกดูหมิ่นและเกิดจากการล่วงประเวณี

เห็นได้ชัดมากๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ว่าพวกคนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติเลย อ่านโรม 2:14 เห็นได้ชัดเลยว่าพระราชบัญญัติเป็น “กำแพงขวางกั้น” ที่แบ่งแยกพวกยิวจากคนต่างชาติ... และในทางกลับกันด้วย กรุณาตั้งใจอ่าน

เอเฟซัส 2:13-18

พวกผู้รับใช้และนักศาสนาที่อยากให้เราอยู่ใต้พระราชบัญญัติ พวกผู้รับใช้ที่ชอบบัญญัติบรรดาสมาชิกของตนให้รักษาพระราชบัญญัติและปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติ ก็กำลังแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ...พวกเขาไม่ได้กำลังแยกแยะพระวจนะอันประเสริฐของพระเจ้าอย่างถูกต้องและพวกเขาจะทนทุกข์อย่างเจ็บปวดเพราะเหตุนี้ในวันพิพากษา

ข้อ 14: “เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ”

โดยพระคุณของพระเจ้า เปาโลกำลังพยายามแสดงให้พวกยิวเห็นว่าพวกเขา กำลังถูกปิดกั้นจากพรนั้น โดยพระราชบัญญัตินั้นที่พวกเขาโอ้อวดนักหนา หากเป็นเช่นนั้นจริง พวกคนต่างชาติก็ไม่อาจหวังว่าจะได้รับพรนั้นของพระเจ้าได้ โดยการเอาตัวเองไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติซึ่งอวยพรพวกยิวไม่ได้! อย่างไรก็ตาม หากพวกยิวสามารถรับพรนั้นได้โดยความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ โดยการแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ จินบนหลักการเดียวกันพวกคนต่างชาติก็สามารถรับพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ได้เช่นกัน – พรเหล่านั้นของอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ

ตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ เปาโลชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาปทรงถูกทำให้เป็นบาปเพราะเรา เพื่อที่เราทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (2 คร. 5:21) แน่หนอนว่ามันเป็นพรอันประเสริฐยิ่งนักที่ได้รู้ว่าพระเยซูได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา พระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย แต่พระองค์ทรงรับแบกบาปของเราและตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ มันยังดียิ่งด้วยที่ได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นความสับสนเพื่อเรา ผมอยากกล่าวเช่นนี้ว่า “สิ่งที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงบัญชาและเรียกร้อง พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ก็ทรงจัดเตรียมในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า” พระเยซูทรงตอบสนองข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงทำให้รายละเอียดปลีกย่อยทุกประการของพระราชบัญญัติและหนังสือศาสดาพยากรณ์สำเร็จ เราสมบูรณ์พร้อมในพระเยซู เพราะว่าพระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมในเนื้อหนัง พระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ในเนื้อหนัง... ไม่มีสิ่งใดถูกนำมากล่าวหาพระเยซูได้เลย

ใน 2 โครินธ์ 5:21 เปาโลจัดให้ตัวเองอยู่กลุ่มเดียวกับผู้เชื่อทุกคน เขาไม่ได้กำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อและพวกยิว หรือระหว่างคนต่างชาติและพวกยิว ด้วยเหตุนี้คำว่า “เรา” ในข้อนั้นจึงรวมทุกคนเข้าไว้ด้วยกันหมด แต่ในกาลาเทีย 3:13 คำว่า “เรา” หมายถึงพวกยิวเท่านั้น สาเหตุที่ผมแบ่งแยกความแตกต่างเหลือเกินในคำกล่าวนี้ ก็เพราะว่า หลังจากนั้นอีกนิดเดียวเปาโลก็พูดถึงพวกคนต่างชาติว่า “... เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์” และต่อมาในทันทีเปาโลก็จัดให้ผู้เชื่อทุกคนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน: “เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ”

ในกาลาเทีย 3:13 คำว่า “เรา” เน้นย้ำมากๆ! ในข้อ 14 คำว่า “เรา” ไม่ได้เน้นอะไรเลย แต่ถูกใช้โดยเปาโลในแบบต่างๆไป โดยหมายถึงผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าในสมัยนั้นหรือในสมัยของเรา

ผมอยากจริงจังๆว่าทำไมผู้รับใช้บางท่านที่ให้สมาชิกคริสตจักรของตนอยู่ใต้พระราชบัญญัติถึงไม่หลุดจากข้อความนี้

“ผู้ใดที่ฟังการประพาดตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง” หากคุณจะทำหนังสือพระราชบัญญัติบทที่ 27 และ 28 อย่างตั้งใจ คุณก็จะเห็นพระพรที่ทรงสัญญาไว้เหล่านั้นของพระเยซูฮาวาห์ที่มีต่ออิสราเอลหากพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า พรเหล่านั้นมีเงื่อนไขอยู่บนความเชื่อฟังของอิสราเอล: “ถ้าท่านจะ...กระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์... บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน” (อพย. 28:1-2) แน่ใจว่าพวกเราอยู่ฝั่งนี้ของคำบัญชานี้ และคนเหล่านี้ได้จากไปนานแล้วเพื่อไปปรับบำเหน็จของตน แต่เรารู้ว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟัง พวกเขาทำทุกอย่างยกเว้นเชื่อฟัง และการพิพากษาของพระเจ้าก็ตกใส่พวกเขาอย่างหนักหน่วง บุคคลใดหรือประชาชาติใดที่ฟังพระบัญญัติเพื่อรับพระพรต่างๆจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็จะได้รับแต่คำสาปแช่งต่างๆ เพราะว่าพระพรเหล่านั้นของพระเจ้ามาด้วยความเชื่อ-- ไม่ใช่โดยการประพาด ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติ - แต่ด้วยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลที่ยอมรับรู้การสาปแช่งของพระราชบัญญัติเพราะความบาป และข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยเราให้รอดจากการสาปแช่งนั้น (แต่เพื่อให้เราตระหนักถึงมันต่างหาก) ก็สามารถกลายเป็นลูกของพระเจ้าได้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา” พระเยซูไม่ได้แค่ทรง “ถูกสาปแช่ง” พระองค์ทรงถูกทำให้เป็น “คำสาปแช่ง” พระเยซูทรงถือว่าพระองค์เองเป็นสิ่งเดียวกันกับคำสาปแช่งนั้น พระองค์ทรงรับคำสาปแช่งนั้นไป ... ทรงรับบาปของเราไป.. และตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เราทั้งหลายก็ได้รับเอาพระคุณของพระเจ้าแล้วจึงได้รับการช่วยให้พ้นโดยสมบูรณ์แล้วจากคำสาปแช่งนั้น - ใช่แล้ว เราได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ และเราดำรงชีวิตด้วยความเชื่อ! จำเป็นที่พระเจ้าต้องเอาคำสาปแช่งนั้นออกไปให้พ้นทาง เพื่อที่พระพรนั้นจะมาถึงพวกยิวและคนต่างชาติได้เหมือนกัน ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่ยิวก่อนจากนั้นก็คนต่างชาติ ถ้วยแห่งพระคุณนั้นได้ถูกนำเสนอแก่ยิวก่อน - แต่ถ้วยนั้นก็ไหลล้นและพระพรเหล่านั้นได้หกใส่พวกคนต่างชาติ ขอขอบคุณพระเจ้า ที่วันนี้ไม่มี “กำแพงขวางกั้น” แล้ว - แต่พระเยซูคริสต์ทรงช่วยคนทั้งปวงที่มาหาพระเจ้าโดยพระองค์จนถึงที่สุด! พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นคำสาปแช่งเพื่อเราแล้ว: “เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์” ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพรอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ทรงซื้อให้แก่คนต่างชาติแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เพื่อที่เราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยทางความเชื่อ ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ว่ามันไม่ใช่โดยพลัง มันไม่ใช่โดยฤทธิ์เดช มันไม่ใช่โดยการประพาด มันไม่ใช่โดย “การกระทำ” มันไม่ใช่โดยการถวายทรัพย์ - และมันไม่ใช่โดยการดำเนินชีวิตด้วย มันคือโดยความเชื่อ พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ - ความเชื่อแบบเด็กเล็กๆ - ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” (มธ. 18:3)

ก่อนจะจบเนื้อหาส่วนนี้ ขอให้ผมเน้นย้ำ (ผมไม่อาจเน้นย้ำเกินพอดีได้) ข้อเท็จจริงที่ว่าเราไม่ได้ยึดพระราชบัญญัติ ความรอดเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติเลยสักนิดเดียว:

“เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:3-4) การอ่านพระ

คัมภีร์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง – การศึกษาพระคัมภีร์เป็นอีกเรื่องเลย ดังนั้น – เรามาหยุดสักครู่และศึกษากันดีไหม? กรุณาสังเกตว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา” พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จโดยพวกเรา” พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา” แน่แน่นอนว่าพระเยซูเจ้าในใจของเราทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติสำเร็จทั้งสิ้น เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมา “ไม่ใช่เพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติ แต่มาเพื่อจะให้พระราชบัญญัติสำเร็จ” (มธ. 5:17) ดังนั้น นี่คือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” และหากพระเยซูไม่สถิตอยู่ในตัวคุณ หากคุณไม่ได้บังเกิดใหม่เข้าไปในครอบครัวของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะและพระวิญญาณ (ยอห์น 3:1-7) จังคุณก็ไม่สามารถและไม่ทำให้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติสำเร็จ มันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์ธรรมดาจะดำเนินชีวิตอันชอบธรรมตามพระราชบัญญัติได้ แต่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเรา ดังนั้น --- เราจึงไม่สามารถทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จได้ เราไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ (ไม่มีใครยกเว้นพระเยซูที่รักษาพระราชบัญญัติได้) แต่ว่า... ขอขอบคุณพระเจ้าที่ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเราไม่สามารถไปถึงได้ตกเป็นของเราแล้วเมื่อเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งว่า:

“เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:10) ตรงนี้เราเห็นสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้อง: มันเรียกร้องให้เรา “ประพฤติดังตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติ” ด้วยเหตุนี้เราจึงหมดหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องตกนรกและถูกปรับโทษหากเราไม่สามารถพบพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่า ผู้ทรงบริสุทธิ์กว่า ผู้ทรงฤทธิ์มหันต์กว่าตัวเรา พระองค์นั่นคือพระเยซู

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13) พระเยซูทรงรับโทษแทนเรา พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว (โรม 7:6) พระราชบัญญัติไม่สามารถปรับโทษเราสองหนได้ เราถูกปรับโทษไปแล้ว – แต่พระเยซูทรงรับการปรับโทษของเราไป: และเมื่อเราต้อนรับพระเยซู เราก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติอีกเป็นนิตย์ พระราชบัญญัติไม่มีอำนาจเหนือผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระผู้ทรงรักษาเราไว้และความรอดของเรา... พระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ดังนั้นผู้เชื่อจึงหมดภาระกับพระราชบัญญัติแล้วเป็นนิตย์เมื่อเขาดำรงอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ ผู้เชื่อตายแล้วต่อพระราชบัญญัติ (กท. 2:19) ผู้เชื่อเป็นอิสระแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 8:2) ช่างเป็นตำแหน่งที่แสนวิเศษ! ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมในทางตำแหน่งแล้วในพระคริสต์ต่อพระพักตร์พระเจ้า!

พันธสัญญาแบบอับราฮัมและแบบโมเสส

ในบทที่สาม ข้อ 15 ถึง 25 เราศึกษาเกี่ยวกับพันธสัญญาสองแบบ:

ข้อ 15: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้”

ในระบบของพระเจ้าแม้แต่พันธสัญญาหนึ่งระหว่างคนสองคน (เมื่อพันธสัญญาเช่นนั้นถูกยืนยัน ลงนาม ประทับ

ตราและบันทึกไว้แล้ว) ก็มีผลผูกพันต่อคนทั้งสองฝ่าย โดยทั้งคู่ไม่มีสิทธิ์ทำการเปลี่ยนแปลงใดๆในสัญญานั้น แนนอนว่า พันธสัญญาหนึ่งระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์สำคัญกว่าสัญญาใดๆระหว่างคนสองคนจะสำคัญได้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมผู้มีความเชื่อได้ถูกยืนยันแล้ว และพระเจ้าจะไม่ปดทิ้งมันเด็ดขาด พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงมันหรือทำลายมันจนกว่าทุกคำสัญญาในมันได้ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้ว

ข้อ 16: “แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” ผมอยากให้คุณหมายเหตุดีๆตรงนี้ว่าพันธสัญญาที่ถูกอ้างถึงเป็นพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนสองคน คนสองคนที่ว่านี้คืออับราฮัมและพระคริสต์ ภาษาที่ใช้ก็อธิบายตัวมันเองแล้วและตรงประเด็น พันธสัญญานี้ไม่ใช่แก่อับราฮัมและเชื้อสายตามเนื้อหนังของเขา – ลูกหลานของอิสราเอลโดยทั่วไป และไม่ใช่แก่เชื้อสายฝ่ายสวรรค์ของเขาในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วย – ผู้เชื่อทั้งหลายโดยทั่วไป พระสัญญานี้ได้ถูกกระทำแก่เชื้อสายผู้หนึ่งของอับราฮัม (เอกพจน์) ... พระคริสต์ เชื้อสายของหญิงนั้น ผู้ซึ่งจะทำให้หัวของงูนั้นพลิกซ้ำ

พญามารได้กระทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อขัดขวางแผนการและแผนงานของพระเจ้า และเพื่อทำให้เชื้อสายนั้นปนเปื้อน มีหลายบทในภาคพันธสัญญาเดิมที่เล่าเรื่องราวนี้อย่างชัดเจน แต่ทั้งๆที่ซาตานได้กระทำทุกสิ่งเหล่านั้น พระเยซูก็เสด็จมาแล้ว – เชื้อสายของหญิงนั้นซึ่งถูกให้กำเนิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระสัญญาทุกประการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับผู้สืบทอดสำเร็จ

ข้อ 17: “แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้”

พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้แก่อับราฮัมนั้นไม่มีเงื่อนไข – มันไม่อาจถูกทำลายเสียได้ เนื่องจากพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่อับราฮัมยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริง พันธสัญญาแบบอับราฮัมจึงไม่อาจถูกปดทิ้งไปได้โดยพระราชบัญญัติที่ประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย คุณสามารถมั่นใจได้ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ปดทิ้งพันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม

ข้อ 18: “เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา”

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในพันธสัญญาแบบอับราฮัมคือ พระสัญญาที่มีพื้นฐานอยู่บนพระคุณล้วนๆ ไม่มีเงื่อนไขใดๆติดมากับพระสัญญาเหล่านั้นเลย การสำเร็จจริงของพระสัญญาเหล่านั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่อับราฮัมได้กระทำหรือมิได้กระทำ และไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่เชื้อสายของเขาได้กระทำหรือสัญญาว่าจะกระทำด้วย ในทางกลับกัน พระราชบัญญัติของโมเสสได้ทำให้คำสัญญาทุกอย่างของมันมีเงื่อนไข – นั่นคือ หากอิสราเอลปฏิบัติตนด้วยความเชื่อฟัง พระเจ้าก็ประทานพระสัญญานั้นให้

พระเจ้าทรงใช้คำว่า “ถ้า” เป็นครั้งแรกในอพยพ 19:5 เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการประทานพระราชบัญญัติ พระเจ้าตรัสว่า “ถ้าพวกเจ้าจะเชื่อฟังเสียงของเราอย่างแท้จริง และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ พวกเจ้าจะเป็นทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าของเรา ยิ่งกว่าชนชาติทั้งปวง...”

ประชากรเหล่านั้นตอบพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” (อพย. 19:8) แต่หากคุณอ่านประวัติศาสตร์ของอิสราเอล คุณจะพบว่าแทนที่จะทำทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา พวกเขากลับทำสิ่งที่ตรงกันข้ามเลย! พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงตีสอนอิสราเอลอย่างรุนแรงครั้งแล้วครั้งเล่า นี่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อับราฮัมไม่ได้ให้คำสัญญาอะไรไว้กับพระเจ้า – ไม่ว่าจะเพื่อตัวเองหรือเพื่อเชื้อสายของเขาที่เกิดมาภายหลังเขา พระสัญญาทุกข้อได้ถูกกระทำโดยพระเจ้า และไม่มีเงื่อนไขใดๆติดมากับพระสัญญาเหล่านั้นเลย! จงศึกษาพันธสัญญาแบบอับราฮัมอย่างตั้งใจและคุณจะเห็นว่าสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้นถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

แล้วพระราชบัญญัติถูกประทานให้ทำไม?

ข้อ 19: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง”

คำถามที่ว่า “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม” คือคำถามปกติเมื่อพิจารณาคำกล่าวเหล่านั้นของเปาโลในหลายข้อก่อนหน้า เปาโลทราบคำถามนั้นจะถูกยกขึ้นมาแน่ๆ เขาจึงตอบมันก่อนที่จะถูกถาม ในสามบทแรกของหนังสือกาลาเทีย ภายใต้การตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลพิสูจน์ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด เพื่อทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรม หรือเพื่อทำให้มนุษย์เป็นฝ่ายถูก ในทางตรงกันข้าม พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อปรับโทษคนบาป เพื่อที่เขาจะตระหนักถึงความต้องการพระคุณพระเจ้าของตน เปาโลแสดงให้เห็นจนปราศจากข้อสงสัยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์คือข้อโต้แย้งสุดท้ายที่ว่าความรอดไม่อาจมาได้โดยพระราชบัญญัติ “ถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

ผู้รับใช้ที่เทศนาความรอดโดยพระราชบัญญัติ หรือความรอดโดยพระคุณ**บวก**พระราชบัญญัติ ก็ปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ เขาปฏิเสธความจำเป็นเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย พระราชบัญญัติไม่อาจช่วยให้รอดได้ พระราชบัญญัติไม่อาจทำให้พอใจได้ พระราชบัญญัติไม่อาจไถ่ได้ พระราชบัญญัติไม่อาจทำให้มนุษย์เป็นคนที่ดีขึ้นได้ พระราชบัญญัติทำได้แต่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนบาปหนาขนาดไหนและสิ้นหวังขนาดไหนเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยปราศจาก**พระคุณ**ของพระเจ้า

เปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถทำให้คนบาปเป็นคนที่ชอบธรรม บริสุทธิ์หรือพอใจได้เลย เขารู้ว่าคนเหล่านั้นจะถามว่า “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม พระราชบัญญัติมีประโยชน์อันใด พระเจ้าประทานมันไว้ทำไมหากพระราชบัญญัติไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้หรือรักษาเขาให้รอดต่อไปได้” เปาโลตอบว่า “ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” ในข้อสั้นๆนี้เราเห็นชัดเจนว่าพระราชบัญญัติมี**จุดเริ่มต้น**ที่เจาะจงและแน่ชัด... “มันถูกเพิ่มเข้าไว้”... มันถูกเพิ่มเข้ากับบางสิ่งที่มีตัวตนอยู่ก่อนพระราชบัญญัติมา

นั่นพระราชบัญญัติก็มี**จุดประสงค์**ที่แน่ชัดด้วย พระเจ้าไม่ทรงกระทำสิ่งใดเว้นเสียแต่ว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นโดยมีเหตุผลที่เจาะจง จุดประสงค์ที่เจาะจง พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ “เพราะเหตุจากการละเมิด” พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้เพื่อ**เปิดเผยธรรมชาติที่แท้จริง**ของมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ พระราชบัญญัติมี**จุดจบ** เหมือนกับที่มันมี

จุดเริ่มต้น: “มันถูกเพิ่มเข้าไว้จนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” เมื่อเชื่อสายนั้นเสด็จมาแล้ว (พระเยซูเจ้า) พระราชบัญญัติก็มาถึงจุดจบ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ไม่มีที่ใดแล้วในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดที่จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติถูกนำเสนออย่างชัดเจนมากกว่าในข้อที่เราเพิ่งศึกษาไปนี้

ผมแทบจะได้อินใครบางคนพูดว่า “คุณกรีน คำกล่าวที่ว่า 'ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิดจนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง' ได้ถูกกล่าวโดยหมายถึงพระราชบัญญัติต่างๆในทางพิธีและไม่ใช่พระบัญญัติสิบประการ!” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนมากมายที่อ่านหนังสือเล่มนี้อยู่จะกล่าวคำพูดนี้ แต่ขอให้ผมกล่าวว่าเปาโล (เมื่อพูดถึงพระราชบัญญัติ) ไม่ได้กำลังพูดถึงพระราชบัญญัติต่างๆด้านพิธี หรือพระราชบัญญัติต่างๆด้านอาหาร พระราชบัญญัติต่างๆด้านการถวายเครื่องสัตวบูชาหรือกฎหมายต่างๆของแผ่นดินนั้น เปาโลกำลังพูดถึง**พระราชบัญญัติทั้งหมด**และเขากำลังพูดถึงพระบัญญัติสิบประการโดยเฉพาะด้วย! เปาโลกำลังพูดถึงพระราชบัญญัติที่สาปแช่งคนบาป เขากำลังพูดถึงพระราชบัญญัติบริสุทธิของพระเจ้า คนบางคนก็ฉลาดมากๆเวลาที่พวกเขาแยกแยะระหว่างพระราชบัญญัติของโมเสส (ตามที่เขาเรียกกัน) กับพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่นักศาสนาผู้ฉลาดเฉลียวเหล่านี้ก็ไม่มีข้อพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งของตน หลักคำสอนของพวกเขาเป็นสิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาเอง และเป็นคำสอนของมนุษย์ ไม่ใช่หลักคำสอนตามพระคัมภีร์

หากพระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ แล้วพระราชบัญญัติมีจุดเริ่มต้นของมันเมื่อไร? คำตอบถูกพบในยอห์น 1:17 ที่กล่าวว่า “เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์” จะมีคำกล่าวไหนที่ชัดเจนกว่านี้ไหม? จะมีอะไรที่เข้าใจง่ายกว่านี้ไหม? พระราชบัญญัติ – ทั้งหมดของพระราชบัญญัติ – ได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติหนึ่ง ณ เวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล ถูกส่งมอบโดยโมเสสในแบบเดียวกับที่เขาได้รับมันมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์บนภูเขาซีนาย

ส่วนท้ายของกาลาเทีย 3:19 บอกเราว่า “... จนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดย**มือของคนกลาง**”

คนกลางที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือโมเสส ผู้มอบพระราชบัญญัติ แม้แต่อิสราเอลก็ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจนกระทั่งพระเจ้าทรงบอกโมเสสให้เขียนบัญญัติสิบประการบนภูเขาซีนาย ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส – ซึ่งเป็นช่วงเวลาว่าสองพันปี – ไม่เคยมีบัญญัติสิบประการ “บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป” (โรม 5:13) มนุษย์ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระเจ้าจนกระทั่งพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัตินั้นแก่โมเสสบนภูเขานั้น แต่ก่อนพระราชบัญญัติมา พระคุณของพระเจาก็ถูกแสดงออกมานานกว่าสองพันปี อาดัมมีชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้า – แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสำแดงความกรุณาอันไม่สมควรได้รับแก่อาดัมในสวนเอเดน โนอาห์มีชีวิตอยู่ในชั่วอายุคนชั่วร้าย – แต่**เขาพบพระคุณในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า**: “โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อหน้าเพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรมซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) อับราฮัมมีชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้า – เขาเชื่อพระเจ้า และนั่นถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมสำหรับเขา พระเจ้าทรงปฏิบัติในพระคุณสองพันปีก่อนพระราชบัญญัติของโมเสส และพระเจ้าทรง

ปฏิบัติในพระคุณระหว่างสมัยแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส พระองค์กำลังปฏิบัติในพระคุณอยู่เหมือนเดิม ชาวประเสริฐคือชาวดี และชาวประเสริฐนั้นได้ถูกประกาศแก่อับราฮัมแล้ว ชาวดีแห่งชาวประเสริฐก็คือว่า โดยพระคุณ คนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรกสามารถกลายเป็นลูกของพระเจ้า ทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกับพระคริสต์ได้ ชาวประเสริฐคือชาวดีที่ว่าคนบาปสามารถได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก! พระราชบัญญัติไม่ใช่ชาวดีต่อคนบาป พระราชบัญญัติคือชาวร้ายสำหรับผู้ละเมิด เพราะว่ามันปรับโทษเขาและแสดงให้เขาเห็นว่าเขาชั่วช้าขนาดไหน พระราชบัญญัติกล่าวหาคนบาปและประกาศว่าเขาเป็นผู้ถูกสาปแช่งและถูกปรับโทษ พระราชบัญญัติเรียกกร้องโทษความตายของคนบาป: “ชีวิตใดทำบาปก็ตาย” (อสค. 18:4) “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23) ชาวร้ายของพระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ากับชาวดีของพระคุณของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันถูกวางอยู่เคียงข้างพระคุณของพระเจ้าเพื่อแสดงให้คนบาปเห็นว่าบาปนั้นร้ายแรงขนาดไหน พระราชบัญญัติไม่ได้มาแทนที่พระคุณของพระเจ้า – และมันไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อมาปนกับพระคุณด้วย มันไม่ได้มีไว้เพื่อเสริมพระคุณของพระเจ้า มันได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ (หรือตามที่ภาษากรีกดั้งเดิมกล่าวว่า มันถูก “วางอยู่เคียงข้าง” พระคุณของพระเจ้า) ด้วยเหตุนี้พระราชบัญญัติจึงได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ (หรือถูกวางไว้เคียงข้างชาวประเสริฐแห่งพระคุณ) เพื่อเปิดเผยให้คนบาปเห็นตัวตนที่แท้จริงของเขา และการที่เขาต้องการพระคุณของพระเจ้ายิ่งนัก โดยการประพาดตามพระราชบัญญัติไม่มีใครเคยได้รับความรอดเลย และจะไม่มีวันได้รับความรอดเลยด้วย ไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพาดตามพระราชบัญญัติ (โรม 3:20)

จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญา (พระสัญญาเหล่านั้นแห่งชาวประเสริฐ) ของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก” (กท. 3:21-22)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนบาปเลย การพิพากษาและพระพิโรธอันเดือดดาลของพระเจ้าเป็น “งานที่แปลกของพระองค์” อย่างแท้จริง (อิสยาห์ 28:21) ตามที่มัทธิว 7:18 กล่าวไว้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าที่ “พอพระทัยในความเมตตา” พระเจ้าทรงพอพระทัยในความเมตตาและพระองค์ไม่ทรงยินดีในความตายของคนชั่ว แต่พระองค์ไม่สามารถปล่อยให้คนชั่วพ้นผิดได้ และพระองค์ไม่อาจมองข้ามความบาปได้เช่นกัน พระเจ้าทรงยกโทษบาปเพราะเห็นแก่พระเยซูเมื่อคนบาปแสดงออกถึงความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกแห่งกางเขนของพระองค์

ข้อ 19 และ 20: “...โดยมือของคนกลาง เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า”

ในพันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม มีเพียงฝ่ายเดียวผู้ให้คำสัญญาต่างๆ (หรือผู้ซึ่งอยู่ภายใต้ข้อผูกมัด) ฝ่ายเดียวนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ อับราฮัมไม่ได้ให้คำสัญญาใดๆต่อพระเจ้าเลย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ต้องมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม ในทางกลับกัน พันธสัญญาแห่งซีนายเป็นพันธสัญญาที่มีเงื่อนไข พระเจ้าทรงให้คำสัญญาต่างๆ แต่พระสัญญาต่างๆของพระองค์มีเงื่อนไข ประชาชาติอิสราเอลต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเจ้า ด้วยเหตุ

นี่จึงต้องมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกประกาศไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) แต่พระเยซูไม่ได้ทรงเป็นคนกลางที่แยกบุคคลสองฝ่ายของพันธสัญญาหนึ่งเหมือนอย่างที่ไม่เสสได้กระทำ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ในพระองค์นั้นทั้งสองฝ่าย (พระเจ้าและมนุษย์) ถูกรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อกลายเป็นกายเดียวกัน

เมื่อเรายังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูเจ้า เราก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์ – กระจกแห่งกระจกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30) ผู้เชื่อทั้งหลายได้ตายแล้วและชีวิตของพวกเขาถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

“เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17) ตรงนี้เราเห็นคนกลางสองคน – โมเสสในระหว่างยุคแห่งพระบัญญัติ และพระเยซูผู้ซึ่งบัดนี้ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ในระหว่างยุคแห่งพระคุณ

“ข้าพเจ้า (โมเสส) ยืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่พวกท่าน ด้วยว่าท่านทั้งหลายหวาดกลัวเพราะเหตุเพลิงนั้น และไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา” (อพย. 5:5)

“มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 21: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง”

เปาโลยกคำถามอีกข้อขึ้นมาว่า: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ” เหมือนเดิมที่เขาตอบคำถามนั้นว่า “พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

คำถามนั้นจริงๆแล้วก็คือ: พระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวข้องกับคนกลางผู้หนึ่ง (โมเสส) ขัดแย้งกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าซึ่งไม่มีคนกลาง ซึ่งพระสัญญาเหล่านั้นจะสำเร็จจริงได้ขึ้นอยู่กับพระเจ้าเท่านั้นหรือ? คำตอบต่อคำถามนั้นแน่นอนว่าคือ “พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”